

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 116 / IV legislatura / Setè període

Dimecres, 15 de març de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 64

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts.

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular (Punt primer de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M) (p. 6431), Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 6431), Sr. Fuentes (IC) (p. 6432), Sr. Pueyo (ERC) (p. 6433), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 6434) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 6434).*

Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1992 (Punt segon de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 6435), Sr. Saura (IC) (p. 6435), Sr. Rodri (ERC) (p. 6437), Sr. Carnicer (S) (p. 6439) i Sr. Codina (CiU) (p. 6441).*

El Sr. Rodri (ERC) intervé per contradiccions (p. 6443) i el Sr. Codina (CiU) li respon (p. 6443).

Text del Dictamen

SUMARI (2)

Votació de l'apartat a: *aprobat per 61 vots a favor, 16 en contra i 15 abstencions* (p. 6443).

Votació de l'apartat b: *aprobat per 88 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions* (p. 6443).

Presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 6443).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 6445), *Sra. Arnalot (P)* (p. 6445), *Sr. Pueyo (ERC)* (p. 6446), *Sr. Terradellas (S)* (p. 6446) i *Sr. Giménez (CiU)* (p. 6447).

Votació: *rebutjada per 14 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions* (p. 6448).

Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular (Continuació.)

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 6448).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari (Reg. 22640) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6448).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6450).

Rèplica: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 6452).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6453).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat del joc (Reg. 22165) (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Font (S)* (p. 6454).

Resposta: *conseller de Governació* (p. 6456).

Rèplica: *Sr. Font (S)* (p. 6457).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6458).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya (Reg. 22433) (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6459).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6460).

Rèplica: *Sr. Cadevall (S)* (p. 6462).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6462).

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt setè (p. 6463).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN (Reg. 22625) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Madueño (S)* (p. 6463).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 6466).

Rèplica: *Sr. Madueño (S)* (p. 6467).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6468).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català (Reg. 22791) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Benach (ERC)* (p. 6469).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 6471).

Rèplica: *Sr. Benach (ERC)* (p. 6473).

Contrarèplica: *conseller* (p. 6474).

El Sr. Benach (ERC) (p. 6474) i el conseller (p. 6474) intervenen per contradiccions.

Modificació de l'ordre del dia

El president anuncia la posposició del punt desè i proposa la dels punts onzè i tretzè. S'aprova per assentiment (p. 6474).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya (Reg. 21614) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 6474).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 a 5, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 6476).

SUMARI (3)

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 6478), Sr. Ros (P) (p. 6478), Sr. Portabella (ERC) (p. 6479) i Sr. Espadaler (CiU) (p. 6480).*

Posició del grup presentant: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 6481).*

El Sr. Gimeno (IC) (p. 6482) i el Sr. Espadaler (CiU) (p. 6482) intervenen per al·lusions.

Votació: *rebutjada per 38 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 6482).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis (Reg. 21470) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Farrés (IC) (p. 6482).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis i el refinançament de llur deute (Reg. 21718) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 6485).*

Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1, d'addició, i 2, de modificació) i a la Moció del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC) (p. 6486).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió a la Moció del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Codina (CiU) (p. 6487).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Reguant (M) (p. 6489) i Sr. Ros (P) (p. 6490).*

Posició dels grups presentants: *Sr. Farrés (IC) (p. 6491) i Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 6491).*

El Sr. Codina (CiU) intervé per un aclariment (p. 6491).

Votació del punt 1 de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjat per 11 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció (p. 6492).*

Votació del punt 4 de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjat per 31 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions (p. 6492).*

Votació de la resta de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 6492).*

Votació del punt 8 de la Moció del G. Socialista: *aprobat per 88 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions (p. 6492).*

Votació dels punts 1, 2, 5 i 7 de la Moció del G. Socialista: *aprovat per unanimitat (p. 6492).*

Votació de la resta de la Moció del G. Socialista: *rebutjada per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció (p. 6492).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments (Reg. 21471) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Farrés (IC) (p. 6492).*

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi d'autonomia local (Reg. 21716) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 6493).*

Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 a 6, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Varela (CiU) (p. 6494).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P) (p. 6495) i Sr. Morera (ERC) (p. 6495).*

Posició del grup presentant: *Sr. Joaquim Nadal (S) (p. 6495).*

Votació de la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *aprovada per unanimitat (p. 6495).*

Votació del punt 1 de la Moció del G. Socialista: *rebutjat per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 6496).*

Votació de la resta de la Moció del G. Socialista: *aprovada per unanimitat (p. 6496).*

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 64.1

La sessió s'obre a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura i de Sanitat i Seguretat Social.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular (BOPC, 305, 20417).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1992 (Regs. 22973 i 22980) (BOPC, 310, 20708).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus, presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 22421) (BOPC, 269, 16876).

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari, presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22640) (BOPC, 271, 17034).

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat del joc, presentada pels diputats Srs. Daniel Font i Joan M. Abelló, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22165) (BOPC, 269, 16987).

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Magí Cadevall, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22433) (BOPC, 269, 16898).

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre les divisions administratives territorials de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 21473) (BOPC, 257, 16292).

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN, presentada pel diputat Sr. Madueño, juntament amb dos altres diputats, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 22625) (BOPC, 271, 17033).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català, presentada pel diputat Sr. Ernest Benach, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 22791) (BOPC, 274, 17574).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la planificació familiar, presentada per la diputada Sra. Maite Utgés, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 23238) (BOPC, 277, 17726).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament del Pla integral de la família, presentada pel diputat

Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 24105) (BOPC, 287, 18957).

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya (Reg. 21614), presentada per la diputada Sra. Rosa Martí i Cornill, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26456) (BOPC, 310, 20728).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de les oficines de Benestar Social (Regs. 25566 i 26165), presentada pel diputat Sr. Joan Ferran, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26497) (BOPC, 310, 20729).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis (Reg. 21470), presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 26476) (BOPC, 310, 20728).

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis de Catalunya i el refinançament de llur deute (Reg. 21718), presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26498) (BOPC, 310, 20730).

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments (Reg. 21471), presentada pel diputat Sr. Antoni Farrés, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 26477) (BOPC, 310, 20729).

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi d'autonomia local (Reg. 21716), presentada pel G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 26499) (BOPC, 310, 20730).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser respostes oralment en aquest Ple, i també els noms dels qui i de les qui les han formulades. La llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les senyores diputades i als senyors diputats, per la qual cosa la Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 16 de març.

Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local sobre la Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular.

Aquesta Proposició de llei requereix el vot favorable de la majoria absoluta d'aquesta cambra, d'acord amb el que

preveu l'article 110 del Reglament i 32.6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. La votació prevista segons l'article 75 del Reglament tindrà lloc aquest matí, no abans de les dotze.

La Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per presentar aquest Dictamen? (*Pausa.*)

No essent així, podem passar al posicionament dels grups o a l'explicació de vot. (*Pausa.*) El Grup Mixt?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, precisament per posicionar-me respecte a aquesta Proposició, sobre aquest Dictamen. Entenc que aquesta era una assignatura pendent que tenia el Govern, ja que, si ens fixem en els continguts constitucionals i estatutaris en aquesta matèria, feia una pila d'anys que aquesta es podia haver regulat per aquest procediment i així donar pas que la iniciativa popular tingués un context legal per endegar les seves dinàmiques.

L'article 2 em crida l'atenció, en el capítol d'exclusions de conceptes, que s'exclouen de la possibilitat de fer iniciativa legislativa popular els apartats b, c i d, que, al meu entendre, podrien molt bé haver estat..., estan inclosos, en realitat, dins de l'a, però que en explicitar-los, doncs, millora segurament el contingut o la idea, l'esperit de la llei. Pel que fa a l'apartat c, aquest és especialment interessant perquè, pel que fa referència a l'article 34.2 i 3 de l'Estatut..., és a dir, fa referència a la designació dels senadors de les cambres autonòmiques, i també a la possibilitat de sol·licitar al Govern de l'Estat l'adopció de projectes de llei, que això també escaparia a aquesta iniciativa popular.

Em sembla, en l'article 3, un número molt elevat les 65.000 signatures, però, en canvi, essent elevat, doncs, pot reflectir un esperit que queda resolt amb el context general de la llei, aquest número tan important.

I, per últim, aquesta llei, lògicament, preveu l'article 5, que és el que dona garanties que, en qualsevulla resolució de la Mesa del Parlament de no admetre a tràmit qualsevulla proposició de llei feta per aquesta via d'iniciativa legislativa popular, la comissió promotora podrà interposar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional, de conformitat amb l'article 42 de la Llei orgànica 2/1979, de 3 d'octubre, reguladora de l'òrgan esmentat; d'aquesta manera es garanteix, doncs, que hi haurà l'opció de contradir qualsevulla posició de la Mesa.

Dit això, la resta sembla, doncs, un document molt acurat, i que realment, com deia abans, dona cobertura a aquesta assignatura pendent i dona via lliure, encara que amb molt de retard, a quelcom que demana la societat catalana.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estant en portes la celebració dels quinze anys d'autogovern, era injustificable i potser injust

privar els ciutadans de Catalunya del dret de participació política que recull l'article 32.6 de l'Estatut, i, per tant, era necessària la seva regulació. M'atreveixo a dir que els treballs de la ponència conjunta que ha elaborat el Dictamen avui a debat vénen a satisfer aquesta necessitat, i també un requisit que el Grup Parlamentari Popular havia considerat imprescindible, com és que el desenvolupament estatutari estigués presidit pel més ampli consens.

Per veure breument alguns aspectes d'aquesta manifestació de la voluntat política del poble que és la iniciativa legislativa popular, com a plasmació limitada però més precisa del dret fonamental de participar en els assumptes públics, recollit a l'article 23 de la Constitució, vull fer esment de l'obra de Carré de Malberg denominada *Contribució a la teoria general de l'Estat*, on aquest autor fa una aportació cabdal per a la seva regulació, en dir-nos que la iniciativa o presentació a les cambres d'un projecte de llei no és per si sol un acte de potestat legislativa, encara que sens dubte la iniciativa és una operació essencial del procediment legislatiu perquè aquest només pugui començar a..., ser convocades les cambres per examinar un text i, per tant, per poder ser adoptada.

La llei ha de ser, en primer lloc, per consegüent, proposada; malgrat això, és indiscutible que la iniciativa no és un acte de decisió legislativa: no fa sinó donar impuls al treball de la legislació, però, per indispensable que sigui, no constitueix sinó una condició preliminar de la formació de la llei, i no una part integrant de la seva adopció.

Per tant, la iniciativa legislativa pot néixer a instàncies diferents del legislatiu, perquè només suposa posar en marxa un mecanisme, però el posterior desenvolupament i culminació del procés correspon a les cambres. La nostra legislació preveu un sistema d'iniciativa plural, en el qual tenen iniciativa legislativa el Govern, els grups parlamentaris, els òrgans polítics representatius de les demarcacions supramunicipals —tractats a l'article 40 de la Llei d'organització comarcal de Catalunya com a instrument de participació dels ens territorials i d'integració de les seves demandes—, també els diputats, però no individualment, i, finalment, la iniciativa popular.

Actualment, els trets econòmics, sociològics i territorials que configuren el modern Estat fan inviable la forma de la democràcia directa com a instrument per a l'organització política; això dona lloc que el model més arrelat sigui el de democràcia participativa, tot incorporant alguns elements de la democràcia directa, com el referèndum, mitjançant el qual es trasllada als ciutadans la presa de determinades decisions o bé la iniciativa popular per encetar el procediment legislatiu.

Així, cal afirmar que les formes de participació política semidirecta i les formes de democràcia participativa són estris que es complementen perfectament. L'expressió directa dels drets polítics dels ciutadans, la manifestació de la voluntat política del poble, que consisteix a demanar al poder legislatiu que es plantegi adoptar una determinada llei per regular un determinat àmbit de la realitat, han estat conside-

rades en algunes ocasions com un perill, argumentant-se que podria donar lloc a una autèntica pressió popular sobre els parlaments.

El Grup Parlamentari Popular considera, contràriament, que la intervenció directa del poble en l'acció de Govern impulsant l'acció legislativa és el contrapès adequat al règim parlamentari, ja que els ciutadans poden, com a mínim, provocar que es produeixi el debat del poder legislatiu sobre certes qüestions que les forces polítiques amb representació parlamentària defugen o intenten defugir.

La iniciativa legislativa popular té una utilitat innegable en el sistema de partits, que fa que no poques vegades les grans decisions legislatives es prenguin en les seus dels partits, convertint el sistema en una autèntica partitocràcia.

Sense entrar en els aspectes tècnics regulats, sí que voldria fer esment d'una qüestió, i és que la regulació que s'ha fet és bastant similar a la que recull la Llei orgànica; és a dir, promoció de la iniciativa, recollida de signatures i tramitació parlamentària, i, dins d'aquesta última, en dues fases, que consisteixen en l'admissió a tràmit per part de la Mesa, que efectua un control de la legalitat de la proposició formulada —és a dir, que no hi hagi una causa d'inadmissibilitat legalment prevista—, i després el tràmit de presa en consideració per part del Ple, que respon a criteris polítics o d'oportunitat.

Respecte a aquest últim, és de suposar i de desitjar que els ciutadans promotors d'una iniciativa legislativa tindran més sort que els grups parlamentaris d'aquesta cambra i veuran coronada amb èxit la presa en consideració de les seves demandes, i ho suposo no perquè cregui que el Grup de la majoria canviarà genèricament d'actitud en aquest tipus de tràmit i deixarà de barrar el pas a les iniciatives que s'impulsen des d'altres àmbits que no siguin de Convergència i Unió, sinó perquè, com diuen aquells que consideren superflu el tràmit de presa en consideració, quina força política votarà en contra de no entrar, menyspreant els seus esforços, ni tan sols a debatre el que demanen 65.000 vots de ciutadans de Catalunya?

Finalment, voldria fer constar que la participació del Grup Parlamentari Popular en els treballs de la Ponència han estat presidits per la voluntat d'avançar en l'aprofundiment del nostre Estatut, aprofitant totes les possibilitats que ens ofereix el marc estatutari per dotar els ciutadans d'aquells instruments que permetin la participació del poble de Catalunya en els assumptes que afecten l'interès comú, posant al seu abast un instrument que li permeti lliurar..., fins i tot contra les decisions del Parlament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, efectivament, tal com ja s'ha assenyalat per algun altre portaveu, el que estem fent amb aquesta Llei és donar compliment al mandat de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que en el seu article 32, apartat 6, estableix el

mecanisme de participació popular directa en l'activitat legislativa, mitjançant l'anomenada iniciativa legislativa popular.

Pensem nosaltres que aquest és un bon instrument, un instrument —com dic— de participació dels ciutadans en l'activitat legislativa, sense menystenir, com és obvi, l'activitat que correspon al Parlament, l'activitat que correspon també d'iniciativa legislativa al Govern i a altres ens, i que aquesta Llei havia de complir, i des del nostre punt de vista compleix, dos requisits fonamentals: per una part, donar facilitat, possibilitar que aquesta iniciativa legislativa es pugui dur a terme pels ciutadans, però alhora això s'ha de fer mantenint l'equilibri, les garanties jurídiques necessàries pròpies d'un estat de dret.

Pensem nosaltres que això és especialment necessari, aquesta llei, aquest instrument a Catalunya avui, perquè des del nostre Grup es pensa que el Parlament està malauradament massa allunyat dels ciutadans, massa allunyat de les inquietuds del poble de Catalunya, i aquest instrument —amb altres instruments— ha de contribuir a apropar el Parlament als ciutadans, ha de contribuir que el Parlament sigui el centre de l'activitat política a Catalunya.

Hem de dir —s'ha dit, però crec que forçosament s'ha de recordar— que aquesta llei ha vingut al nostre Parlament amb retard, amb massa retard; amb massa retard perquè, certament, això ja està establert a la Constitució espanyola, això està recollit —com he dit— a l'Estatut, la Llei estatal ja es va promulgar fa més de deu anys, totes les comunitats autònomes —amb una excepció, la de Castella i Lleó— tenen ja promulgada aquesta Llei, i, per tant, resulta bastant incompreensible que fins ara nosaltres no hàgim portat aquesta llei al Parlament.

He de dir que ja l'any 1985 el Grup Parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya va presentar una proposició en aquest sentit; que, posteriorment, el Grup d'Iniciativa per Catalunya i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya també han presentat iniciatives que no han prosperat; fou constituïda una ponència conjunta que no va arribar a la finalitat de promulgar aquesta llei, i finalment, certament —i això és el que compta i això és important evidentment—, aquesta ponència conjunta porta avui aquesta llei al Parlament després dels seus tràmits corresponents en Comissió, i això s'ha fet, i jo crec que s'ha fet bé, perquè hi ha dos elements essencials.

Per una part, i jo crec que és bo de destacar-ho, una voluntat de tots els grups de la cambra en aquesta llei d'arribar a un consens i d'establir un bon mecanisme. Per altra part, he de dir —per no posar-nos tampoc massa medalles ni massa mèrits— que això, certament, tampoc era molt difícil, i no era molt difícil perquè tenim, com he dit, la llei orgànica estatal, perquè tenim els precedents de tota la legislació de les altres comunitats autònomes i, en definitiva, no és una llei —tal com deia el nostre president senyor Saura en un debat que vam tenir aquí, precisament, en defensar una proposició no de llei nostra—..., és una llei que tècnicament tampoc planteja grans problemes. I, en conseqüència, aquests

dos elements, la possibilitat de fer una bona llei, perquè tècnicament no és complicada, i la voluntat de tots els grups de la cambra d'arribar a aquest bon instrument i a aquest consens, han fet possible que aquest treball es pogués dur a terme ràpidament i d'una manera que, per nosaltres, és satisfactòria.

És evident que segurament cadascú dels nostres grups hauria fet una llei diferent en algun apartat, però he de dir que en el seu conjunt aquesta Llei a nosaltres ens satisfà –hi insisteixo–, encara que segurament..., s'ha citat, per exemple, el fet de les 65.000 signatures, que nosaltres, com és obvi, havíem proposat una xifra menor. Però també hem de dir que altres grups havien plantejat altres aspectes de la llei i que en nom del desig d'aconseguir aquest consens també tots hem hagut de cedir a l'hora d'arribar a aquesta llei.

Per tant, i per no estendre'm més, jo només vull acabar agraïnt als serveis de la cambra, agraïnt a la secretària senyora Amàlia Bosch, a la lletrada senyora Folchi, al lletrat, el senyor Vintró, i a tots els ponents d'aquesta llei –el senyor Simon Pujol, el senyor Pueyo, el senyor Guitart i el senyor Camps– la seva tasca, la seva bona tasca, el seu bon treball en aquesta Comissió, que han fet que, per nosaltres, debatre aquesta llei, participar en la seva elaboració hagi estat una tasca agradable, hagi estat una tasca fàcil, i tots plegats crec que hem contribuït que el Parlament de Catalunya avui, per unanimitat, pugui aprovar aquest instrument de participació dels ciutadans en la tasca legislativa.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en tots els sentits lícits de la paraula, he de dir que és una satisfacció que avui em correspongui de posicionar-me, en nom del meu Grup, en relació amb el Dictamen sobre la Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular, del qual també he tingut l'honor de ser ponent.

Resoldrem avui –com s'ha anticipat ja– la manca de desenvolupament d'un mandat estatutari clar i precís, recollit a l'article 32.6, que preveu la regulació en forma de llei de la iniciativa legislativa popular, iniciativa que també recull la legislació estatal, precisament per una Llei orgànica de 1984, i que ja ha estat desenvolupada en la majoria de les anomenades «comunitats autònomes espanyoles». En aquest cas, el retard amb què aquest Parlament, amb què el Parlament de Catalunya afronta el desenvolupament d'aquesta eina legal resulta difícil d'explicar, difícil de justificar, per molt gran que sigui la dosi de bona voluntat que es vulgui utilitzar per fer-ho.

Els intents d'impulsió d'aquesta llei des d'un punt de vista cronològic, històric, arrenquen, si no m'equivoco, d'una proposició del PSU de Catalunya de 1985; continuen amb una proposició de l'aleshores Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, 1990, corregida a instàncies del Govern, utilitzant la prerrogativa que en el

nostre Reglament té, corregida el mateix any, l'any 1990, i dues més d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, corresponents a 1992.

Finalment, la proposta de la majoria de constituir una ponència conjunta no ha desembocat, en aquest cas, en una nova decepció, sinó al contrari, en la confecció d'aquesta Proposició consensuada que avui se sotmet a la consideració del plenari. Com diu la litúrgia: «Cal fer-ho i és de justícia.» Què és el que cal fer?, què és el de justícia?, què és el que és de justícia? En aquest cas, doncs, el que cal és reconèixer l'actitud resolutiva i dialogant del ponent de la majoria, el senyor Camps –que, com sempre, m'escolta amb aquella atenció intensa– (*rialles*), així com la bona disposició dels ponents de tots els grups, que ha estat destacada pel senyor Fuentes, la qual cosa ha permès de superar en un temps rècord allò que semblava en la història d'aquesta cambra un entrebanc insalvable i que constituïa un prodigi de dilatació. També en aquests moments em sembla oportú de recalcar l'interès i l'esforç amb què el meu company de Grup, l'il·lustre senyor Colom, havia treballat per la resolució d'aquesta assignatura pendent en l'anterior legislatura.

Qüestions claus des del nostre punt de vista, com el nombre de signatures, finalment 65.000 en la proposta que avui sotmetem a la consideració de la cambra, o qüestions també claus com l'admissió de la figura del fedatari especial designat per la Comissió promotora, atorguen des del nostre punt de vista, des del punt de vista del meu Grup, condicions de major credibilitat a la iniciativa legislativa popular, en la mesura que la posen a l'abast de les forces socials, de les forces d'opinió del nostre país.

No ens mirem, des d'Esquerra Republicana, aquesta oportunitat, la de la iniciativa legislativa popular, ni com un risc ni com una intromissió molesta en el terreny del legislador, sinó ans al contrari, com un camí en el pas del perfeccionament i la millora dels instruments democràtics que la llei posa en mans dels ciutadans i ciutadanes.

Des del nostre punt de vista, tot allò que eixampli, faciliti, millori i aprofundeixi aquesta implicació, des de les llistes electorals obertes fins a la utilització freqüent de la consulta popular i el referèndum, constitueixen –dic, des del nostre punt de vista– instruments de perfeccionament de la democràcia, fins i tot –fins i tot– més enllà dels filtres que les burocràcies partidistes podrien estar temptades de posar-hi. Com a progressistes i com a demòcrates, no ens fa cap por la llibertat, i fins pensem que cal dur-la al límit de les seves conseqüències.

No cal ni dir que el moment actual, de profunda crisi en determinades estructures de poder, de desorientació, d'oportunitat per als profetes de l'autoritarisme i per als rapsodes de la reacció, constitueix un moment òptim per esmolar instruments de participació i de democràcia radical a fi de combatre la desesperança dels ciutadans i de dreçar defenses enfront de les temptacions demagògiques i autoritàries. En aquest context, la Proposició de llei que avui arriba al plenari, en un clima d'ampli consens, ha d'ésser rebuda no com una concessió més o menys incòmoda exercida des del le-

gislatiu, sinó com la concreció sincera, franca i lleial d'un mecanisme bàsic en la participació dels ciutadans i ciutadanes. Que quedi clar, però –si més no, des del punt de vista d'Esquerra Republicana–, que aquest és només l'inici d'un camí, un punt de partença, i no pas cap mena de concessió finalista de caire paternal.

Senyor president, senyors diputats, senyores diputades, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Xavier Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el meu Grup Parlamentari vol començar aquesta intervenció afegint-se a la llista d'agraïments i satisfaccions que ha originat el treball d'aquesta Proposició de Llei i que ha expressat molt bé el senyor Roc Fuentes i els altres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, i que, n'estic segur, serà compartida també pel Grup de la majoria.

La nostra satisfacció, senyores diputades i senyors diputats, va més enllà, en el sentit que entenem que hem fet un treball que aporta innovacions en aquesta matèria –no és cap mèrit nostre, probablement perquè som els últims a legislar-ho i, per tant, hem tingut aquesta ocasió de fer-ho– i, per tant, aquest és un motiu d'orgull i de satisfacció. Satisfacció també perquè aquesta aprovació s'ha produït per unanimitat: entenem que una llei d'aquesta naturalesa no podia mai ser aprovada sense el concurs de totes les forces parlamentàries.

Però dit això..., jo renuncio a explicar el contingut de la llei –ho han fet els meus il·lustres predecessors en l'ús de la paraula–, però sí que volia fer uns breus comentaris sobre el que la llei comporta. Efectivament, la nostra Constitució defineix el règim polític de casa nostra com una monarquia parlamentària i, per tant, com una democràcia representativa. La participació popular en el Govern i en la gestió de la cosa pública s'encarrila, bàsicament, a través de l'elecció de representants populars en els òrgans de govern i obté el seu nivell màxim d'expressió en les eleccions legislatives, en els seus diversos àmbits estatal i/o autonòmic.

De totes maneres, això no obsta perquè tant la nostra Constitució com l'Estatut, seguint la tendència dels estats més moderns democràtics, proposin intensificar la participació dels ciutadans i dels grups en la vida pública; la Constitució i l'Estatut, senyores diputades i senyors diputats, articulen a tal fi diverses formes de participació importants a aspectes ben diversos: a l'Administració de justícia, per exemple, on cal aprofundir-la; a l'Administració pública en general, o en àmbits determinats, com és, per exemple, la de gestió de centres docents. Malgrat això, i en aquest sentit, la Constitució i l'Estatut ens proposen prendre com a iniciativa legislativa popular un instrument per tal que els titulars de la sobirania nacional, és a dir, el poble, puguin, en un moment determinat, obrir vies per a fer propostes al poder legislatiu, per tal que aquells temes que són àmpliament sentits per la ciutadania i que no són recollits per cap grup parlamentari puguin ser tramitats i puguin tenir relació parlamentària i

discussió parlamentària. Hi insisteixo: aquells temes àmpliament sentits i no recollits pels grups amb representació parlamentària. I això ho combina, ho combina el nostre text amb la garantia d'eliminar manipulacions possiblement demagògiques, de vegades, o fins i tot d'intentar possibles perills de legitimar –en un suposat consens popular– la voluntat d'una minoria. Jo crec, sincerament, que el nostre text compagina aquestes dues coses: el dret de tots els ciutadans a exercir aquesta iniciativa i la salvaguarda que aquesta iniciativa és estrictament democràtica i mai manipulada.

Justament aquest equilibri, aquesta garantia, és el que va motivar més discussions a l'hora de discutir a la Constitució aquest punt concret, d'iniciativa legislativa popular, i crec que també ha estat un punt de discussió important en el nostre projecte de Llei..., proposició de Llei, que aprovarem –espero– a les dotze, quan el president la sotmeti a votació. Afortunadament, però, el nostre sistema democràtic avui ja té ressorts suficients per defensar-se de possibles desviacions de poder, i a més aquesta llei ofereix una magnífica oportunitat per atreure l'interès dels ciutadans cap als assumptes públics. La història de la iniciativa legislativa popular, senyores diputades i senyors diputats, és complexa i és diversa: arrenca des de la Revolució francesa i ha sofert diverses vicissituds. En uns moments ha tingut gran acollida, en altres moments ha estat pràcticament rebutjada, fins que pràcticament, en l'actualitat i després de la doctrina de Kelsen, ja s'entén que no és una alternativa a la democràcia parlamentària, sinó un complement de la democràcia parlamentària.

Pel dit fins aquí, senyores diputades, senyors diputats –i acabo–, cal entendre, i és lògic que sigui així, que l'ús de la iniciativa legislativa popular hagi estat i sigui molt escàs, perquè succeeix rarament o és difícil que problemes que preocupin una majoria de ciutadans no siguin recollits per cap grup de la nostra cambra. És obvi, per tant, és normal que aquesta iniciativa hagi estat poc utilitzada i que ho sigui en el futur, perquè les forces parlamentàries aquí presents representen un ventall ample d'interessos dels ciutadans. Malgrat això, per si hi hagués una sola situació, si hi hagués una sola eventualitat que això fes necessari, jo crec que aquesta iniciativa legislativa popular cal aprovar-la, com ho farem avui, i és motiu de satisfacció i d'alegria per a tots nosaltres.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en uns moments de raonable crispació política com viu l'Estat espanyol, el fet que en aquesta cambra s'aprovi una llei per unanimitat, feta pel tràmit de l'article 108, que ja és una voluntat de consens, per tots els grups de la cambra, és motiu d'alegria i és motiu, una vegada més, de marcar un fet diferencial: que els ciutadans d'aquest país tenim un tarannà i una forma d'actuar políticament d'alguna manera diferent del que de vegades es

produeix més enllà de l'Ebre a Fraga... (*Remor de veus.*) Perdó, de la franja de ponent: de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó, PSAN, PSAN, PSAN.

Bé, els he de donar les gràcies a tots, sobretot als ponents, als ponents dels altres grups, que ho han fet possible; també, com ha dit el senyor Roc Fuentes, als serveis de la cambra, a la senyora Amàlia Bosch i a la ben retrobada lletrada senyora Folchi, que enyoràvem sincerament, no pas perquè..., pel seu caràcter personal, i agrair-los-ho i dir-los dues coses: la manca de voluntat política —ara que l'hem aprovada ja ho podem dir— que durant deu anys ha impedit a aquesta cambra dotar-se d'una eina de desenvolupament de l'Estatut és perquè —no ho oblidem— és una llei complementària; ni substitueix la democràcia parlamentària —la sobirania popular segueix estant en aquesta cambra i, per tant, no quedarà substituïda per aquesta llei—, i, segon punt, perquè —ja ho apuntava el senyor Guitart—, quina és la iniciativa legislativa que qualsevol grup, sigui de la majoria o de l'oposició, no ha aconseguit? Quantes i quantes vegades, arran d'elaborar una llei o arran d'elaborar una proposició de llei, no hem rebut tot tipus d'*inputs* procedents de tots els grups de pressió, de tots els legítims grups de pressió, de tota la iniciativa legislativa popular que envolta una tasca legislativa?

Per tant, alegria, salutació a aquesta nova llei que acaba i completa la nostra peça estatutària bàsica, però també, amb boca petita, és un complement de la democràcia parlamentària, i aquest és un bon exemple que segurament l'excessiva aplicació d'aquesta llei voldria dir —voldria dir— que aquesta cambra estaria allunyada de la realitat del poble.

De tota manera, salut a la nova llei i moltes gràcies a tots vostès.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1992

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de la Sindicatura de Comptes relatiu a l'informe sobre el Compte general de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'any 1992. La Comissió de la Sindicatura de Comptes ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Hi ha algun diputat encomanat per la Comissió per presentar-lo? (*Pausa.*) No essent així, hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Tampoc? De manera que passarem a la intervenció dels grups parlamentaris per a fixar llur posició. El Grup Parlamentari Mixt? (*Pausa.*) Hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular: el senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument. Si avui este diputat pronunciés lo discurs que tenia preparat en relació amb l'Informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes corresponent a l'exercici de 1992, segur que el contingut i la naturalesa del meu posicionament podria deixar, sense cap dubte, en situació d'inde-

fensió els síndics i la Sindicatura de Comptes. Lluny de la nostra intenció aprofitar-me, precisament, d'esta situació.

La disconformitat que nosaltres expressarem en votar després este punt de l'ordre del dia entenc, senyor president, que l'havíem de substanciar, en primera instància, a la Comissió corresponent de la Sindicatura de Comptes del passat 28 de febrer, però causes sobrevingudes estrictament parlamentàries, referides al Projecte de llei del Pla territorial general de Catalunya, van impedir l'assistència del Grup Popular a aquella Comissió en la persona d'este portaveu. Per consegüent, avui, i encara que només sigui per cortesia parlamentària en favor dels síndics de Comptes, lo Grup Popular, senyor president, renunciem a posicionar-nos en l'Informe de fiscalització del Compte general de la Generalitat de 1992, i només ens queda anunciar lo vot en contra a l'execució del pressupost i l'abstenció a l'Informe de fiscalització elaborat per la Sindicatura.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Popular d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat d'aquest punt de l'ordre del dia és, com vostès saben, un dels debats políticament més importants que realitzem en aquesta cambra: es tracta, avui, d'avaluar l'execució i l'aplicació que el Govern català ha fet dels continguts i de les determinacions del Pressupost de 1992. En definitiva, el debat d'avui no és un debat sobre intencions o sobre supòsits; el debat d'avui és un debat sobre la realitat, sobre quina ha estat l'acció del Govern català durant l'any 1992. I els vull anunciar d'antuvi que el nostre Grup Parlamentari votarà negativament el Compte general de la Generalitat corresponent a 1992.

Quines raons mouen el nostre Grup a votar negativament el Compte general per a 1992? En primer lloc, per un argument que tant la Sindicatura de Comptes com la majoria dels grups parlamentaris hem reiterat any rere any i que enguany tornem a reiterar: el Govern català no trameta a la Sindicatura de Comptes els documents preceptius que haurien de permetre avaluar la seva acció de govern; aquest és un argument que la Sindicatura de Comptes i els grups parlamentaris —hi insisteixo— hem reiterat any rere any. Aquesta obstrucció del Consell Executiu impossibilita que aquesta cambra pugui realitzar en aquest punt de l'ordre del dia el control de la despesa gestionada pel Govern català l'any 1992. I aquestes no són paraules del nostre Grup Parlamentari; el mateix Informe de la Sindicatura de Comptes diu, en la introducció, literalment, diu: «No figura entre els documents lliurats la memòria justificativa dels costos, dels rendiments dels serveis públics i del grau de compliment dels objectius programats a què fa referència la Llei de finances públiques.» I continua dient: «La manca d'aquesta memòria no permet que aquest Informe atengui els apartats sobre la racionalitat en l'execució de la despesa pública, basada en criteris d'eficiència i d'economia, ni sobre l'execució dels programes d'actuació, d'inversions, de finançament, d'altres plans d'inversions o de les subvencions.» És a dir, el

Compte general ha de contenir, segons especifica i concreta la Llei de finances públiques, una memòria justificativa dels costos dels serveis públics, l'avaluació del rendiment dels serveis públics, el grau de compliment dels objectius programats, l'aplicació de les subvencions, entre altres. Doncs, bé, tota aquesta documentació, tota aquesta documentació, no existeix en el Compte general, i no hi existeix perquè el Govern català no l'ha lliurat a la Sindicatura de Comptes i, en conseqüència, avui se'n sostreu el dret de jutjar i controlar l'execució de l'acció de govern de 1992.

Aquesta mancança, senyores diputades i senyors diputats, converteix aquest debat d'avui en un debat fonamentalment centrat en aspectes comptables. Aquest aspecte no és menyspreable. Però l'objecte central d'aquest debat hauria de ser examinar l'eficàcia de la gestió del Govern català. En posaré un exemple. No es tracta avui de veure si quan s'ha fet una carretera l'apunt comptable està correctament situat en el pressupost; aquesta no és la funció nostra: és una part petita de la nostra funció. En aquest cas la nostra funció seria veure si la carretera s'ha construït en el temps previst, si el nombre d'accidents ens determina que aquesta carretera té determinats paràmetres de seguretat vial, si la construcció d'aquesta carretera compleix determinats criteris d'utilitat social o molts d'altres indicadors.

Doncs, bé, primer argument: la manca de documentació que el Govern català ha remès a la Sindicatura de Comptes fa impossible que avui aquest Parlament pugui controlar els aspectes d'eficàcia del Govern català.

Segon argument: voldríem fer referència a alguns aspectes comptables d'indubtable contingut polític que reforcen el nostre «no» al Compte general de la Generalitat, assenyalant en primer lloc que les modificacions que el Govern català ha introduït en el pressupost han desvirtuat de forma important el pressupost inicialment aprovat. Però, sobretot, m'interessa destacar que la realitat del que ha passat amb el Pressupost de la Generalitat per a 1992 ha fet pols, ha triturat els objectius bàsics que segons el conseller d'Economia i Finances van determinar l'elaboració del Pressupost per a 1992.

Examinem aquesta qüestió; el senyor Macià Alavedra, el senyor conseller d'Economia i Finances, en nom del Govern, el 28 de novembre del 91 en aquesta cambra va dir que la prioritat bàsica de la despesa pública de la Generalitat era incrementar de forma important –d'un 17,9 exactament– les operacions de capital, és a dir, fer un increment important de les inversions i de les transferències de capital en actuacions en infraestructures i equipaments. El senyor conseller d'Economia i Finances ens va dir –està en el *Diari de Sessions*– que allò que era la prioritat bàsica del Pressupost del 92 era fer un increment del 17,9 en operacions de capital. I el segon objectiu bàsic –ens deia el senyor conseller d'Economia i Finances– era fer una contenció de la despesa corrent. Deia que la despesa corrent incrementaria el 15,6%, menys del que incrementava el pressupost, i que la despesa corrent en el conjunt del Pressupost de la Generalitat disminuiria. El senyor conseller, amb paraules seves, resumia així

aquestes prioritats, deia: «Aquests són, senyores i senyors diputats, els trets més importants del Pressupost de la Generalitat de Catalunya per a 1992; un pressupost que ha donat prioritat a l'augment de la inversió, tant directa com indirecta, d'acord amb els dèficits d'infraestructures i equipaments que té el nostre país.» Aquestes són paraules del conseller d'Economia i Finances.

Què és el que ha passat? Què ens diu l'Informe de la Sindicatura de Comptes? Que aquest objectiu bàsic, prioritari, del Govern català ha estat un absolut fracàs. Per què? Doncs, mirin, perquè el senyor conseller d'Economia i Finances ens va presentar el Pressupost del 92 dient que s'incrementarien d'un 17,9 aquelles operacions financeres per a fer infraestructures i equipaments. Quina ha estat la realitat? Ni el 17, ni el 16, ni el 15, ni el 14, ni el 13, ni el 12, ni l'11, ni el 10, ni el 9, ni el...: el 8,8%. El que l'Informe de la Sindicatura de Comptes ens diu és que les operacions de capital durant 1992 van significar el 8,8%. Per tant, prioritat bàsica del Govern català per a 1992: absolutament incomplerta. No estem parlant que en lloc del 17,9 estem al 15,8 o al 16,3; no, no, del 17,9 al 8,8.

Segon objectiu: contenció de la despesa corrent. Doncs, què és el que ha passat? Doncs, mirin, que l'increment del 15,6, que era estar mig punt per sota del conjunt del Pressupost, s'ha situat en el 19,3; i que, de la liquidació del Pressupost del 92, les despeses corrents són més importants que al 91. No cal dir que això és un absolut fracàs dels objectius bàsics del Govern català, dels seus objectius; fracàs que creiem que mereixeria una explicació del Govern català. Un govern ens presenta un pressupost amb una prioritat i resulta que, quan es fa la liquidació i hi ha l'Informe de la Sindicatura de Comptes, ens diu que allò que es va dir que era prioritari no s'ha fet. La pregunta és: per què? Quins han estat els objectius bàsics en l'acció de govern del Govern català per a 1992? (*Remor de veus.*)

I les conclusions són que, durant 1992, aspectes importants d'inversió en el tema, en el camp de l'educació, en el camp de sanitat, s'han paralytitzat, s'han endarrerit, no s'ha invertit en allò que és necessari i que el mateix conseller reconeixia. Però alhora hi ha hagut un increment del dèficit importantíssim, producte del descontrol de la despesa corrent del Govern català. I, per tant, el que avui podem dir en veu alta, el que diu l'Informe de la Sindicatura de Comptes, és que allò que el Govern català va dir ha estat –hi insisteixo– un absolut fracàs. I anuncio ja que el nostre Grup Parlamentari farà algunes iniciatives parlamentàries perquè el conseller d'Economia i Finances ens expliqui què ha passat aquí. Vostès ens van dir unes coses i el que ha passat és tot el contrari. Evidentment que s'han fet coses, però en tot cas –hi insisteixo–, el que eren els dos objectius bàsics del Govern català per a 1992, la realitat els ha triturat. I «la realitat» vol dir la gestió i l'acció del Govern català.

Aquests dos grans arguments serien suficients o són suficients per votar negativament el Compte general del Pressupost de la Generalitat per a 1992. Hi insisteixo, l'obstrucció que el Govern català fa a l'hora de facilitar documentació a

la Sindicatura de Comptes i el fet que el Govern català trituri, no compleixi el que són els seus propis objectius, i el tercer element, que és que aquesta trituració dels propis objectius del Govern català fa que, els camps d'ensenyament, d'infraestructures, de sanitat, podem afirmar que des de fa tres o quatre anys van endarrerits.

Més enllà d'aquests dos arguments, la Sindicatura de Comptes insisteix en algunes consideracions que ha fet any rere any, de què jo, molt breument, faré esment.

La primera; en l'àmbit dels ingressos, val la pena constatar que la Sindicatura de Comptes ens diu que hi ha hagut una desviació negativa de -38.000 milions de pessetes. En segon lloc, un tema que cada any, quan fem aquest debat, els grups de l'oposició plantegem i que és preocupant: el 31 de desembre del 92, els endarreriments de pagament del Govern català es situaven a 261.000 milions de pessetes; és a dir, la Generalitat de Catalunya és l'agent econòmic més morós de Catalunya; el Govern català és l'agent institucional i econòmic més morós de Catalunya. I cada any és més morós que l'any anterior. I el que és preocupant és que aquesta tendència no es trenqui; és a dir que evidentment sempre existirà una part de morositat, però el que és preocupant és que la xifra arribi a 261.000 milions de pessetes. En aquesta xifra vull destacar dos elements que tampoc mai entenem, que repetim cada any, que és el deute per IRPF de 9.000 milions de pessetes, o el deute a la Seguretat Social per quotes obreres, de més de 2.000 milions de pessetes.

Una altra observació, recomanació que fa la Sindicatura de Comptes és assenyalar que el 31 de desembre del 92 hi ha 353 milions de pessetes que han estat reclamats a la Generalitat per incompliment dels avals. És a dir, el 31 de desembre del 92, hi ha 353 milions de pessetes. En aquest Informe de la Sindicatura de Comptes no hi ha el detall d'aquests avals, tampoc es diu què es fa per recobrar-los, però en tot cas el que també és alarmant és el continuat creixement dels fallits en el tema dels avals.

També assenyala la Sindicatura de Comptes que, tot i que la Llei de pressupostos ho permet —i ho permet perquè el Grup de la majoria any rere any vota negativament les esmenes que els grups de l'oposició fem—, el que també assenyala amb preocupació la Sindicatura de Comptes és que es pugui imputar a un exercici pressupostari despeses de l'anterior exercici. En el cas que estem examinant, aquesta xifra es situa al voltant de 5.000 milions de pessetes.

I un altre tema important, preocupant, és el creixement notable dels lliuraments de fons a justificar. L'increment de l'any 92 en relació amb l'any 91 ha estat del 23%. Aquests lliuraments a justificar, segons la normativa, s'han de justificar després de tres mesos, com a molt al cap de sis mesos, una pròrroga fins a sis mesos. Doncs, bé, el 23.X.93, és a dir, l'octubre del 93, la Intervenció General de la Generalitat ens diu que «resten pendents de justificar de l'any 1992 2.480 milions de pessetes». I la pregunta és: com es possible que després de gairebé un any de tancament de l'exercici de 1992 restin per justificar 2.480 milions de pessetes?

Per tant, senyores diputades i senyors diputats, aquests tres blocs de consideracions —l'obstrucció del Govern català a l'hora de facilitar documentació, el no-compliment dels objectius bàsics del Govern català en la presentació i en l'elaboració del pressupost i tot un seguit de qüestions que arrosseguem cada any— fan que el nostre Grup Parlamentari voti negativament el Compte general de la Generalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyor conseller, veurem com aquest any justifica la majoria, el portaveu de la majoria, l'absència del d'Economia i Finances, que ja va ser reclamat l'any passat i que va tenir una excusa tècnica, i aquest any voldríem saber quina mena d'excusa pot tenir el conseller d'Economia i Finances per no estar present en aquesta sessió, que, com deia el que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el senyor Saura, és sens dubte la més important.

De nou, un any més ens trobem substanciant en Ple el tràmit d'aprovació del Compte general de la Generalitat per a l'any 92, amb un resultat naturalment cantat, amb un resultat cantat i reiterat i favorable i exultant segurament per part de la majoria. Obviaré algunes de les consideracions que sobretot el senyor Saura, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, ha assenyalat; una coincidència obligada, no obstant, per qui es mira desapassionadament i desinteressadament des del punt de vista partidista els informes que ens han portat a reflexió la Sindicatura de Comptes. Només una estranya concomitància entre Govern i majoria, sempre, amb una servitud —diguem-ne— que a estones a nosaltres ens costa fins i tot entendre des del punt de vista del raonament, fa que aquesta indestructible adhesió sempre impedeixi un cert *bypass* del raonament, que em penso que seria enormement útil en aquesta cambra.

En qualsevol cas, cal assenyalar que, si bé l'expectació d'aquest tràmit parlamentari ritual és més que escassa, la seva importància teòrica real és indiscutible, i això que en una empresa normal, pública o privada, seria la reunió més important de l'any, aquí passa una mica desapercebut. Sembla que per a nosaltres, per a tots, per a aquesta cambra, per a la premsa, per al poble de Catalunya, sigui més important escoltar el que ens diuen que pensen fer que no pas realment el que ha passat, el que han fet, diguessin el que diguessin abans.

Aquests informes, com cada any —i ho reiterem cada any també—, tenen uns vicis d'arrel que alguns lentament es corregeixen. S'ha de dir: la nova normativa nascuda de l'Ordre ministerial del 94 farà possible millors informes per part de la Sindicatura, que la mateixa Sindicatura reclamava i que aquí es va recolzar des de distints grups de l'oposició. Hi ha vicis, però, que perduren i tartamudegen només que amb un any de *décalage* entre la mateixa i invariable i solemne paraula.

Així, la Sindicatura —s'ha dit abans, ho reiterarem— rep informació no complerta, parcial i sovint domesticada. A

partir d'això han de fer uns informes, i d'aquests informes hem de nodrir nosaltres la nostra reflexió i el nostre vot. Així, per exemple, manquen informacions sobre execució de pressupost per programes concrets; continuen les absències dels tan demanats «indicadors», caldria conèixer costos de serveis i alhora memòries ponderades i comprovades. Continua, doncs, el Govern incomplint una part molt important de la Llei de finances públiques de Catalunya, i això s'ha dit.

El resultat de tot això són uns informes sense un posicionament, amb un posicionament tècnicament prou imprecís que fa difícil avaluar transparència, eficàcia i eficiència d'uns pressupostos que, si bé —com diu el síndic reiteradament— són un retrat estàtic d'un moment, de totes maneres porten implícita una dinàmica capaç de fer-nos avaluar a nosaltres els resultats. Així, continuem nosaltres reclamant des d'aquí major capacitat humana i de dotació pressupostària per a la Sindicatura. Dels 18 informes que van fer l'any 92 han passat a 37 aquest any, però aquests trenta-set no representen més que l'1,6% dels que es podrien fer i que alguns serien necessari que es fessin, 37 sobre 2.269 susceptibles de ser mirats.

Deia l'any passat que si ens emmirallem en l'Europa, sobretot l'Europa cap al nord, el control que es pot fer en aquest Parlament a través d'aquests informes ens sortiria amb uns suspensos. Aquest any penso que podríem afegir que allò no va ser ben exacte; jo penso que amb aquests papers als dits no ens deixarien presentar ni a exàmens, perquè no compleixen ni la normativa que nosaltres mateixos ens hem imposat. Expressions com «no figuren entre els documents lliurats», si no a cada pàgina, a cada tres, són any rere any reiteratives, com una tornada d'una cançó amb les dades comptables del nostre Govern.

Falta gent i falta formació continuada entre els funcionaris d'un ens —la Sindicatura de Comptes— que entenem que està destinat a créixer i a merèixer en funció que creixi i mereixi la democràcia, sobretot en temps de còlera o en temps de corrupció com els que vivim.

Exemples a Europa n'hi ha per emmirallar-nos-hi des de fa molt de temps; no cal recordar que a Alemanya, per exemple, qui està encarregat d'això i és membre president d'aquestes comissions de control és el cap de l'oposició, assessorat per tècnics forans de l'Administració; o que a Holanda les auditories són externes, són externes a l'aparell, fetes per empreses privades; o que a Anglaterra la comissió auditora dóna treballs a moltíssima gent de fora de l'Administració.

El síndic major ens deia que la seva situació a estones fins i tot comença a ser una mica dramàtica. Per exemple, hi ha un síndic en concret que no té supervisor —supervisor seria el director del pla comptable. De les consideracions del síndic voldria, de totes maneres, destacar-ne una que ens afecta a tots, tant pel que fa a la feina concreta parlamentària com per la feina política que alguns —alcaldes i altres— tenen fora d'aquest hemicicle, i és el canvi de cultura funcional que fa falta en aquest país a tot nivell. Aquest país que era —i val la pena recordar-ho, perquè un dia d'aquests, ens acaba

d'invitar el president, celebrarem els quinze anys de parlamentarisme de nou aquí, a casa nostra—, aquest país que en molts aspectes era innovador pel que fa a control de despesa pública, ni tan sols adapta el més tardà d'Europa, fins i tot anem per darrere d'alguna comunitat autònoma d'Espanya.

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana recolza indiscutiblement la funció i el treball fet per la Sindicatura, en fa l'elogi, fins i tot, i lamenta una vegada més l'escassa atenció que any rere any mereixen les seves justes recomanacions que fa al Govern; nosaltres demanarem precisament un esforç, demanem precisament un esforç seriós a la feina seriosament ben feta. Donarà, per tant, el vot afirmatiu a l'Informe de la memòria, sense deixar de dir que per causes tècniques que encara s'estan indagant no va ser tramesa la convocatòria a aquest qui us parla en la Comissió darrera i que, per tant, es fa difícil en aquest moment tenir un altre posicionament que el del vot favorable. La indefensió que podria causar llançar certes qüestions o posar certs interrogants fa que no sigui de rebut en aquest moment.

Pel que fa al Compte general de la Generalitat corresponent a l'any 92, que és l'altra part del tema, hi han unes notes o nòdules obligades que cada any reiterem i són d'obligat compliment; s'han dit extensament per part del senyor Saura, que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però que d'alguna manera caldria reiterar. Del pressupost indicatiu hi ha un resultat de desviació excessiva i tècnicament no defensable; els objectius fixats pel mateix Govern no s'han complert, i no s'han complert no per la mínima, sinó amb un punt de *décalage* extraordinari.

Si, la gestió del 91, nosaltres la catalogàvem —i altres— com a negativa, la del 92 no presenta cap correcció apreciable: el ritme de pèrdues és similar; el deute és excessiu; l'estalvi continua sent migrat; s'ha doblat el deute previst principalment gràcies a la reducció de l'estalvi brut; la greu morositat que arrossega el nostre Govern i que té una tendència a l'alça, no a la baixa; el descontrol pressupostari que suposa encara que els crèdits ampliables no tinguin límit fixat, o que no tinguin un ús restringit tampoc els anomenats «lliuraments a justificar»; la impossibilitat d'exercir un control o emetre judicis sobre els comptes, per exemple, de les entitats autònomes administratives, o treure'n conclusions, perquè suposen —com diu el mateix síndic— un barrija-barreja tan divers com són Escola de Policia, Junta d'Aigües, Institut de les Lletres Catalanes, etcètera. Hem de votar negativament uns comptes desviats greument del pressupost inicial, tècnicament poc presentables i no ajustats a llei en bona part.

Reclamem de la majoria, per acabar, en primer lloc, una major atenció a la Sindicatura i a la seva indefugible funció en democràcia; en segon lloc, exigim al Govern el compliment de la Llei d'administració pública. Ja són molts anys d'incompliment; difícilment es pot al·legar alguna excusa. Aquest Grup anuncia també en aquest moment que té en preparació una proposta legislativa sobre auditories externes per a les administracions públiques de Catalunya a l'estil i

manera, per eficàcia i eficiència, que ja és normativa en altres indrets d'Europa.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Voldria començar les meves paraules recollint unes de les paraules que la Sindicatura va fer en el moment de presentar l'Informe, paraules que també han estat en part recollides pels il·lustres portaveus que m'han precedit, i és manifestar la importància del tràmit que estem substanciant.

No tindria cap sentit tota la dedicació que fem a l'anàlisi del pressupost, els objectius polítics i econòmics que es contenen en el document que discutim, pactem, votem a finals de cada any en relació amb l'any passat, si després no som capaços tots plegats de controlar si allò que el Govern ha dit que faria, si aquells compromisos que ha pres en compte davant d'aquesta cambra després es porten a terme o no es porten a terme. Això és el que presenta el Compte general. D'alguna manera es tracta de passar comptes, que aquesta cambra passi comptes amb el Govern per veure quin és el compliment, el nivell de compliment de les previsions pressupostàries que en el seu dia es van aprovar.

És fàcil recordar aquí —s'ha fet en altres moments, avui mateix, abans— la comparació entre el que succeeix en aquesta cambra i el que succeeix en una empresa privada. És fàcil comprovar la desproporció de la litúrgia que donem al tràmit pressupostari i al tràmit que estem substanciant avui en relació amb el Compte general, i, en una empresa privada, el tràmit que es dona al pressupost o el tràmit que es dona al control del compte de resultats a finals d'any. Evidentment, la comparació no resistiria cap tipus d'anàlisi.

Estem substanciant aquest tràmit basant-nos en l'Informe de la Sindicatura de Comptes, un informe que —ja s'ha dit aquí— la mateixa Sindicatura marca quines són les seves limitacions, unes limitacions donades a partir de la informació que el Govern li trameta, informació que —també ja s'ha repetit— no és ni molt menys completa i que té elements i buits relativament importants.

Ara bé, també no és menys cert que amb aquesta informació que presenta la Sindicatura sí que podem tenir alguns elements d'informació prou importants, sobretot el que podríem anomenar «temes de la globalitat del pressupost», temes de la globalitat del que és l'execució econòmica del Pressupost de 1992, que estem substanciant en aquest moment.

Per tant, la meua intervenció no farà referència pas a temes parcials —en el mateix Informe de la Sindicatura estan continguts alguns d'ells, alguns s'han esmentat, no els vull repetir—, sinó que intentaré enfocar la intervenció més aviat des de l'anàlisi dels temes globals, i essencialment des de dos temes que em fa l'efecte que són els que centralitzen o els que poden globalitzar —millor dit— l'evolució econòmica dels dos pressupostos. Els dos temes són, evidentment, el dèficit i els resultats econòmics.

El dèficit d'una administració és, com totes les senyores i els senyors diputats saben, les necessitats de finançament extern que aquesta administració té. El dèficit ens indica quants diners fora de la mateixa administració s'han d'anar a buscar per tal de poder portar a terme els objectius, les previsions que hi ha contingudes en un pressupost. Per tant, el dèficit, també el podríem interpretar com una mesura de l'eficàcia global que es pot marcar un pressupost.

En el pressupost de l'any 1992 el Govern, en els pressupostos que ens va presentar i que vam aprovar, tenia previst un dèficit de prop de 54.000 milions de pessetes, és a dir, volia dir que havia de cercar fora dels ingressos propis de la Generalitat 54.000 milions de pessetes per poder portar a terme els objectius, les obres, els plantejaments continguts en el Pressupost. Quina ha estat la realitat? La realitat és que aquests 54.000 milions de pessetes de dèficit s'han convertit en pràcticament 129.000 milions de pessetes. És a dir, han estat necessaris 75.000 milions de pessetes més per poder portar a terme allò que la Generalitat havia previst en el seu Pressupost. Per tant, sí que podríem dir que, des del punt de vista de l'eficàcia, l'eficàcia de l'Administració autonòmica l'any 1992 no ha estat la que s'havia previst en el Pressupost, ha estat molt lluny de la que s'havia previst en el Pressupost, ja que el seu dèficit ha estat més del doble, un 120, 125% més del que havia previst inicialment.

I aquesta és una xifra que és important. De vegades, tots plegats, quan parlem de xifres de milers de milions, ens podem desconcertar i no saber trobar el seu element de relativitat; es tracta d'un 6% del pressupost, però potser seria una mesura més interessant veure que aquesta desviació del dèficit és superior al pressupost de les conselleries de Comerç, d'Economia, de Treball, de Medi Ambient, d'Indústria i de Cultura junts. *(Pausa.)* És a dir, senyores i senyors diputats, la desviació que ha tingut el Pressupost de la Generalitat en termes de dèficit ha estat superior a la tasca que durant tot l'any són capaces de fer sis conselleries i, entre elles, algunes tan importants com les que els atribuïm l'activitat de l'economia productiva.

Però, per què es dona aquest dèficit? Aquest dèficit es dona, essencialment, per dos elements: un perquè, en la previsió d'ingressos, els ingressos estan inflats. En el conjunt de les entitats administratives serien uns 32.000 milions de pessetes d'ingressos que estan previstos en els Pressupostos i que després no s'han pogut portar a terme. D'aquests 32.000, com ha recordat l'anterior diputat, 38.000 estan en la Generalitat i la resta entre l'ICS, l'ICASS i les entitats autònomes. Però, en conjunt, globalment, la Generalitat va preveure 32.000 milions de pessetes d'ingressos que, després, no s'han realitzat. Aquest és un dels elements que porta dèficit i que ve essent reiteratiu any rere any. I després, l'ús dels crèdits ampliables; podríem situar la seva incidència en la resta, és a dir, aproximadament uns 40.000 milions de pessetes, a causa de l'ús i l'abús que es fa dels crèdits ampliables.

La dinàmica parlamentària fa que jo hagi d'anticipar, segurament, algun dels arguments del ponent de la majoria, i

correré aquest risc; quan parlem de crèdits ampliables la seva resposta podria ser, hipotèticament, criticar l'ús que els mateixos grups parlamentaris fem d'aquesta tècnica en el moment de presentar esmenes al Pressupost. Però, bé, aquesta és una resposta que no deixa de ser un element formal, evidentment, però que, en qualsevol cas, s'ha d'entendre que els continguts de les propostes dels grups de l'oposició no són res més que propostes de tipus polític i no són pas propostes de tipus econòmic, però que en qualsevol cas l'ús que fa la majoria dels crèdits ampliables està en aquelles partides que de bell antuvi –ja els ho anticipem– estan infravalorades, i que les infravaloren expressament per després utilitzar-les com a crèdits ampliables. Vegi's interessos, vegi's seguretat social, elements clàssics en aquest sentit.

I tot això ha conduït a una situació final en què l'any 92, de nou, veiem que l'estalvi pràcticament queda anul·lat. Què vol dir això? Vol dir que els ingressos corrents i les despeses corrents queden pràcticament equilibrades. Això, en si mateix, no voldria dir res si no tinguéssim en compte que, per exemple, l'any 1990 hi havia un estalvi de més de 60.000 milions de pessetes. Vol dir que en dos anys, amb la dinàmica pressupostària, ens hem empassat aquest estalvi. I això per una raó que també s'ha comentat abans, que és que les despeses corrents semblen relativament descontrolades. L'any 1992 l'increment de les despeses corrents –també s'ha dit– és pràcticament del 19%; l'any que les despeses corrents han tingut un increment més elevat dels darrers anys.

Ens trobem, doncs, davant d'una administració que no pot complir les seves previsions, i que no les pot complir, essencialment, pel descontrol que té en les despeses corrents, ja que les despeses de capital sí que tenen un equilibri semblant al previst en el pressupost, independentment del seu muntant. Això ens condueix a la segona part. Quins han estat els resultats? Aquest dèficit ens ha portat a una situació, l'any 1992, en què la Generalitat ha registrat unes pèrdues de 80.000 milions de pessetes si tenim en compte només les entitats administratives i de 87.000 milions si anem a parar a empreses, i tot amb situacions relativament atípiques i fins a cert punt inversemblants. Jo convido les senyores i els senyors diputats a veure, per exemple, els estats de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que el senyor Codina coneix a bastament. Mirin-s'ho i veuran com el 31 de desembre de 1992 els fons propis –capitals més reserves de la Corporació Catalana– apareixien amb un resultat negatiu: -70 milions de pessetes. Per això va ser necessària, després, tota una programació especial, unes aportacions, però l'any 1992 la Corporació Catalana tanca amb capital negatiu, no zero: negatiu. Amb un sector públic que contínuament va baixant el seu nivell de cobertura: l'any 1991 els ingressos del sector públic no administratiu cobrien el 80% de les despeses; l'any 92, el 70.

I tot això ens porta, finalment, que el tancament del 92 ofereix un romanent de tresoreria negatiu de 360.000 milions de pessetes. Aquests conceptes tècnics de vegades poden escapar a algun tipus de comprensió, no tant per les se-

nyores i els senyors diputats, evidentment, sinó per algun element d'informació addicional que de vegades es dona. Què vol dir romanent de tresoreria? Vol dir que la capacitat, és a dir, el que devien a la Generalitat, el que tenien a caixa més el que devien a la Generalitat, a final del 92 era de 125.000 milions de pessetes. I el que tenia pendent de pagar era de 480.000; no ja els crèdits bancaris, evidentment, que és una altra història. Vol dir que li faltaven 360.000 milions de pessetes, encara que cobrés tot el que tenia pendent de cobrar. Un romanent de tresoreria pràcticament equivalent a l'endeutament a llarg termini que tenia la Generalitat a la mateixa data, per exemple.

Tot això porta, evidentment, a una situació sobre els proveïdors –que ja s'ha citat–, o porta que els crèdits de tresoreria que ha de fer la Generalitat per poder afrontar aquests proveïdors vagin doblant-se any darrere any: l'any 90 van ser 40.000 milions; el 91, 80; el 92, 160.000 milions de pessetes.

Aquestes dades, relativament descriptives, porten el nostre Grup a un conjunt de conclusions amb les quals acabaré aquesta intervenció. Primera conclusió, manifestar que l'Informe de la Sindicatura –malgrat les mancances que la mateixa Sindicatura diu– ens permet conèixer suficientment de forma global quina és la situació econòmica de la Generalitat; per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres entenem que la Sindicatura ha complert, amb les limitacions que té, ha complert la tasca que li ha encomanat aquest Parlament, i per això, en demanar votació separada dels apartats a i b, votarem favorablement l'apartat b, que és l'Informe sobre el Compte general.

Segona conclusió. La nostra preocupació per uns resultats econòmics de l'exercici 92. Dèficit de 75.000 milions de pessetes, superior al previst; pèrdues de 87.000 milions l'any 92; pèrdues acumulades i no finançades, 360.000 milions de pessetes. Evidentment, amb aquests resultats, nosaltres no podem estar d'acord amb el Compte general, i per això nosaltres ens abstindrem en la votació del primer apartat.

Tercer apartat, i que entenc que podria ser el més important: entenem que és urgent prendre mesures per millorar aquesta situació. Aquests desequilibris econòmics, si no hi posem mesura, poden convertir-se en el coll d'ampolla del desenvolupament de la Generalitat. Per cert, parlant d'ampolles, senyor Codina –perquè és una expressió que a vostè li agrada–, no es tracta d'una ampolla mig plena o mig buida: es tracta que l'ampolla cada vegada està més buida, i això és el que ens preocupa. Per això els anuncio que el nostre Grup ha presentat ja una interpellació sobre el dèficit, la seva evolució i les mesures necessàries per tal de reduir aquesta dimensió. Entenem que en aquest debat s'han de produir els elements, la discussió, les reflexions necessàries per poder encarrilar aquesta situació.

I finalment, també en la línia ja iniciada en la discussió del pressupost vigent en aquest moment, volem manifestar la voluntat del nostre Grup de trobar en aquesta interpellació i en les seves discussions i en les mocions els elements que

ens permetin impulsar l'acció del Govern per tal d'assolir en la mesura que sigui possible el màxim consens en aquesta cambra, però que en qualsevol cas el nostre Grup no vol dimetir les seves responsabilitats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, pujo a la tribuna per, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, posicionar-me –i anar en compte de no fer un torn en contra del que s'ha fet fins ara, posicionar-me– bàsicament pel que fa referència a dos aspectes que un d'ells, històricament, s'ha anat oblidant i que avui per primera vegada ha sortit una mica, que és la Memòria de la Sindicatura de Comptes, en aquest cas de l'any 93, i el Compte general de la Generalitat de l'any 1992.

Pel que fa a la Memòria, m'agradaria destacar..., i m'apresso també a reconèixer el to que hi ha hagut fins aquest moment per part de tots els intervinents en aquest debat; un debat que, si el recordem d'uns anys enrere, havia tingut, des del punt de vista dialèctic, és clar, una..., «virulència» segurament no és l'expressió més feliç, però sí, doncs, un to que, a mesura que han anat i hem anat debatent aquests informes, s'ha anat, jo diria, apaivagant, no sense que les formes s'allunyin de la responsabilitat i la importància d'aquest debat.

Efectivament, aquest és un debat molt important. Per mi, i coincideixo també amb la intervenció d'alguns dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, un debat que, a diferència del que és el debat de pressupostos, on tots i durant molts dies ens estem barallant, des del punt de vista dialèctic, també..., després, quan arriba aquest debat, el debat que avui ens ocupa, no té, sembla que no té la importància que realment, doncs, té. Un debat que no s'inicia avui, que s'inicia en el procés de comissió, en comissió –també ho vull recordar– en dues etapes: una, que és la presentació per la Sindicatura, pels síndics, pel síndic major i el seu equip, i una altra amb les propostes de resolució que veiem habitualment al cap d'unes hores, amb les propostes que fan els diferents grups.

El primer té una importància cabdal, i és el fet que els dubtes, les angoixes, les inquietuds que tots els grups parlamentaris podem tenir davant d'un informe, amb matisos, amb visions diferents, es poden constatar en aquest debat. Es pot constatar en un intercanvi d'informació entre els grups parlamentaris i la Sindicatura. Avui és un posicionament molt més polític, però aquell és convenient; és bo –a mi em sembla que és bo– que hi puguem haver una presència de tots els grups parlamentaris, perquè és el moment que si la Sindicatura pot aportar noves informacions és allà que ho fa, i no aquí, que és un debat intern entre els grups.

Per tant, voldria, amb això, contestar la primera pregunta que m'ha fet el diputat d'Esquerra Republicana, senyor Rodri, quan em diu: «On és el conseller d'Economia i Finan-

ces?» El conseller d'Economia i Finances avui està a Madrid negociant en el Consejo Económico y Fiscal i, per tant, està absolutament justificat que no hi sigui, i no tant, em sembla –malgrat que vostè ho ha explicat–, la seva no-presència, ningú del seu Grup, en el debat de comissió, que malgrat que vostè diu que no hi ha hagut una convocatòria o que no ha rebut la convocatòria, hi havia una segona tanda, hi havia el debat de les resolucions, que vostès tampoc no hi van ser. (*Remor de veus.*) Molt bé. Doncs, en el moment de poder... (*Remor de veus.*) En el moment de poder debatre amb la Sindicatura, en el si de la mateixa Sindicatura, vostès no hi eren i, en qualsevol cas, no van presentar resolucions. (*Remor de veus.*) I en qualsevol cas no van presentar resolucions.

Bé, en el marc del debat d'avui, en què fem referència a l'any 92, no podem perdre de vista el tipus d'any que va ser l'any 92. L'any 92 va ser un any, l'any olímpic, un any que vam viure tots plegats el somni, la realitat del que van ser els Jocs Olímpics a Catalunya i a Barcelona especialment, i que de sobte, quan vam tornar dels Jocs i després de l'estiu, el mes de setembre, vam descobrir, semblava que per una mena d'encantament, el mes de setembre descobrim que la situació econòmica en general del país i de la concreta a Catalunya, doncs, no era tan maca ni tan bonica com havia estat venuda al llarg de tot el període que va anar des del mes de gener fins al mes de febrer. Va ser un any de dificultats econòmiques importants, i, per tant, no podem destriar el marc en què avui estem debatent aquest Informe de la situació real del país, en el moment en què avui –com deia–, doncs, estem debatent l'informe que fa referència a l'any 92. (*Remor de veus.*)

En el transcurs del debat jo crec que han sortit temes, plantejats per tots els grups, importants. Voldria destacar la coherència, en aquest cas, i lligat amb l'expressió anterior, del Grup Popular en el moment d'avui actuant en el si d'aquest Ple, però sense desmerèixer, en absolut, quines han estat les aportacions que han fet altres grups parlamentaris com Iniciativa per Catalunya o Esquerra Republicana.

Deia el senyor Saura que aquest s'ha convertit, i deia que per una manca d'informació, més que en un debat polític, en un debat comptable, perquè en realitat així ell ho estima. I en certa mesura és cert; el que no es pot oblidar és que un debat també, com en aquest cas, comptable té una traducció política evident; en la forma en què s'empren, s'utilitzen els cabals i les prioritats amb què es donen, té una traducció política, i, per tant, aquest, a més de ser un informe comptable, és un debat polític, sense cap mena de dubte. I ha parlat el senyor Saura de la morositat i dels avals, que són temes que al llarg de la meua intervenció també aniran sortint, i que tant un com l'altre, sobretot el dels avals, crec que mereixen, doncs, un debat gairebé puntual i concret, perquè va més enllà del que és un exercici com el que estem debatent en aquest moment, sinó que s'inscriu en una situació política i econòmica del país que va més enllà que el debat d'avui.

El Grup Socialista reconeixia el fet que aquest era un debat important i que la comparació que es podria fer amb una

empresa privada, doncs, està lluny del que han estat els comptes presentats per la Generalitat respecte al que podia ser una empresa privada. No ens podem escapar, però, de dir que aquesta és una empresa pública, la Generalitat, les empreses, les empreses pròpies de la Seguretat Social, i que, per tant, segur que es fa difícil que puguem fer una comparació estreta entre el que és una gestió d'una empresa privada, encara que en molts casos pot ser desitjable i, en canvi, ho hagin de comparar, sense una altra possibilitat, doncs, amb altres administracions públiques... Però ha fet referència, bàsicament, al dèficit. No ha volgut parlar del deute, i jo em permetre parlar-ne, encara que sigui molt breument. Ha parlat del dèficit, i aquí és on apareix la primera discrepància entre la interpretació d'un mateix dictamen que fa el senyor Martí Carnicer, en nom del Grup Socialista, i de la que faig jo, en nom del Grup de Convergència i Unió.

L'Informe diu clarament que les previsions que hi havia per part de la Generalitat, en el dèficit de l'any 92, estava al voltant de 53 i 54.000 milions de pessetes. I el senyor Martí Carnicer ens diu que, més enllà d'això, el dèficit ha sigut molt més gran. Del que es desprèn de l'Informe, senyor Martí Carnicer, i vostè ho sap, estem parlant de 54 o 53.000 milions de pessetes, que era casualment –i li reconec que no sempre és així– el que havia previst el Govern de la Generalitat. I jo em temo que vostè el que ha fet, jo em temo que el que vostè ha fet ha sigut fer un dèficit consolidat, que consisteix en el següent: perquè les persones que en aquest moment, doncs, segueixin el debat i que potser no tinguin –i no tenen per què– un coneixement tan aprofundit, es tracta d'una situació que pot aparèixer, com diu el senyor Martí Carnicer, doncs molt més gran del que és en realitat. Però que és senzillament quan hi ha traspassos de comptes del mateix Pressupost de la Generalitat cap a les seves empreses, cap als seus organismes autònoms, a partir d'aquest moment pot generar un dèficit, pot generar un dèficit al mateix Compte general de la Generalitat. Si, aquest dèficit, el sumem a un segon que, eventualment, es pugui donar, doncs, en una empresa pública, com pot ser la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió o com pot ser qualsevol de les altres empreses, si això passa, i si s'acumulen els dos dèficits, segons com això es faci, des del punt de vista comptable –senyor Martí Carnicer, vostè això ho sap perfectament, perquè és un professional de la matèria–, si això es fa d'aquesta manera, estem enganyant el personal. Estem dient que hi ha un dèficit comptat dues vegades, quan en realitat –i a l'Informe em remeto– el dèficit que s'ha produït, com els deia, és –en aquest cas per casualitat– exactament el mateix que s'havia produït en les previsions del Govern de la Generalitat.

Per altra banda, hi ha elements no externs però que poden, també, jo diria, produir una certa confusió, com és tot el tema relacionat amb el món de la sanitat. Al món de la sanitat l'any 92 s'havia cobrat, en el primer trimestre de l'any 92 s'havia cobrat el primer trimestre corresponent a l'any 91, aproximadament 40.000 milions, i quedaven per cobrar de transferències de l'Estat a l'entorn de 70.000 milions de pessetes més. És a dir, ens situem a analitzar un exercici,

que és el 92, les transferències de l'Estat en relació amb sanitat, Insalud cap a l'ICS, només 40.000 milions, i en queden per cobrar, al llarg de tot l'any 92 i en relació amb l'any 91, 70.000 milions de pessetes més. Això, no dir-ho, és no dir tota la veritat, perquè si hagués estat la transferència en el moment oportú, quan calia i quan tocava, el dèficit que hi hagués hagut l'any 92 hauria sigut molt, molt, molt inferior.

Per tant, quan es vol fer una anàlisi d'aquestes característiques, jo crec que s'han de tenir tots els elements per poder jutjar, en definitiva, si el que estem parlant és una quantitat important, que en qualsevol cas ho és, o si més enllà d'això el que hi ha són manques d'informació, de vegades volgudes, de vegades perquè no es tenen prou o senzillament perquè no es volen ressaltar, que desdibuixen el que pot ser un discurs catastrofista, en algun cas –no ha estat el d'aquest any, no ha estat el d'aquest any–, però que a vegades pot emmascarar una mica quina és la realitat. (*Remor de veus.*)

També voldria dir que l'any 92 va ser un any que –vostè ho deia, senyor Martí Carnicer– la despesa corrent va pujar molt. L'any 92 a vostè tampoc se li escapa, senyor Martí Carnicer, que va ser l'any dels acords amb el personal docent, tot el que fa referència a la Conselleria d'Ensenyament, es va produir el pacte important, es va produir un conveni, que va suposar una despesa molt important, que va suposar una despesa molt important a la caixa de la Generalitat de Catalunya, i, per tant –com li deia abans–, hem de tenir tota aquesta informació per fer, per poder fer una valoració, si del que es tracta és que la situació és bona, si la gestió ha estat correcta o no ho ha estat.

Hi ha un altre element que m'agradaria destacar i que no se'n parla, perquè suposo que des del punt de vista de l'oposició, doncs, toca no fer-ho, però que està en relació amb l'endeutament i respecte també a un índex que em sembla que és del tot necessari que la cambra conegui. Les senyores diputades i els senyors diputats coneixen que un element important per saber quina capacitat de dèficit –perquè al final pot generar endeutament– tenen les administracions públiques –i, sobretot, això ho coneixen els alcaldes i regidors dels ajuntaments– fa referència a la càrrega financera. La càrrega financera de la Generalitat –això ho ha expressat el mateix síndic senyor Nicolàs– de l'any 92 se situava al 5,5. Saben les senyores diputades i els senyors diputats que per llei el sostre màxim de capacitat per a aquest capítol està en el 25%. Per tant, que ens situem a hores d'ara en aquest 5,5 l'any 92 em sembla que és un element prou tranquil·litzador; tant de bo no poguéssim estar ni al 5,5, estiguéssim al 3 o estiguéssim al 2, segurament seria molt millor, però m'han de reconèixer que estar en una xifra del 5,5 està molt per dessota –molt per dessota– del que són els comptes i, en aquest cas, les càrregues financeres d'altres ajuntaments i d'altres administracions.

Senyor Martí Carnicer, vostè sap que jo algun any he tingut temptació –i aquest any no ho faré– de comparar el que ha estat la càrrega financera, doncs – jo li ho deia l'any passat, triat a l'atzar per mi–, de dos ajuntaments, d'un dels quals vostè n'era alcalde i l'altre dels quals jo en sóc regi-

dor. Aquest any no ho faré, perquè després de fer-ho em vaig adonar que és una informació que, a part de ser pública, doncs, a uns i als altres ens podia preocupar més enllà del que toca, perquè han de saber les senyores i els senyors diputats que molt per sobre de quina és la càrrega financera que té la Generalitat, estan la majoria de les administracions públiques, i jo ja sé que el mal de tots..., en això no ens podem emmirallar, evidentment, però sí que podem agafar-ho com un element, com un element no només de reflexió, sinó de comparació, perquè, quan ens belluguem amb macroquantitats i amb xifres com les que ens estem bellugant en aquesta liquidació, pot semblar..., el que és molt important en valors absoluts quan això ho tradueixes a valors relatius la qüestió es resitua molt i molt més.

Per tant, vostès han fet una sèrie de propostes a la Comissió, i avui tornen a portar-lo. Nosaltres, aquest any, tornarem a votar en contra de les seves propostes, i votarem a favor de l'Informe de la Sindicatura, i votarem favorablement no només l'Informe de la Sindicatura, sinó el Compte general de la Generalitat.

I, per acabar, voldria transmetre una certa tranquil·litat —com els deia al principi de la meua intervenció—, perquè, si com deia fa un moment també en valors absoluts pot ser important i pot semblar molt més important del que en realitat és l'endeutament, el dèficit que s'ha produït al llarg del 92, quan això ho fas amb valors relatius ens hauria de tranquil·litzar a totes les diputades i a tots els diputats, tot i entenent que es fa difícil des de l'oposició votar favorablement un informe de la Sindicatura que diu el que diu i que, en definitiva, trasllada des de l'Informe..., no només des de l'Informe, sinó de la gestió dels cabals públics de la Generalitat, una tranquil·litat que avui al Parlament i, més enllà, al poble de Catalunya ens hauria de portar serenor.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. (*El Sr. Pueyo demana per parlar.*) El senyor Pueyo per què demana la paraula?

El Sr. PUEYO: Respectuosament, senyor president, i apellant, no tant a l'article 67.3, com a la seva equanimitat, perquè entenem que el representant del meu Grup en aquest debat ha estat contradit dolorosament en la intervenció del senyor Codina, i perquè pugui posicionar-se.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, fent ús de l'equanimitat que em reconeix el senyor diputat, té la paraula el senyor Rodri per un minut.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president; breument, i sense ànim de fer polèmica.

A la primera part de la reunió de la Comissió de la Sindicatura de Comptes el vice-president, en aquest cas servidor, no va ser-hi invitat, no li va arribar la invitació. Tan aviat com vaig saber que hi havia hagut la reunió em vaig adreçar al president de la Comissió i per telèfon vaig demanar excuses al senyor Termes. A la segona part de la reunió jo hi era present i estava a la vice-presidència d'aquesta Comissió, i el senyor Codina se n'hauria de recordar.

A fi que consti purament en acta, dic això. I recordar que per segona vegada és el conseller Macià que no compareix en un dia que ens sembla molt important. Ell és ben lliure de triar el que calgui com a feina, no? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: No reobri noves qüestions.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Codina demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Codina?

El Sr. CODINA: Senyor president, per dues qüestions, una per retirar tot el que hagi pogut ser dolorós per al Grup d'Esquerra Republicana i per al senyor Rodri (*remor de veus*), més encara quan ell ha tornat a recordar que el primer dia, en el moment del debat, doncs, no hi era, però, si això ha suposat alguna qüestió que hagi pogut ferir, jo ho lamento, ho retiro, i els en demano moltes excuses.

I després que en la meua intervenció he recordat que no votaríem favorablement les propostes del Grup Socialista, que evidentment no arriben al plenari, sinó que van decaure en el si de la Comissió.

Des d'aquests dos reconeixements, que a aquest diputat mai li costa, quan s'equivoca, doncs, reconèixer-ho, li demano excuses una vegada més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

Passem a la votació. Tal com han demanat els grups, votarem separatament els apartats a i b del Dictamen.

Apartat a, Compte general.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Compte general ha quedat aprovat per 61 vots a favor, 16 en contra i 15 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'apartat b del Dictamen, que és l'Informe de la Sindicatura.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'Informe de la Sindicatura ha quedat aprovat per 88 a favor, cap en contra i 4 abstencions.

Presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula, per fer un torn a favor, el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, presenta una proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus. I, prèviament, jo crec que, abans de

passar estrictament a defensar els termes de la Proposició, em sembla que és bo fer, encara que sigui molt breument, una anàlisi dels fons estructurals i de la seva importància per al nostre país com un instrument complementari, sens dubte, de l'acció del Govern i de les accions del conjunt de les administracions públiques en el desenvolupament del nostre país, però en tot cas com un instrument molt important en aquesta tasca. I dic això perquè jo crec que un dels elements que justifiquen, al nostre entendre, el fet que vulguem donar rang de llei a aquest procediment, a aquesta participació del Parlament en aquesta tasca, deriva precisament de la importància que nosaltres donem i que pensem sincerament que tenen els fons europeus.

Jo només vull recordar unes recents paraules del secretari d'estat per les Comunitats Europees, el senyor Westendorp, que deia que en els propers sis anys el balanç de l'Estat espanyol en relació amb la Comunitat Europea, per tant els ingressos nets que nosaltres tindrem, serà de 4 bilions i mig de pessetes. És evident que això no són els fons estructurals europeus, i és encara molt més evident que això no és el que vindrà a Catalunya; cal dividir-ho, i cal dividir-ho moltes vegades perquè aquí es comprèn, evidentment, el saldo global i conjunt de la nostra relació amb la Unió Europea. Però el que sí que és cert és que els fons estructurals europeus per a Catalunya representen molts milers de milions de pessetes per als propers anys.

Hem de dir que a partir de la reforma dels reglaments comunitaris del 20 de juliol de 1993, en què es van reestructurar els objectius dels fons i els instruments que han d'ajudar a complir aquests objectius, es van fixar —com tots vostès coneixen molt bé— cinc objectius. El primer objectiu podríem dir que sortosament no afecta Catalunya, perquè és per a les regions menys desenvolupades; l'objectiu 2 sí que afecta —i molt directament— Catalunya, perquè és per potenciar, per desenvolupar, per millorar aquelles regions en declivi industrial; els objectius 3 i 4 són objectius horitzontals per als aturats de llarga durada i per a la reconversió professional, sobretot dels joves, però també d'altres treballadors, i l'objectiu 5b, en concret, que afecta Catalunya, és per al desenvolupament agrari. Per tant, l'objectiu segon afecta poblacions essencialment de les comarques, de comarques de Barcelona, de Tarragona i de Girona; l'objectiu 5b afecta altres territoris, perquè són incompatibles aquests dos objectius, aquests dos fons, però està essencialment en comarques de les terres de Lleida, també de Tarragona i de Girona.

Bé, dit això, assenyalada la importància que tenen per a Catalunya aquests fons estructurals com a elements importantíssims de desenvolupament, de reequilibrament territorial, de desenvolupament en un marc, en un procés sostenible —perquè això també ho recullen els reglaments de la Comunitat Europea—, per què nosaltres plantejem que el Parlament de Catalunya ha de participar, com han de participar també —i ho recollim en aquesta proposta— els ajuntaments i les organitzacions més representatives en el camp social i econòmic? Per què plantejem nosaltres que el Parlament de Catalunya ha de participar en l'elaboració i en

l'aprovació dels plans i els programes operatius? Vostès saben també que el procediment de l'aplicació dels plans comporta que s'ha d'establir per a l'objectiu 2 un pla de reconversió regional i social i després un marc comunitari de suport, però que això s'ha de fer amb plans i programes concrets que es poden establir amb caràcter bianual.

Per tant, tot això té, sens dubte, una certa complexitat, però nosaltres entenem que el Parlament ha de participar —hi insisteixo—, junt amb els ajuntaments i amb aquestes institucions més representatives del nostre país, en l'elaboració, en l'aprovació, en l'execució i el seguiment.

I nosaltres ho pensem, precisament, perquè el Parlament té com una de les seves funcions principals, que està fins i tot recollida en l'article 136 del Reglament, debat, participar en aquesta tasca del Govern; debat aquests plans i projectes amb caràcter general, però d'una manera molt específica —entenem nosaltres— s'ha de fer en els fons comunitaris europeus. Hi insisteixo, per la seva importància, per la necessitat que el Parlament participi en la seva gestació, en la seva programació i en el seu control perquè compleixin aquests objectius i també —he de dir-ho— perquè la pràctica del Govern de la Generalitat de Catalunya fa encara més exigible aquesta llei.

Jo vull recordar que fa més d'un any, el mes de febrer de l'any passat, nosaltres vàrem formular una interpellació al Govern en relació amb l'aplicació dels fons comunitaris europeus; arran d'aquesta interpellació vàrem presentar la corresponent moció, moció en què demanàvem l'establiment d'aquests mecanismes per part del Govern, no per llei, però sí que el Govern trametés al Parlament, que el Govern donés —com és obvi— la possibilitat de participar, als ajuntaments, en la gestació de tots aquests projectes, però també en la seva execució, en el seu control. Tot això —hi insisteixo— ho vàrem plantejar nosaltres en una moció de cinc punts que fou rebutjada i de la qual únicament es va aprovar un punt, el punt cinquè, fruit d'una transacció amb el Grup de la majoria, que únicament —únicament— recollia el compromís que anualment el Govern donaria compte al Parlament de tota aquesta tramitació, de la gestació, del resultat dels plans i els projectes relacionats amb els fons estructurals europeus.

Això fa més d'un any i això no s'ha complert. És a dir, una cosa tan minsa com la que vàrem aconseguir que s'aprovés per aquest Parlament, ni aquesta ha estat complerta. És més, és més, tots nosaltres coneixem —i això ho ha denunciat en un document aprovat per unanimitat la Federació de Municipis de Catalunya— que el que ha fet el Govern de la Generalitat ha estat establir —des del nostre punt de vista, vulnerant clarament l'autonomia municipal— un mecanisme de control en l'execució d'aquests fons per part dels ajuntaments a càrrec dels consells comarcals. És a dir, estableix un mecanisme de control sobre els ajuntaments vulnerant la seva autonomia municipal, sense cap suport legal que permeti fer-ho, precisament per l'aplicació en relació amb l'objectiu 5b dels fons comunitaris del Feder. Per tant, veiem que l'actuació del Govern és radicalment contrària al que nosaltres aquí proposem.

Es podria dir que potser hem elevat excessivament el tret, que si cal o no cal una llei per a regular aquests mecanismes; nosaltres pensem que avui, i sobretot demà, en el futur, els fons comunitaris europeus tenen i tindran una extraordinària importància –hi insisteixo– com a instrument complementari, com a element complementari per al desenvolupament del nostre país, per al reequilibrament territorial i, en definitiva, per anar acostant el conjunt de la nostra societat a aquelles zones d'Europa més desenvolupades des del punt de vista econòmic, però també i sobretot des del punt de vista social. Si això no requereix una llei del Parlament de Catalunya, vostès m'explicaran a mi quin objecte tenen moltes de les lleis que hem aprovat aquí per qüestions, sens dubte, molt menys importants que aquesta.

Però si per part del Govern de la Generalitat s'hagués tingut una actitud de reconeixement participatiu dels ajuntaments, de les forces econòmiques i socials del nostre país i, sobretot, del paper del Parlament de Catalunya, potser sí, potser sí que no caldria aquesta llei, es podria obviar per altres vies. Però el que és cert és que per la importància que tenen els fons estructurals europeus, per la importància, per al present i per al futur de Catalunya, i per l'actuació constant i permanent del Govern de la Generalitat de menysteniment d'aquesta institució parlamentària i, fins i tot, de les seves resolucions, com és la moció que fou aprovada fa més d'un any, pensem que és absolutament imprescindible tirar endavant aquesta Proposició de llei, que té, sens dubte –ja vull dir-ho per endavant–, alguna mancança; que també sens dubte, fins i tot, ja he advertit que en la publicació hi ha fins i tot algun error perfectament solucionable, com és el fet que no es faci l'expressa cita, com es proposa, de l'article 136 del Reglament.

Però, en qualsevol cas, en qualsevol cas, el que sí que pensem nosaltres és que, amb les modificacions que es puguin introduir i que sens dubte s'hauran d'introduir, és absolutament imprescindible que tirem endavant aquesta Proposició de llei, que donem aquest rang i aquesta categoria a tot aquest procediment, que donem el paper que realment li correspon al Parlament de Catalunya, als ajuntaments i a les institucions de caràcter social i econòmic més representatives del nostre país.

I per tot això, senyores diputades i senyors diputats, jo els demano el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Hi ha possibilitat de torn en contra. *(Pausa.)* No sol·licitant-lo ningú, passarem a la fixació de posicions, per ordre de menor a major. Grup Parlamentari Mixt, senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, de l'escó estant. Il·lustre diputat senyor Fuentes, tindrà el vot favorable, perquè vostè ha fet una descripció detallada de la conceptualització del que representen els recursos de la Unió Europea pel que fa a l'aplicació damunt del nostre territori de la part que ens toqui d'aquells 4 bilions i escaig que han de ve-

nir a l'Estat i que Catalunya se n'ha de beneficiar pel que fa als objectius 2 i 5b que preveuen els plans de relançament de la Unió Europea, tant pel que fa a l'àmbit industrial, com d'estructures o del món rural.

De la seva intervenció, queda plenament justificada, i l'aprovació d'aquesta Llei no té excusa, des del meu punt de vista, perquè realment el caràcter plurianual dels plans i programes operatius condicionaran notablement el nivell de desenvolupament que faci Catalunya, i, per tant, és absolutament imprescindible que sigui per via legal que hi hagi un marc legal de referència on tot el poble de Catalunya, amb l'Executiu al davant, pugui canalitzar aquests recursos dels objectius 2 i 5b.

M'interessa remarcar, de manera particular, de la seva Proposició de llei l'article 2, l'apartat 2, on realment vostè esmenta que cal l'elaboració de plans..., que en els plans i els projectes es doni audiència a les corporacions locals, i també a les organitzacions sindicals i patronals més representatives, en la forma legalment establerta. I per quina raó ho diu? Perquè vostè, realment, s'inspira aquí en el principi de subsidiarietat inalienable, indefugible, com a element fonamental i bàsic de l'esperit de la Unió Europea, quan destina aquells recursos per refer zones deprimides.

Cal dir-li que també és de tenir en compte –i en bona lògica no es pot entendre d'una altra manera–, d'aquest article 2, l'apartat 4, quan vostè esmenta que el Consell Executiu haurà de trametre al Parlament de Catalunya, per al seu debat i aprovació, abans de proposar-ho al Ministeri d'Hisenda, els corresponents plans i la distribució d'aquests. És lògic; és lògic i no té una altra sortida, perquè, d'alguna manera, en ser cosa de tant i tant abast, és bo que l'Executiu presenti plans recolzats per pronunciaments unitaris del Parlament de Catalunya. Em sembla que és inevitable i és cosa absolutament convenient.

I, per últim, només, senyor Roc, també veig que vostè ha fet una previsió, que li recolzo al cent per cent, en la seva disposició addicional, on, d'alguna manera, ve a reclamar, vostè, el principi de retroactivitat; és a dir que, a aquells plans que en aquesta hora ja estiguin endegats i presentats, se'ls apliqui aquesta llei des del moment que sigui aprovada, a fi i efecte que es compleixi per a aquells processos en tràmit.

Em sembla que tot el contingut de l'exposició de llei que vostè ha fet és un esforç, que li agraeixo, perquè, d'alguna manera, omple un buit en aquesta concepció participativa dels fons europeus per tota la ciutadania i per tots els estaments i institucions del poble de Catalunya.

Gràcies, senyor Roc Fuentes, per la seva aportació; senyor president, per l'ús de la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Arnalot.

La Sra. ARNALOT: Senyor president, senyores i senyors diputats, la Proposició de llei que es pren en consideració aborda un dels punts clau de la política europea: la transparència democràtica de la gestió dels recursos financers de la Unió i de les relacions entre la Comissió, l'aparell adminis-

tratiu a les seves ordres, els seus estats i els altres ens públics que s'interrelacionen amb la Unió.

Els parlaments, siguin estatals o subestatals, no tenen una participació efectiva en els processos de negociació per als projectes d'inversió, que són projectes definits i debatuts entre els estats; és a dir, entre els seus poders executius i la Comissió i entre els governs subestatals i els respectius governs estatals.

La Unió Europea només s'enfortirà si té com a base una progressiva i creixent democratització de les seves relacions, i això requereix que qualsevol proposta d'un govern estatal o autonòmic, en aquest cas via govern estatal, que enviï a la Comissió no sigui només la proposta del govern, sinó que sigui una proposta debatuda a fons, tant a nivell del mateix parlament, estatal o bé autonòmic, com en totes les instàncies socials i territorials implicades.

La transparència és fonamental per a la democratització de la Unió Europea, i ha d'anar acompanyada de l'establiment dels mecanismes de control de l'eficiència de la gestió dels recursos i de la seva eficàcia en relació amb els objectius formulats.

Parlem de control de l'eficiència; un control que no interfereix les competències del Tribunal de Cuentas de l'Estat i del Tribunal de Comptes de la Unió Europea, ja que aquests exerceixen un control sobre els procediments formals de la despesa, sense controlar l'eficiència dels criteris d'oportunitat, per exemple, de les contractacions i adjudicacions de les obres i serveis finançats pels fons de cohesió.

Una de les crítiques que se'n fa als projectes europeus és que des de la Comissió i el seu aparell burocràtic és impossible fer una avaluació de l'efectivitat dels recursos transferits d'aquests fons de cohesió. El Parlament de Catalunya té la responsabilitat de controlar l'acció de govern de la Generalitat en l'exercici de totes les seves competències, i no pot defugir aquesta responsabilitat en l'àmbit de les relacions entre el Consell Executiu i la Comissió, tot i que, com passa en les propostes de programes que financen els fons de cohesió, siguin relacions desenvolupades mitjançant el Ministeri d'Economia i Hisenda.

Per una altra banda, les propostes formulades en aquesta Proposició de llei van en la mateixa línia que ha permès la participació activa de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies en el procés de selecció dels projectes del desenvolupament rural, presentats dintre de la iniciativa comunitària Leader II, del 1995 al 1999. Els representants dels municipis, agrupats per comunitats autònomes, podran debatre i avaluar els projectes amb les administracions estatal i autonòmica, obrint un camí que enforteixi la transparència.

El Grup Parlamentari Popular donarà el seu suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei, que té per objecte la regulació de la tramitació i el seguiment dels programes i objectius regionals necessaris per a la concreció i execució del pla de reconversió regional i del pla de desenvolupament rural en allò que afecta Catalunya, dins les directives establertes pels marcs de suport de la Unió Europea.

Tot i que en el moment procedimental oportú aquesta Proposició de llei sigui objecte de les nostres esmenes, la votarem favorablement, perquè entenem que ofereix un sistema per a garantir la transparència de la gestió dels recursos procedents de la Unió Europea destinats a la reconversió regional i al desenvolupament rural i que, a més a més, facilita la sensibilització de la nostra societat en relació amb la política europea.

Europa només es construirà a partir dels pobles i dels ciutadans, i això requereix donar la màxima prioritat a tot el que suposi incorporar mesures de transparència i debat públic. I aquesta Proposició de llei precisament pretén obrir aquest debat i evitar que Europa sigui, a la fi, una excusa on amagar les nostres deficiències.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Arnalot. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pueyo.

El Sr. PUEYO: Gràcies, senyor president. De l'escó estant, i sense exhaurir ni de bon tros el temps que tenim destinat a aquest posicionament, per dir que, si més no per tres raons, votarem favorablement l'admissió a tràmit d'aquesta Proposició que acaba de defensar el senyor Fuentes.

No ens esplaiarem en el contingut, perquè essencialment considerem –primer punt– que les preses en consideració han de ser, llevat que hi hagi una contradicció fonamental enorme, votades favorablement, perquè en la tramitació d'aquest text hi haurà ocasió per discutir, consensuar, millorar, ampliar la proposta que avui ens presenta Iniciativa per Catalunya –aquest és el primer motiu–; el segon motiu, perquè, evidentment, no se'n escapa que en molts aspectes, en molts temes coincidim en el sentit de vot amb Iniciativa per Catalunya –i això no ens preocupa en absolut, ans al contrari–, i, finalment, en tercer lloc, perquè, si tots aquests motius no fossin suficients, el contingut de l'exposició del senyor Fuentes ens hauria acabat de convèncer.

Per tant, ja dic, sense necessitat d'entrar en la matèria de què hem estat discutint fins ara, hem de dir que per aquestes tres raons el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà favorablement l'admissió a tràmit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pueyo. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Terradellas.

El Sr. TERRADELLAS: Honorable president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista reconeix i comparteix la preocupació del Grup d'Iniciativa per Catalunya referent a la gestió dels fons estructurals de la Unió Europea; no tant els fons de cohesió, que seria un altre tema per parlar-ne, sinó els fons estructurals. Per diverses raons: pel volum econòmic implicat... S'han donat unes xifres certament importants; la incidència que tenen els fons estructurals en obres d'infraestructura, en equipaments, en la formació, en el suport a la reconversió industrial, en la consolidació del món rural a Catalunya, certament, aquests fons tenen una

importància enorme. Els vull dir a les senyores i senyors diputats que 372 municipis de Catalunya, que afecten 461.000 habitants, estan dintre de la zona 5b, i 469 municipis de Catalunya, que representen ni més ni menys que 3.900.000 habitants, estan dintre de l'objectiu 2. Per tant, estem parlant, realment, de fons, de recursos molt importants, i la Unió Europea destina, per poder ajudar el desenvolupament harmònic de la Unió Europea, hi destina uns instruments financers, com són el Feder, el FEOGA i el Fons social europeu, per finançar aquestes propostes.

Per tant, el nostre Grup opina, certament, i comparteix el que s'ha dit anteriorment: que es fa necessària una regulació, regulació per optimitzar els recursos, per aprofitar totes les oportunitats, per fer transparent la gestió d'aquests recursos, d'aquests fons, i per fer copartípics les entitats més representatives dels sectors implicats, com la Federació de Municipis, Associació de Municipis, organitzacions empresarials, sindicats o el mateix Parlament. En aquest sentit s'ha dit, per exemple, que en l'àmbit de l'Estat hi participen moltes més entitats que no pas el que passa a casa nostra.

Les senyores i els senyors diputats recordaran que en el Ple passat i en l'anterior ja vàrem debatre aquest mateix tema; en aquell cas ens referíem exclusivament al món rural. La Proposició de llei que proposa el Grup d'Iniciativa eixampla aquesta actuació afegint-hi les zones d'objectiu 2. La problemàtica és la mateixa i, per tant, encaixen perfectament les propostes de Moció que va presentar el Grup Socialista amb el que en principi demana aquesta Proposició de llei.

El Grup de Convergència i Unió –ja ho saben– hi va votar en contra, però el problema subsisteix, i per tant és lògic que els grups parlamentaris, una i una altra vegada –i ho farem sempre que faci falta–, insistim que cal una regulació per intentar que sigui més participatiu, més transparent, més eficaç, la gestió d'un instrument públic tan important com és el control dels fons estructurals.

La Unió Europea, senyores i senyors diputats, convida, a través dels seus reglaments i de les seves directrius, a la concertació, no només pública, sinó amb els sectors privats, amb els sectors econòmics i socials, i convida a la participació de tothom a l'hora de gestionar els fons estructurals. El Govern, el Consell Executiu de la Generalitat, que es diu europeista, n'hauria de fer cas també, d'aquesta recomanació de la Unió Europea.

Per tant, el Grup Socialista està d'acord amb la finalitat d'aquesta Proposició de llei que ens presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que ens ve una mica tard: tot i que va ser presentada el mes d'octubre, entra avui al Parlament. Ara bé, el Grup Socialista entén amb la mateixa rotunditat que..., per nosaltres, és desenaixat reclamar una regulació, per llei d'aquest Parlament, d'una cosa que ens sembla òbvia. Per tant, el nostre suggeriment és que els grups parlamentaris..., i demano, una vegada més, que el Grup de Convergència i Unió doni suport a qualsevol iniciativa parlamentària que sorgeixi d'aquest Parlament, per exemple, una moció, per exemple, una proposició no de llei destinada

a aconseguir aquesta mateixa finalitat. Ens sembla que el rang de llei no és el mecanisme més oportú.

Per tant, en aquest sentit el Grup Socialista deixa clar que veu bé l'esperit i buscarà i ajudarà els grups parlamentaris i demanarà la seva ajuda per aconseguir aquestes finalitats de reglament, però l'instrument que en aquests moments es vol fer servir no creiem que sigui l'adequat. Per tant, ni hi estem en contra ni hi donarem el suport en aquest moment, sinó que ens abstindrem, tot i l'esperança de trobar uns punts d'acord, en què sobretot..., i reclamo la sensibilitat europeista del Grup de la majoria per poder aconseguir que aquests recursos tan importants puguin ser coparticipats, que puguin ser informats, que puguin ser participats en la gestió dels ajuntaments i dels altres agents socials del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Terradellas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Giménez.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, com acaba de fer referència l'il·lustre diputat que m'ha precedit, no fa gaires dies, exactament dues setmanes, vàrem debatre en aquesta cambra una moció referent a aspectes similars, salvant la distància del tràmit parlamentari, als de la Proposició de llei que avui estem tramitant. Tot i l'especificitat d'aquell primer debat, els arguments que ens varen servir per refusar la iniciativa segueixen essent vàlids per refusar també la Proposició de llei d'Iniciativa.

De fet, durant els darrers mesos, hem sentit parlar els grups de l'oposició sobre la necessitat d'informació, de participació i de control dels procediments d'«aplicació» –entre cometes– dels fons en qüestió. I aquesta Proposició de llei no sinó un pas qualitatiu, l'elevació del tràmit a una proposició de llei, en aquesta insistent demanda d'allò que el Govern de la Generalitat ha complert, compleix i complirà, amb una clara vocació de claredat i transparència.

D'entrada, difícilment podem legislar sobre una matèria en què són els estats membres els que gaudeixen de la potestat per, definitivament, preparar els plans i els programes de desenvolupament de les zones incloses en els objectius 2 i 5b dels fons estructurals. I, si bé fins ara podem dir que les converses i negociacions han resultat positives –amb l'Estat, vull dir–, qui ens garanteix que, tot i tenir una llei com la que avui se'ns demana, de considerar que qui realment té la potestat no decideixi fer-ne una aplicació diferent, menys respectuosa amb nosaltres, complint òbviament el reglament marc comunitari, però reduint la participació de la Generalitat de Catalunya en la gestió dels fons estructurals?

Hi insisteixo, el Govern de la Generalitat ha complert realment amb un balanç positiu la seva tasca i alhora s'ha limitat, per imperatiu legal i –per dir-ho d'alguna manera– i de forma general, a una tasca d'intermediació un cop fet el repartiment entre Estat, ajuntaments i Generalitat de Catalunya, i fonamentalment mitjançant el diàleg i la negociació.

Hem explicat repetidament –ho ha fet el Govern de la Generalitat– com aquest ha complert el seu paper d'una forma eficaç i eficient, per exemple, en l'establiment de les zones cobertes pels objectius 2 i 5b, que es fan per decisions de la Comissió de la Unió Europea; així, les zones actualment en vigor s'han establert en virtut de les decisions del 20 i del 26 de gener de l'any passat.

Però, en què s'ha basat l'actuació del Govern de la Generalitat? Les delimitacions d'aquestes zones s'han fet seguint els criteris establerts als reglaments comunitaris –el 2052/88 i el 2081/93, que el modifica–, fixant les condicions objectives, indicadors i paràmetres que permeten l'elegibilitat de les regions, comarques i municipis, i no permet aquesta normativa comunitària en cap cas la possibilitat de voluntarietat per part de cap d'aquests àmbits, com així volia suggerir algun grup de l'oposició en un tràmit puntual dels que abans hem destacat.

Abans de començar el procés de negociació, el Govern de la Generalitat presentà, el juliol de 1993, a l'Administració central una proposta de zones elegibles per als objectius 2 i 5b. Era una proposta maximalista, que incloïa en un o altre objectiu tot el nostre territori. Inicialment, el Govern central va recolzar aquesta proposta, però després –hi han pressions de la Comissió– la zona objectiu 2 quedava aproximadament com en el període anterior, 1989-93, i l'objectiu 5b, malgrat una retallada, quedava substancialment ampliada la zona, passant de 172 a 372 municipis i del 2,5% al 7,6% de la nostra població.

Permetin-me insistir un cop més que, una vegada adoptades les decisions comunitàries, les zones incloses o no incloses no poden ser objecte de negociació fins que s'acabi l'actual període de programació 94-96 per a l'objectiu 2 i 94-99 per a l'objectiu 5b.

Pel que fa a la informació, des d'un primer moment el Govern de la Generalitat va adreçar als ajuntaments i consells comarcals i a l'Associació i la Federació de Municipis una campanya d'informació, podríem dir-ne taxativament exhaustiva, amb la participació dels departaments d'Economia i Finances i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'Escola d'Administració Pública i el Patronat Pro Europa. Una campanya d'informació amb una clara voluntat formativa, també amb una clara voluntat formativa; en paraules del conseller d'Economia i Finances, en sessió plenària d'aquesta cambra tinguda el dia 9 de febrer del passat any, «el Govern de la Generalitat pensava intensificar la informació, la formació i la coordinació, i també la participació amb els ajuntaments, i així s'ha fet».

I podríem dir amb tota rotunditat que l'aplicació a Catalunya dels fons estructurals és en algun cas model per a la resta de l'Estat, i això sense oblidar que els grans números ens diuen que de cada 100 pessetes aportades pels nostres habitants al pressupost comunitari se'n retornen entre 56 i 64, potser finalment una mica més. Això per la nostra consideració com a país amb un sector agrícola específicament amb poc pes i pel nostre nivell de desenvolupament, comparativament amb altres indrets de l'Estat, pel nostre apropa-

ment a la mitjana europea pel que fa a aquest concepte, al desenvolupament.

A pesar de tot això, les dades, l'objectiu 2 –s'ha dit abans–, 469 municipis, 3.900.000 i escaig de població, 64,5% sobre el total de la població; objectiu 5b, 372 municipis, 461.000 de població, 7,6% sobre la població total, més de 30.000 milions de pessetes pel que fa al FEOGA, més de 12.000 milions de pessetes pel Feder i més de 8.000 milions de pessetes pel Fons social europeu.

Això i la gestió, el paper desenvolupat pel Govern de la Generalitat en el que és el compliment de la normativa per tirar endavant aquests programes dels fons estructurals europeus, el nostre Grup, per tot això, el Grup de Convergència i Unió no donarà suport avui, aquí, ara, a la presa en consideració de la Proposició de llei de procediment dels plans i programes operatius dels fons estructurals europeus, presentada pel Grup d'Iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Giménez.

Ara passarem a la votació de la presa en consideració.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha estat rebutjada per 14 vots a favor, 62 en contra i 11 abstencions.

Ara prego als serveis de la cambra que facin sonar els timbres cridant a la votació anunciada. (Pausa.)

Proposició de llei de la iniciativa legislativa popular (Continuació)

Se sotmet a votació la Proposició de la iniciativa legislativa popular.

Vots a favor?

La Proposició de llei ha quedat aprovada per unanimitat, amb la presència de cent vuit diputats. S'ha assolit, per consegüent, el quòrum requerit.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ensenyament secundari

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre l'ensenyament secundari, presentada pel diputat senyor Bargalló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula per formular-la.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'aplicació del que diu la LOGSE, l'aplicació de la reforma del sistema educatiu no universitari és cada cop més avançada i cada cop és més propera a allò que nosaltres sempre hem dit que seria el punt significatiu d'aquesta aplicació de la reforma, que és l'educació secundària. El setembre de 1996 tots els alumnes i les alumnes de dotze anys

de Catalunya estudiaran ja el primer curs de l'educació secundària obligatòria. El setembre de 1996 ens pot semblar a hores d'ara, des d'una perspectiva de l'efervescència política, molt llunyà, llunyaníssim, però des d'una perspectiva del món educatiu, des de la perspectiva de l'organització educativa, és a tocar, gairebé a tocar.

Aleshores, el motiu d'aquesta interpellació és un motiu molt senzill. En aquest pressupòsit, que ja som a tocar de l'inici de la reforma en l'educació secundària a nivell universal arreu del país, una sèrie de dubtes que el nostre Grup té pel que fa al fet que aquesta aplicació sigui correcta, sigui positiva i en el transcurs d'aquesta interpellació, almenys pel que fa al transcurs de la primera intervenció, aniré posant damunt l'estrada aquest seguit de dubtes, aquest seguit de qüestions que el nostre Grup no veu clares per poder –hi insisteixo– encarar el setembre del 96 amb la seguretat que aquest primer curs d'ensenyament secundari obligatori podrà iniciar-se amb totes les garanties.

Ho hem fet d'una manera més o menys estructurada, són cinc blocs els que volem qüestionar: el primer bloc, el de les plantilles del professorat, la qüestió del professorat. Com vostès saben perfectament, l'aplicació de la reforma educativa, especialment pel que fa als darrers cicles de l'actual EGB i a l'inici de la secundària obligatòria, comporta una excedència de professorat de l'actual educació general bàsica i un augment de professorat de l'actual ensenyament secundari, augment numèric, per un cantó, però per l'altre també en un tipus d'assignatures, de matèries o especialitzacions que ara no eren als currículums.

Aleshores, ens interessa conèixer com el Departament ha previst de fer aquest procés, hi insisteixo, perquè és un procés que hem de saber amb rapidesa: quins llocs de treball es reserven a professors de l'actual primària en la propera secundària i com es reserven –com es reserven–, i en quines condicions de treball passaran aquests professors o aquestes professores de primària a la secundària.

No només hi ha una excedència evident de professors de primària, sinó que també –com vostès sabran de la lectura del Mapa escolar– hi ha alguns centres que tanquen o centres que redueixen la seva activitat docent: també com es recol·loca aquest professorat docent –estem parlant sempre de professorat docent funcionari amb una plaça definitiva que desapareix per la reforma perquè desapareix el centre o perquè desapareix la funció que aquella plaça cobria.

De la mateixa manera succeeix amb els tècnics de l'actual formació professional, els mestres de taller: que també per l'organització de l'ensenyament secundari, de la formació professional, han de patir una recol·locació i una reubicació.

Aquests serien els tres punts més directament implicats en les plantilles del professorat, que són molt importants pel que fa a la possibilitat que el setembre del 96 ens trobem amb les condicions que cada professor estigui on ha de ser, enlloc no faltin professors, enlloc no en sobrin per damunt del que seria desitjable, però, a més a més, que cada professor estigui en el lloc de treball amb el perfil curricular

que té el professor i que exigeix el disseny del que ha d'estudiar l'alumne.

Sense moure'ns tampoc del professorat, hi ha, evidentment, el rerefons d'això, que són els criteris d'elaboració de les plantilles de l'educació secundària obligatòria, del batxillerat i de la formació professional, perquè és evident que els actuals criteris de plantilles no poden ser els mateixos a partir del 96 i, per tant, ha d'haver-hi uns criteris nous, que ens agradaria saber en base a quins plantejaments inicials es mou el Departament a l'hora de començar-ne a parlar i, evidentment, negociar amb els sindicats, que en ser, en part, un tema laboral, és un dels camps de negociació. Hi ha també l'aspecte de la formació per al professorat per a adequar-lo a les noves necessitats d'especialització i a les noves necessitats curriculars, que és també un tema d'una certa urgència i que tampoc tenim clarificat.

Un segon bloc..., el primer seria el del professorat, que és un bloc –hi insisteixo– amb dubtes. No he entrat ara a parlar de qüestions més humanes, com seria la del trasllat obligat de persones que ja estan radicades en una població, perquè no vull entrar ara i aquí, en aquests moments, en aquests conceptes, sinó estrictament en el tema de les plantilles de cada centre. Però tampoc podem oblidar que aquest aspecte és un aspecte que existeix i que evidentment preocupa.

Un segon bloc seria el que fa referència a un aspecte que la LOGSE comporta, que el Mapa escolar comporta, que és molt important i que també és molt urgent, perquè el setembre del 96 també haurà d'estar ja solucionat, que és l'oportunitat de trasllat de força alumnes de casa nostra del seu municipi de residència a un altre municipi per tal d'estudiar la secundària obligatòria. Ara ja hi ha a Catalunya un nombre d'alumnes que ha de traslladar-se per a l'educació primària, però és un nombre molt petit, si ho comparem amb el gruix que suposarà el nombre d'alumnes que haurà de traslladar-se per a la secundària obligatòria. Són molts els municipis de Catalunya que mantenen estudis de primària però que han de traslladar els seus alumnes per a fer secundària, una secundària que fins ara no era obligatòria, que ara ho és i que, per tant, l'Administració ve, conseqüentment, també obligada a facilitar el transport i a facilitar un lloc on menjar, i el mateix menjar, a aquells alumnes que estan traslladats obligatòriament del seu municipi.

D'una manera o altra, per tant, podríem dir que el menjador escolar s'universalitza amb l'aplicació de la secundària obligatòria. Gairebé, gairebé –anava a dir cap, però tampoc potser cal ser tan radical–, la gran majoria dels centres de secundària ara existents no tenen un lloc per a fer menjador escolar, si no es construeix o no se'n readequa un espai. I, aleshores, això, el setembre del 96 tots els centres de secundària obligatòria de Catalunya que rebin alumnes de fora del seu municipi estaran en disposició de tenir aquest servei educatiu obligat, que és un menjador escolar?

El transport escolar també augmentarà molt, amb una organització interna una mica més complicada que ara perquè el nivell d'edat s'amplia de manera clara. Hi ha transports escolars que seran des de sis fins a divuit anys, d'altres que

seran de dotze fins a divuit; per tant, amb un tema d'horaris. El tema del menjador, també, de dotze a divuit no és idèntic, i el tema dels monitors de menjador migdia no és el mateix per als grups de dotze que per als grups de divuit.

Voldríem parlar, en aquest sentit, lligant amb els menjadors, d'un altre bloc, que era les infraestructures docents, els equipaments docents necessaris per a aplicar la reforma, que caldrà que en una gran majoria estiguin el setembre del 96 solucionats i que comporten qüestions... Aquells edificis de primària que seran utilitzats en un primer moment com a aularis de centres de secundària, quant de temps preveu el Departament com a màxim perquè això pugui succeir? Això, pedagògicament, no és el més correcte; ho acceptem com a transició, però com a transició, no com a element definitiu. Aquella concreció d'aquell pla plurianual de finançament que en aquest Parlament es va aprovar en el darrer Ple de pressupostos, creiem que és urgent que es vagi concretant i que el coneguem perquè –hi insisteixo– el temps va passant; en el fons perquè estem –hi insisteixo– davant d'un aspecte on la cronologia és molt important, on el temps va molt de pressa.

I voldria acabar amb aquella reflexió inicial, abans d'iniciar el debat en si amb la resposta de l'honorable senyor conseller, que és que, pel que fa a l'organització de cadascun dels centres de secundària obligatòria, el primer curs no comença el setembre del 96: el setembre del 96 és quan els primers alumnes aniran a les aules, però, per a l'organització interna dels centres de secundària, el primer curs ha d'estar clarificat molt abans. Diríem que com a molt –com a molt– ens queda a tot estirar un any –però a tot estirar, com a molt i sent molt laxos– perquè tot això que hem plantejat estigui clarificat, perquè els centres sàpiguin quin professorat tenen, quin professorat no tenen, perquè el professorat sàpiga a on va, on no va, perquè els pares sàpiguin on menjaran els seus fills, com, quan, per quins mitjans seran transportats, que són unes preguntes claus que –hi insisteixo– com a molt tenim un any no per discutir-les, sinó perquè la comunitat educativa, professors i professores, pares i mares d'alumnes, ja en sàpiguin la solució i els centres puguin treballar a començar a organitzar el curs d'una manera definitiva.

Per això l'interès per la nostra part d'aquesta interpellació, perquè són aspectes que van més enllà del Mapa escolar que ja tenim, però que són uns aspectes –hi insisteixo–, des del nostre punt de vista, d'una absoluta urgència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Pujals.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, com ara deia el diputat senyor Bargalló, d'acord amb el que estableix el Decret 209/94, de 26 de juliol, a partir del curs 96-97 s'iniciarà la implantació dels ensenyaments secundaris, i progressivament fins al curs 99-2000 s'implantaràn els quatre cursos de l'educació secundària obligatòria. El batxillerat s'implantarà amb caràcter general a partir del curs 98-99, i els cursos aca-

dèmics 99-2000 i 2000-2001 haurà de quedar completada la generalització dels ensenyaments de formació professional de grau mitjà i de grau superior respectivament.

Ens trobem, efectivament, en un període en el qual cal prendre importants decisions per tal de garantir que aquestes actuacions es portin a terme satisfactòriament. Fa més de deu anys vam començar un procés d'experimentació d'aquests nous ensenyaments, que, de fet, es va començar a partir de l'aprovació de la Resolució de 23 de juliol de l'any 84. Però, significativament, l'any passat va ser acordada, amb criteris compartits per totes les forces polítiques en representació al Parlament de Catalunya, la implantació anticipada d'aquests ensenyaments, de manera que avui pràcticament el 30% dels centres de Catalunya ja estan actuant amb el nou sistema educatiu, amb aquest procés d'implantació anticipada; un procés que eixamplarem aquest curs vinent, no amb un percentatge tan significatiu, però sí que amb un percentatge relativament important. Per tant, en el moment actual són ja una bona colla els alumnes de Catalunya que fan els seus estudis de secundària d'acord amb el nou sistema educatiu.

De les qüestions plantejades explícitament pel diputat senyor Bargalló, hi ha alguns aspectes que, efectivament, són del tot transcendents, si volem assegurar que aquesta implantació i, sobretot, la seva generalització siguin les adequades. En relació amb els centres docents, les nostres provisions són les contingudes al Mapa escolar, que vaig tenir l'honor de presentar recentment a la Comissió de Política Cultural del Parlament. Són prou conegudes per tots els senyors i les senyores diputades, i considero que en aquest punt no cal que allargui la meua intervenció. Únicament voldria recordar que l'oferta pública d'educació secundària obligatòria s'efectuarà als instituts d'educació secundària, en general, de forma conjunta amb el batxillerat; que excepcionalment hem previst que existeixin centres de secundària on només s'imparteixi l'educació secundària obligatòria, i que també, molt excepcionalment, s'ha previst que alguns centres imparteixin només ensenyaments postobligatoris: el batxillerat i la formació professional.

Per tancar només aquest capítol, voldria afegir que el Mapa escolar ha definit també les famílies professionals que oferirà un determinat centre públic i que, com saben, aquesta previsió ha estat sotmesa per primera vegada a consulta dels òrgans de participació de la comunitat educativa i de les altres entitats interessades. Aquesta configuració efectiva-ment condiciona aspectes tan importants com el del transport o el dels menjadors escolars, als quals em referiré de seguida. Però voldria seguir el mateix ordre amb què ha plantejat el senyor diputat la seva intervenció, i, per tant, en primer lloc, parlaria del bloc o de l'àmbit del professorat.

En matèria de professorat, el Departament ha encetat el període de negociació, en el si de la mesa sectorial d'ensenyament, d'un marc global d'actuació. En aquest sentit, i amb la plena confiança d'arribar a un acord al llarg del segon trimestre d'enguany, hem presentat una proposta que contempla els punts següents.

Primer, l'establiment d'uns criteris generals per tal d'elaborar les plantilles d'educació secundària i d'un pla d'actuació subsegüent que permeti assolir de forma progressiva els objectius fixats en el currículum. Nosaltres considerem que seria igualment positiu crear una comissió que valori l'aplicació de les mesures proposades, i en aquest sentit ha estat plantejat a la mesa sectorial.

L'altra qüestió: el procediment d'adscripció dels mestres al primer cicle de l'educació secundària obligatòria. La proposta del Departament contempla, en primer lloc, l'oferta d'un nombre de places suficient i adequat a la distribució territorial. Segon, el caràcter voluntari de l'adscripció dels mestres a l'educació secundària obligatòria. Em sembla molt important de remarcar aquest caràcter voluntari, que hem de procurar incentivar, però que no hem d'obligar. És a dir, no hem d'establir una obligació: hem d'afavorir que sigui autènticament una promoció interna i no una adscripció obligatòria. En tercer lloc, l'establiment d'uns requisits d'especialització per a les àrees de l'educació secundària obligatòria que es corresponguin amb les actuals de l'educació general bàsica, iguals a les que era es requereixen en aquests darrers ensenyaments. I, en quart lloc, l'adequació progressiva de les condicions de treball d'aquests docents provinents de primària, de l'actual EGB, a les del professorat que actualment ja està a l'educació secundària.

Una altra qüestió plantejada pel diputat senyor Bargalló en la seva intervenció és la inquietud, la incertesa que molts docents senten en el moment actual en relació amb aquest procés de recol·locació que és del tot necessari portar a terme. Jo crec que els criteris que podem avançar i que són clars i molt entenedors i que en aquest sentit considero que no només des de la institució, sinó també des del conjunt de les forces polítiques, hauríem d'intentar fer arribar a tots els docents, el criteri que se seguirà és: si un professor o un mestre no pot continuar al centre on ara és, el criteri que se seguirà és el de situar-lo en el centre docent més pròxim al que ell es trobi, dins del mateix municipi; si això no fos possible, al centre docent del municipi més proper al que es trobi ell, i si això tampoc no pogués ser, al centre docent de la comarca més propera a la que ell ara es trobava adscrit. I, aquest criteri, el seguirem escrupolosament, perquè pensem que és un criteri que hem d'atendre necessàriament. I en aquest sentit crec que, coneixent com coneix el senyor diputat i com coneixen els sectors de la comunitat educativa el món educatiu i la xarxa territorial, jo crec sincerament que aquest criteri hauria de ser suficientment tranquil·litzador per tal que determinades inquietuds humanament molt comprensibles puguin desaparèixer amb caràcter immediat.

He intentat expressar molt globalment els criteris amb els quals hem presentat la nostra proposta a la Mesa sectorial. Vostès saben també que ens trobem encara immersos en aquest procés de diàleg, no sempre fàcil, perquè també cal comprendre que les organitzacions sindicals defensin enèrgicament les seves posicions; és cert, però, que les nostres posicions en aquest moment encara són molt allunyades, però malgrat tot jo confio que aquest procés de diàleg serà

positiu i que podrà tancar-se amb algun acord, si no tan satisfactori com voldrien els sindicats, ni potser tal com proposa inicialment el Departament, en darrer terme que pugui ser mínimament acceptable per a tothom; en darrer terme, que tingui present els interessos del món educatiu i que pugui ser suficient perquè aquesta implantació del nou sistema educatiu es pugui fer amb totes les mesures de qualitat.

Finalment, hem lliurat igualment una proposta a la mesa sectorial que conté les directives bàsiques per a l'establiment d'un pla de formació que faciliti l'adequació de les diferents capacitats del personal docent per a les exigències del nou sistema educatiu. Aquesta formació, preveiem portar-la a terme mitjançant l'organització de cursos d'especialització, d'educació física i de música, l'accés a les escoles oficials d'idiomes d'aquells docents que desitgin obtenir la titulació corresponent a l'especialitat d'anglès o la realització de cursos de perfeccionament didàctic i científic. Les dues primeres actuacions aniran adreçades als mestres definitius d'aquells centres que no disposin dels especialistes previstos a la LOGSE, mentre que la tercera s'adreçarà tant als mestres que passin a secundària com als professors d'aquest nivell que imparteixin ensenyaments el contingut curricular dels quals hagi estat modificat substantivament.

Cal tenir present que al final d'aquest curs 94-95 ja hauran assistit a activitats de formació bàsica per a la reforma 11.700 professors de secundària, que s'hauran realitzat 254 cursos de normalització lingüística adreçats a aquests professors i que, d'entre altres actuacions en aquesta matèria, s'hauran organitzat activitats de formació d'aquest professorat a 162 centres que han d'avançar el nou sistema educatiu.

Finalment, si compto amb la benevolència del senyor president, em referiria molt breument a les dues darreres qüestions que ha esmentat el diputat senyor Bargalló en la seva intervenció: la del transport i la dels menjadors.

Obviament, la incidència de la implantació del nou sistema educatiu representarà una modificació important en l'organització del sistema del transport escolar a Catalunya, de manera que nosaltres hem previst que el curs 96-97 haurem d'atendre el transport de 6.330 alumnes, que el curs 97-98 s'incrementarà a 12.800, que el curs 98-99 arribarem pràcticament als 19.000 i que el curs 99-2000 ens situarem als 25.000 alumnes. De tota manera, tot i que aquesta dada no la tinc en la meua informació —i la hi puc verificar—, en el moment actual nosaltres estem transportant pràcticament 30.000 alumnes, ja, a Catalunya. La construcció de nous instituts, tots els que preveu el Mapa, evitarà també el transport escolar de molts alumnes que ara el feien, i es manté d'una manera molt important la presència de centres de primària a tots els municipis de Catalunya. Per tant, no és sorprenent aquesta dada, tot i que ho pugui semblar en un primer moment, i en aquest sentit ara els ho puc anunciar; no puc entrar en l'anàlisi detinguda curs a curs, però sí que el convido que ho fem en una nova interpellació o en el mateix Departament, perquè realment amb el nou Mapa escolar, l'atenció des del punt de vista territorial, d'escolarització dels alumnes, tant a primària com a secundària, és molt més propera

al lloc de residència dels alumnes que no ho era fins ara, i per tant, tot i que paradoxalment podria resultar sorprenent, el cert és que el nombre d'alumnes que hauran de ser transportats en l'etapa de l'educació obligatòria, estrictament, baixa; poc, però baixa. De tota manera, nosaltres tenim l'anàlisi dels costos que això representarà i la decidida voluntat d'assumir-los, com saben prou bé, perquè és un dels compromisos anunciats pel mateix Departament davant del Parlament i, en darrer terme, davant del Consell Escolar de Catalunya.

I, finalment, vostè apuntava una qüestió que efectivament és molt important, que és si les instal·lacions per oferir el servei de menjador seran les adequades. Lògicament, tots els centres de primària disposen de menjador escolar, i en els centres de secundària normalment existeixen, en els centres anteriors..., o, diguem-ne, que la seva construcció és anterior als darrers cinc o sis anys, disposen només d'una cantina. Lògicament, entre les obres previstes que s'hauran de portar a terme en aquests propers sis anys, hi ha les d'adequació d'aquestes cantines a menjadors, per tal de poder atendre aquest servei. Jo crec que el 96, el curs 96 no ho tindrem tot fet, però sí que ho tindrem fet dins el període d'implantació del nou sistema educatiu; haurem de fixar unes prioritats i, en darrer terme, nosaltres hem de tenir clar l'objectiu que el curs 2000-2001 totes aquestes obres d'adequació de les actuals cantines a menjadors han d'estar enllestides.

En darrer terme, senyor Bargalló, jo voldria expressar-li que comparteixo la inquietud que pot existir en relació amb si serem capaços de portar a terme totes aquestes qüestions; jo tinc la més absoluta, la plena confiança que serem capaços de fer-ho en els terminis previstos per la legislació, perquè, en darrer terme, primer, tenim l'obligació legal de fer-ho, segon, hi ha la voluntat política de fer-ho, i procurarem que tot aquest procés es pugui fer amb el màxim de comprensió i com a lògica conseqüència del procés de diàleg entre tots els sectors de la comunitat educativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, evidentment que l'interès que ens mou a tots, que mou evidentment el Govern i el que mou evidentment els grups de l'oposició és mantenir com més alt possible el nivell de la qualitat de l'ensenyament. I aquest és un cas, per exemple, com el del nostre Grup, que vostès saben que no és un grup entusiasta davant de la LOGSE, i ho hem dit —no hi insistirem—, i que tampoc és un grup que alguns aspectes de territorialització del Mapa escolar li siguin plenament satisfactoris, que també ho hem dit i no hi insistirem, però obviant això, evidentment, el que vol el nostre Grup, com el que vol el Govern, és això, que el setembre del 96 comencem sense problemes, sigui el setembre més tranquil que recordi la història dels setembres del món educatiu del nostre país, que és el més —com vostès saben— més complex i més complicat, educativament parlant, que hi ha.

Aleshores, és clar, vostè ha dit una cosa que és a més a més econòmicament i físicament lògica: el 96 no estarà tot fet, això és evident, no? Si nosaltres, ara, sortís jo aquí i digués: «Exigim que el 96, el setembre, quan comencin tots els alumnes, trobin...», potser quedaria molt bonic, però evidentment, és físicament impossible d'aconseguir-ho. A nosaltres, per exemple, el que ens preocupa, el que ens ha portat a fer aquesta interpellació i d'altres intervencions que podem fer és..., clar, com podem impedir —mirant com el Departament ha previst d'impedir-ho— que cap col·lectiu d'alumnes traslladat per la secundària obligatòria es trobi sense lloc on menjar, o sense com menjar en qualsevol dels indrets de Catalunya on hi hauran centres de secundària obligatòria, per posar un exemple, perquè possiblement en algun centre no hi haurà acabat el menjador.

Un altre aspecte de menjador —que veig que el company i a més a més amic Miquel Pueyo ha entrat— és el tema de la normativa de menjadors escolars. Jo recordo, quan vaig entrar en el Grup Parlamentari, el primer que em van dir; diu: «Has de tractar el tema dels menjadors escolars, però vigila que hi ha una certa situació humorística sobre el tema aquest, en funció d'una proposta de proposició de llei que va presentar el nostre Grup, o l'Agrupació Parlamentària, en aquell moment.» I el que és cert és que, bé, això ha anat succeint, però encara no tenim la reglamentació de menjadors escolars; sabem que el Departament la té, l'ha treballat, però, és clar, el que és urgent és treure-la damunt de la taula, perquè el problema dels menjadors escolars respecte a la secundària obligatòria..., i vostè té raó: la secundària obligatòria és més propera a més alumnes que el batxillerat d'ara. Això és evident: això és una de les virtuts de l'aplicació de la LOGSE, és aquesta, que és més propera. Ara bé, és clar, no hi ha una cultura de menjador escolar en els centres d'ensenyament secundari, i no hi ha una cultura, especialment, de menjador escolar en les associacions de pares d'alumnes dels centres d'ensenyament secundari com la que tenen les associacions de pares d'alumnes dels centres d'ensenyament primari, que, com vostè sap, són els que habitualment, molt sovint, sense mirar reglamentacions ni tenir en compte lleis ni saber responsabilitats, han fet l'organització del menjador escolar en el seu centre. És clar, en els centres de secundària no hi és; per tant, el tema de la infraestructura..., hi ha una normativa que encara no existeix, però a més a més hi ha qui se'n fa càrrec, com se'n fa càrrec, els sistemes sanitaris..., no hi ha cuines; efectivament, això és un sistema evident de *catering*, que ja hi estem acostumats en el món educatiu, però és clar, no hi està acostumat el Consell Escolar de secundària, a això. Per això deia que era una cosa que ens interessava en la seva urgència.

Per un altre cantó, i ja per acabar, sabem que la mesa sectorial està treballant; si no anem a raig en aquests mateixos moments, està parlant la mesa sectorial de plantilles i escoltant propostes de plantilles de sindicats, que les tenim com les tenen vostès, i que evidentment és a la mesa sectorial el tema de parlar-ne i el tema de treballar-les. En tot cas, el que també és evident és que, com vostè ha reconegut, hi ha una

sensació en el professorat de dir: «En el meu centre en sobren o en falten? I, si en sobren, sobro jo o no sobro jo?», que és una sensació d'incertesa, especialment en el tema del «sobro o no sobro» en els centres de primària... Estaríem molt d'acord amb el caràcter voluntari de l'adscripció a la secundària obligatòria, una premissa molt important que evidentment no es podrà complir sempre, que no es podrà complir sempre però que és molt important.

Pel que fa a les condicions de treball, una de les grans disjuntives del professorat de primària és si el pas a secundària significa una variació de l'horari de treball que té ara ell o no, i de les hores docents directes o no.

I un dels dubtes que teníem i que li plantejaria per finalitzar és el tema de com pensen fer la recol·locació. Per exemple, jo poso un cas, com a mostra, no d'interès ni personal ni de grup específic: a Calella del Maresme tanca un centre i a Pineda se n'obre un altre. Aleshores, com ho pensen fer? —per posar l'exemple, eh?, ja dic que no cal que, l'exemple, el segueixi al peu de la lletra. Els professors que sobren de Calella van tots a Pineda, que és al costat mateix, o hi ha un concurs de trasllats? Ho dic perquè en el tema de la recol·locació estem absolutament d'acord, i vostè ho sap, que, si pot ser, al mateix municipi millor; si no, al municipi del costat, i si no, al de més enllà. Però, és clar, això vol dir que des del Departament s'haurà d'optar per dues opcions: o un concurs de trasllats específic o una puntuació específica en un concurs de trasllat general, que és també un dels dubtes que en aquest moment té la comunitat educativa i que ens agradaria, si el Departament ja el té resolt, que ens ho digués, i, si no el té resolt, que ens digués en quina mesura de temps pensa fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. El senyor conseller pot contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, efectivament, crec que és una posició raonable que sempre he trobat en les intervencions dels diferents grups polítics en aquest Parlament, la no-exigència de les coses que no són possibles, i, per tant, no em sorprèn que no s'exigeixi tot el 96. I crec que el plantejament és adequat, és a dir, molt bé, si no ho tenim tot el 96, com podem evitar que sorgeixin alguns problemes? Jo crec que ho podem evitar si prenem en consideració altres factors. El primer, que l'any 96 és la implantació generalitzada del primer curs, i que l'any següent serà la del segon curs; per tant, no seran quatre lleves alhora, serà una sola lleve; per tant, les necessitats d'espai no seran totals, no es produiran totes el primer any. En funció d'això, nosaltres haurem d'establir unes determinades prioritats, perquè els llocs on no hi hagi ni tan sols l'espai per a atendre la primera lleve hauran de passar davant dels altres, i, si no, s'hauran de buscar fórmules complementàries, tot i que jo crec sincerament que no caldrà, però és el que estan acabant de mirar en aquests moments els nostres tècnics del Departament; jo confio que no caldrà

anar a buscar mesures complementàries, sinó que es podrà atendre adequadament aquest servei en el mateix centre educatiu, sense necessitat d'anar a buscar altres fórmules, que, en tot cas, foren transitòries i molt breus, però crec sincerament que no caldrà. I, per tant, l'adequació progressiva permetrà atendre la incorporació també progressiva dels alumnes així que es vagi implantant el nou sistema educatiu.

I comparteixo amb vostè aquesta manca de cultura dels pares i de les associacions de pares en relació amb els menjadors escolars, però aquest és un esforç que s'haurà de fer per part de tots aquests propers anys, i, en darrer terme, el Departament recomana sempre el *catering*, com sabeu prou bé. La problemàtica dels menjadors escolars és d'una complexitat extraordinària, portem mesos treballant-hi i la complexitat és extraordinària des de tots els punts de vista, perquè hi ha parers molt irreconciliables i, a més, hi ha dificultats jurídiques evidents per l'ordenació legal però també pels continguts de determinades sentències, que són en alguns casos autènticament sorprenents —diguem-ho així. Per tant, ens trobem que alguns aspectes de la regulació que volem portar endavant, i que fins i tot des de la mateixa comunitat educativa i des del mateix Departament compartiríem, topen amb determinats criteris de l'ordenació legal vigent, i, de vegades, topen amb el contingut de determinades sentències.

Jo, amb tot, crec que fóra molt temerari per la meua part pronunciar-me en relació amb un compromís de calendari per a l'aprovació d'aquesta regulació, però em pot ben creure que m'agradaria tenir-la aprovada en aquest moment, i que si no ho hem fet encara és perquè tenim dubtes raonablement sòlids en relació amb alguns aspectes essencials que voldríem impulsar en aquesta regulació. Jo no sé quan estarem en condicions de poder presentar aquesta regulació, però ens agradaria que fos al més aviat possible.

I, en darrer terme, en relació amb la incertesa, jo li he avançat aquests criteris; crec que la resposta que finalment puguem donar serà ben aviat, en tot cas, dins d'enguany segur —dins d'enguany vull dir dins del curs escolar—, espero que abans de l'estiu puguem donar a conèixer quins seran els criteris definitius, no els criteris —que ja els coneixeu, que ja els hem comentat i que, a més a més, els compartim—, sinó com portarem a terme aquests criteris. De tota manera, en aquest sentit sí que, com a mínim, li voldria avançar que em sembla que la solució que prosperarà serà la més positiva i la que, en definitiva, em sembla endevinar que serà més compartida, pel que he pogut escoltar, no només ara, en la seva intervenció, sinó per altres converses que hem tingut.

Jo crec que aquest tema es podrà resoldre d'una manera satisfactòria i que, a diferència del que ha dit, jo crec que podem mantenir el criteri d'adscripció voluntària; crec que el podem mantenir i considero que fóra molt important que poguéssim mantenir aquest criteri d'adscripció voluntària en tots els casos, perquè realment aquest transvasament de professorat de primària a secundària realment funcionarà bé si la percepció que es té des de tots els àmbits —i molt principalment des del sector docent— és d'una autèntica promoció

interna. I en el món educatiu això no és fàcil ni gaires vegades hi ha l'oportunitat històrica de poder impulsar mecanismes de promoció interna. Crec que hem d'exhaurir totes les possibilitats per tal de no desapropiar aquesta oportunitat i que aquest transvasament pugui ser vist i percebut com una autèntica promoció interna d'un professorat de primària competent, que tingui uns determinats requisits i que tingui la voluntat de passar o d'incorporar-se a secundària.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de control de la publicitat del joc

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de control de la publicitat del joc, presentada pel diputat senyor Daniel Font, que té la paraula per a exposar-la.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. En nom del Grup Socialista, per presentar la interpellació sobre la política general de control de la publicitat del joc, i, més àmpliament, el tema no estrictament de la publicitat específica, sinó el tema de la incitació al joc, en general, a través dels mecanismes publicitaris, de la publicitat dels *media* i de la publicitat estàtica en els locals i al públic, és a dir, en el si de les ciutats i dels carrers. És un tema que considerem de gran transcendència, que té consideracions o admet consideracions de tipus moral, però que també té transcendència en termes socials i sanitaris, que provoca greus situacions familiars en alguns casos, també laborals, i que afecta molta gent —molta gent—, molta més, de vegades, de la que aparentment pot semblar; també afecta un capítol complicat de població, un capítol problemàtic, que són els nens i els adolescents: en aquests moments hi ha una estadística d'addicció al joc de menors de divuit anys.

Per tant, és un tema transcendent, i hem de dir algunes coses sobre el tema: que l'impacte social de la publicitat del joc que es fa institucionalment és negatiu, que crea jugadors i que genera patologia social i sanitària, sobretot si es presenta de manera atractiva, com és el cas dels espots publicitaris televisius, i també, sense ànim de fer una afirmació hipercrítica, però també si es presenta sota els símbols de Catalunya, com és el cas, o sota els símbols d'apel·lacions patriòtiques. Ens preocupa aquesta situació d'incitació publicitària institucional que, des del que és la publicitat de les loteries de la Generalitat de Catalunya i des de l'Entitat Autònoma del Joc, doncs, es produeix a través dels mitjans de comunicació.

La pregunta bàsica, doncs, és: quin capteniment, és a dir, què pensen fer en aquest terreny en la línia de controlar, limitar o establir una reformulació de la política de publicitat del joc?

Quins antecedents tenim en aquests moments? Tenim alguns antecedents respecte a aquest tema a la cambra: es va

produir un antecedent a la Comissió de Política Social recentment, on va ser tractat el tema; també hi ha una proposta de resolució per a la prohibició de la publicitat del joc, per ser presentada al Congrés dels Diputats, que va ser presentada dos cops també a la cambra, que va decaure els dos cops, segurament per falta d'entesa; hi ha una llei general de publicitat a l'Estat, que estableix unes referències sobre el tema —la publicitat del joc—, on diu que pot ser regulada per normes especials i sotmesa a règim d'autorització administrativa, en termes d'acció de govern, i, segons l'actual legislació, hem de dir també que la publicitat en general, també la del joc, és una competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya, segons l'article 9.30 de l'Estatut d'autonomia.

A la Llei 1/91, de normes sancionadores, se'n fa una referència i s'estableix una sanció greu, com a infracció greu, per a la transgressió sobre les normes publicitàries. Però, en general, hem de dir, senyor conseller, que constatem una certa existència d'un marc legal relativament imprecís, és a dir, una certa imprecisió: no hi ha un text específic sobre el tema, no hi ha un text que tracti específicament el tema de la publicitat, ni tampoc de la publicitat del joc.

L'anàlisi de la situació, per tant, s'ha de circumscriure, des de la nostra manera de veure, al que és l'acció de govern, al que ha estat l'acció de govern sobre aquest tema, i és aquí on nosaltres plantejaríem els interrogants, també la crítica, no tant en el terreny de la iniciativa legislativa, que és complexa, que afecta no solament Catalunya, sinó també els marcs estatals, les bases estatals, però sí de l'acció de govern, de l'aplicació d'uns criteris, d'una filosofia, en el terreny aquest de la difusió de les loteries i de la difusió de la publicitat del joc.

La consellera Cuenca, antecessora de vostè mateix en el lloc de titular del Departament de Governació, compartia fa poc aquest criteri de la necessitat de fer quelcom significatiu en el terreny de l'acció de govern respecte a aquest tema. I, per qualificar d'alguna manera aquest terreny de l'acció de govern, nosaltres diríem que constatem que la incitació publicitària al joc no ha estat encara un tema tocat formalment pel Govern de la Generalitat, és a dir, abordat formalment pel Govern de la Generalitat, que subsisteix una aplicació relaxada en termes de reglament i, pel que fa referència a la publicitat estàtica en establiments públics, hi ha una situació d'aplicació relaxada del reglament del joc, i que subsisteix, per tant, també, a la llum de l'anàlisi de la situació, una apologia del joc feta des dels anuncis i la publicitat pública emesos per la Generalitat de Catalunya.

Sobre els efectes de la publicitat, no cal dir que no estem en una situació normalitzada, des del punt de vista de l'anàlisi comparativa. Hem de dir que la incitació publicitària al joc té efectes no solament sobre allò que s'anuncia, sinó sobre tot el joc: un pot estar anunciant la Loto Ràpid, però el fet de fer un anunci anunciant la Loto Ràpid té un efecte sobre el conjunt dels jocs i es produeix un increment de la cultura del joc i, consegüentment, també un increment d'aquells jocs que són fonamentals en el que és el conjunt del joc a Catalunya, que no són precisament les loteries de

la Generalitat, perquè el conjunt del joc a Catalunya queda referit bàsicament –bàsicament– als escurabutxaques B i als bingos –aquest és el joc a Catalunya, almenys en dues terceres parts, si atenem el terme del cost.

Els experts ens fan notar aquest problema, que és el de la publicitat puntual però amb efectes sobre el conjunt del joc, i alguns dels que tracten aquesta situació en la mateixa xarxa sanitària emfatitzen aquest comentari en el sentit de demanar una limitació de la publicitat del joc. D'aquí la importància del tema i que sigui un tema que transcendeix molt enllà de les consideracions econòmiques, és a dir, aquelles consideracions que dirien: «Hem de competir, necessitem publicitat per a promocionar les loteries de la Generalitat», perquè el problema és molt i molt més gran i va molt i molt més enllà d'aquestes consideracions. Una pinzellada sobre la situació real del joc a Catalunya en aquests moments, amb les dades últimes disponibles, dona constància d'aquesta situació d'excepcionalitat en la qual es mou el joc a Catalunya, referent a dos punts, que són: els volums de joc a Catalunya són molt i molt grans, són monumentals, comparativament parlant, i els efectes d'aquests volums de joc a Catalunya en termes socials i de salut són molt i molt grans, són devastadors, si atenem les dades disponibles, que passem a comentar ràpidament.

D'acord amb la referència de la Direcció General del Joc, que emet unes dades sobre joc, cost i facturació i eventuais jugadors, donem la dada que la despesa del joc a Espanya se situa en aquests moments a 3 bilions de pessetes –3 bilions–; si apliquem el coeficient de població de Catalunya, que és un 15,8 o un 15,9 sobre aquesta quantitat, ens dona que a Catalunya hauríem d'estar gastant, per xifres de l'any 1993, entorn d'uns 189.000 milions. Ja sé que les xifres són una mica cansades, però és que són molt il·lustratives i jo crec que donen fe del comentari que estàvem fent, de la situació d'excepcionalitat en el món del joc. La despesa del joc a Catalunya l'any 1993 ha multiplicat per tres la mitjana espanyola –per tres–: no hem gastat 189.000 milions, com ens sortiria aplicant el coeficient de població, n'hem gastat 574.339, és a dir, més que multiplicar per tres el que es gasta en publicitat en altres indrets de l'Estat. Però la situació sembla més complexa pel fet que justament gastem aquests diners, quasi 600.000 milions de pessetes l'any, justament en aquells terrenys on tenim capacitat administrativa per a intervenir, perquè no podem intervenir en la Primitiva ni podem intervenir en l'ONCE, però sí que podem intervenir en el joc propi de Catalunya, per al qual podem establir una acció de govern i una acció administrativa adequada. Aquests dos terrenys, com deia, són, d'un cantó, les màquines escurabutxaques; hi ha hagut, el 1993, 36.240 punts, i s'han gastat 271.000 milions. Fixi's vostè que difícil que deu ser posar 271.000 milions pel foradet d'una màquina escurabutxaques; doncs bé, hi ha prou jugadors i prou continuïtat i constància com perquè es pugui produir aquesta despesa, que suposa aproximadament –fixi-s'hi– quasi la meitat de la despesa, un 47%. I el segon dels capítols on s'ha produït aquesta despesa, és clar, són els bingos, també amb una re-

ferència administrativa directa de la Generalitat: s'han gastat 89.000 milions l'any 1993, que suposa un 15% del total. Uns volums, doncs, molt importants en termes de despesa, que es reproduïxen també quan tenim en compte el nombre de jugadors, perquè en termes d'efectes ens podem preguntar –pot haver-hi una despesa molt gran, però no tants jugadors, els jugadors són també realment molts–..., la pregunta: quantes persones juguen i a quantes persones pot afectar un problema de salut a l'hora de jugar, doncs, no té en aquests moments una resposta oficial, perquè no hi ha dades oficials del Govern de la Generalitat. Hi va haver una moció, la 21/V del Parlament de Catalunya, que va ordenar al Consell Executiu l'avaluació sobre la patologia del joc, s'ha produït un estudi preliminar, però dos anys després, des d'abril de 1993, encara no tenim una posició oficial, unes dades oficials sobre el nombre de jugadors, sobre la patologia del joc, que és l'encàrrec que va fer el Parlament ara fa dos anys. No hi ha encara un estudi i unes dades oficials del Govern. Per tant, donar algunes dades fora de les dades subministrades de la Generalitat, perquè en aquest cas no hi són, sobre totals de jugadors i sobre malalts pel joc.

S'avalua en aproximadament 2 milions les persones que a Catalunya juguen ocasionalment. D'acord amb diferents estudis, aquesta xifra quedaria encara baixa –no els ho citaré, perquè és qüestió d'anar acabant–, i en termes de malalts, de persones que pateixen l'addicció al joc d'una manera patològica, compulsiva, s'assenyala també, segons els barems internacionals, que pot afectar entre un 2 i un 3% de la població, la qual cosa ens situaria entorn unes 120.000 persones que pateixen aquest problema. Problema que, d'altra banda, és clandestí; és un problema amagat, no confessat, però ben real –però ben real.

Per concloure l'objecte de la interpellació li direm que la situació del joc a Catalunya té aquests aspectes preocupants sobre volum i efectes, també que l'acció de govern en el terreny del joc sobre la incitació del joc publicitària és una acció que no s'ha produït, és deficient, i que ens sembla que s'hauria de produir un canvi de filosofia en aquest terreny, que tingués en compte hipòtesis de treball del següent tenor, segurament no per ser aplicades d'immediat, però sí per ser considerades com a hipòtesis de treball de futur en la línia d'una eventual limitació –si no prohibició– de la publicitat del joc. Entenem que aquest és un tema que no podem resoldre exclusivament a Catalunya, però que hauria d'estar, com a hipòtesi de treball, sobre la taula de les decisions. O el de replantejar la presència i el creixement del joc en determinats llocs públics com els bars, fet aquest també de gran conflictivitat, però que hauria d'estar en el nord de les actuacions, atenent també a l'anàlisi comparativa dels països circumdants, com és la situació de França o els Estats Units del Nord d'Amèrica, on a cap bar –a cap bar– hi ha una màquina escurabutxaques amb premi.

S'hauria d'iniciar un camí decidit de limitació del joc, replantejar-se el contingut global de les campanyes publicitàries en general –almenys les que ens afecten o les que tenim accés– i hauria, senyor conseller, de suprimir-se, ens

sembla, la publicitat institucional que en fa apologia. Segurament, hi ha d'haver algun tipus de publicitat, però no una publicitat que en faci apologia, perquè la situació és d'una gravetat extraordinària en termes de volum de joc i en termes de malalts del joc.

Finalment, creiem, i ho sotmetem a la seva consideració, que s'hauria d'iniciar també una línia d'emissió de publicitat en contra del joc de cara a la limitació del joc i en la línia de difondre valors i cultura que ajudin a la convivència i que ajudin al bon viure a Catalunya.

Senyor conseller, fins aquí l'anàlisi, també la crítica; hi ha una acció de govern que trobem a faltar, i és una acció de govern que demanem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Pel Consell Executiu, donarà resposta l'honorable conseller Pomés.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Xavier Pomés i Abella): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Font, coincideixo amb vostè que aquest és un tema de gran transcendència, i de gran transcendència en termes socials. Potser discreparia una mica de la transcendència sanitària que vostè li ha valorat, però en qualsevol cas això després, a la contrarèplica, ja li ho matisaré.

Deixi'm dir que una mica el criteri del Govern en abordar el tema de la publicitat ha estat que el joc ni s'havia de fomentar ni s'havia de prohibir amb un rigor que seria contrari a tendències socials, sinó que l'objectiu primordial del Govern a través de la normativa aprovada és el d'establir unes regles terminants que ofereixin als ciutadans la seguretat jurídica deguda i, d'altra banda, permetin al poder executiu de la Generalitat desenvolupar una política de joc adaptada a les circumstàncies de cada moment. Aquests grans trets, els podríem resumir en un de sol, i estarà vostè d'acord amb mi que el joc és una realitat social que existeix, que no s'ha de fomentar però que s'ha de contemplar procurant-ne una regulació que garanteixi la seguretat jurídica dels ciutadans davant de frau i el dret dels mateixos ciutadans a practicar jocs d'atzar que no són prohibits.

Ara bé, l'Administració pública, a més de garantir els dos extrems anteriors, també ha de vetllar pel benestar dels seus ciutadans i, en conseqüència, ha de cercar aquest equilibri entre la llibertat individual d'esmerçar uns diners en jocs d'atzar i la protecció del mateix individu davant del joc patològic que vostè també ha fet esment. Jo crec que això és el que s'ha fet, el que s'ha regulat del joc atenent a principis inspiradors. La política del Govern en matèria de joc jo crec que ha estat, és i, sens dubte, serà restrictiva. Ho és, fins i tot, més enllà del que marca la legislació estatal, ja que s'han adoptat, per exemple, polítiques impositives de recàrrec de taxes amb efecte dissuasiu amb els eventuais consumidors, en el cas del bingo. Però també és cert –i li ho deia abans– que hi ha un sector social que juga.

La Llei general de publicitat, aprovada per les Corts de l'Estat el 1988, en el seu article 8, va admetre la possibilitat que es realitzessin campanyes publicitàries sobre els jocs

d'atzar, sotmetent-los, però, a autorització administrativa prèvia. Val a dir –i això ja ho ha manifestat vostè també– que al Grup Parlamentari català hi ha hagut diverses iniciatives al Congrés de Diputats proposant una esmena que tenia com a finalitat la prohibició total i taxativa de qualsevol campanya, directa o indirecta; però això, doncs, ha estat rebutjat.

De totes maneres, caldria diferenciar dos àmbits publicitaris en funció del producte o del joc que es promou. Els jocs localitzats en casinos, bingos i –els que vostè també deia– els que es practiquen amb màquines recreatives i d'atzar en sales recreatives o bars, que tindrien una limitada publicitat en el mateix local on es practiquen. Ara bé, per efectuar campanyes de publicitat en mitjans de comunicació social que es refereixin al joc pròpiament dit, es necessita autorització governativa, que en cap cas pot ser permanent o d'incitació a l'hàbit del joc.

En un altre àmbit hi hauria les loteries públiques, que presenten uns condicionaments particulars que les fan diferents a la resta de jocs d'atzar; l'ampli espectre potencial de jugadors, el fet que el seu resultat sigui diferit en el temps, fan que per tal de garantir la transparència dels sortejos, la informació dels premis, els pots i els mateixos aspectes constitutius del joc s'hagi de recórrer a la seva difusió pública. Creiem que de fet cadascuna d'aquestes loteries públiques, dependents de l'ONLAE –per exemple, travesses, loteries primitives, loteria nacional, Bonoloto–, de l'ONCE o de la mateixa EAJA, pretenen que la seva publicitat serveixi, a més de les finalitats esmentades, per fer-les més atractives que la resta de loteries amb les quals competeixen. Això no vol dir que es pretengui que un major nombre de persones juguin, sinó que els que juguen ho facin en aquella loteria i no en una altra. Jo crec, doncs, que cal ser realista, i la realitat és que existeix un mercat de jugadors, de persones que, ho vulguem o no, juguen, i que, en conseqüència, del que es tracta és de canalitzar aquests recursos d'aquests jugadors, que s'esmercin cap a tasques socials que comportin algun benefici.

Per tant, el capteniment del Govern en matèria de publicitat del joc s'ha orientat a l'assoliment de dues fites. La primera, garantir mitjançant l'autorització administrativa prèvia que no s'endegui cap campanya publicitària de jocs d'atzar que pugui ser fraudulenta o enganyosa. Efectivament, i d'acord amb les normes a què s'ha fet referència abans, a través de la Direcció General de Jocs i Espectacles s'ha exercit el control sobre campanyes de publicitat que es pretenien dur a terme sancionant aquelles que s'havien endegat sense l'autorització pertinent. Jo crec que en aquesta mateixa línia també s'ha exercit un exhaustiu control sobre realització de combinacions aleatòries, i cal dir que com a pas previ a l'autorització d'aquestes es demana al Departament de Comerç, Consum i Turisme un informe relatiu a l'adequació de la publicitat que serveix de suport al joc.

D'altra banda –jo crec que cal dir-ho sense embuts, i no és una apellació a Catalunya, com deia vostè–, del que es tracta és d'intentar que la quantitat total jugada a Catalunya

es destini el nombre de recursos més alt possible a les loteries de la Generalitat. Això és cert, però quedi clar que l'objectiu, per tant, de les campanyes que fa l'EAJA per tal de promoure les loteries de la Generalitat no és el d'augmentar el mercat global de joc, sinó de posicionar-s'hi per aconseguir la més alta quota possible en relació a la resta de loteries de l'Estat.

En aquest sentit, deixi'm dir-li que, per exemple, hi ha un estudi, fet per una empresa absolutament aliena, en què si l'EAJA volgués estar en igualtat de condicions respecte a la pressió que, sobretot mitjançant falques de televisió o de ràdio o de tanques exteriors publicitàries, hagués de fer l'EAJA respecte les que fa l'ONLAE a Catalunya, nosaltres necessitaríem un increment de recursos d'un 26%, mesurat amb el que se'n diu la «mesura d'impactes publicitaris», és a dir, per poder-nos posar al mateix nivell, cosa que nosaltres no fem.

En definitiva, per tant, jo diria que el joc com a hàbit no pot ser de cap manera promogut. Jo crec que nosaltres..., vostè ha donat unes xifres corresponents a la quantitat jugada en bingos, és veritat; la quantitat 89.632 milions és de l'any 93, però deixi'm fer una referència històrica. És a dir, aquesta xifra l'any 91 eren 96.500 milions, i l'any 94, el darrer any, de 89.632 ha passat a 85.203; és a dir, una disminució d'un 5,06%. El nombre de bingos: l'any 89 n'hi havia autoritzats 92 a Catalunya, el 90 van passar a 91, el 91 van ser de 86, el 92 van ser de 81, el 93 de 79 i el 94 de 75. És a dir, per tant, disminució, 94 sobre 93, d'un 5,06%.

Pel que fa al tema de màquines escurabutxaques, també és cert que aquí hi ha hagut una variació. No tinc jo en aquests moments el desglossament dels tres tipus de màquines A, B i C, però sí que tinc el total: dir-li que el 1989 hi havia 64.452 màquines instal·lades, que dos anys després baixaven a 58.152 i que el 93 —no he pogut aconseguir la xifra del 94—, de 58.152 el 91, han passat a 53.199. Dir també que concretament divendres de la setmana passada el *Diari Oficial de la Generalitat* publicava un decret denominat «de contingentació» de màquines amb què tornàvem a tancar la porta que s'havia obert per una escletxa, i que això tornava a funcionar, el tema de la impossibilitat de creixement en el tema de màquines escurabutxaques.

Per tant, jo crec que seria una mica absurd pensar que nosaltres retirem la publicitat de l'EAJA mentre es manté una presència important..., una pressió, no una presència, sinó una pressió important del que seria publicitat de l'ONLAE. En aquest sentit, nosaltres hem de mantenir una competència intentant, això sí, tenir un equilibri, que això després no vagi en aquesta transcendència social i de ludopaties en què, en tot cas, en podrem parlar després, a la rèplica que vostè em faci.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Font té la paraula per formular la rèplica.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la línia d'argument que in-

tentàvem impulsar a través d'aquesta interpellació era la de fer veure la necessitat de fugir de la casuística de l'immediat i de la casuística de l'anàlisi comparativa entre formes de joc en termes de competitivitat, per fer entendre que el problema que es planteja a nivell de joc a Catalunya és un problema realment molt gran en termes comparatius, tant per la quantitat de joc que es produeix com per les persones afectades pel joc, tant perquè juguen com per les afectades patològicament.

Jo el que desitjaria o el que voldria és veure en la intervenció del Govern una voluntat d'inflexió en el terreny de la filosofia de promoció del joc, no tant en el terreny dels continguts concrets i d'allò immediat, sinó de filosofia perquè és l'únic que ens pot permetre pensar que a mitjà termini la situació es pot redreçar.

Voldria aquí fer dues referències a dos textos que considero d'interès. Una és el resultat de la ponència que al Congrés dels Diputats es va fer sobre patologia del joc, on hi ha una afirmació taxativa sobre la publicitat del joc i l'apologia del joc, que diu: «En particular ha de prohibir-se qualsevol referència a les oportunitats que poden proporcionar els premis en la vida de les persones i la incitació a l'hàbit del joc.» És a dir, fa una opció clara contra les compensacions que sovint en la publicitat institucional podem veure. Hi ha un altre document, també, en aquesta mateixa línia, de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears, que el firmen divuit societats mèdiques, en el qual no es fa una referència a la publicitat del joc, però sí que es fa referència a la publicitat d'una altra addicció, que és la del tabaquisme, i ho fa d'una manera radical: demana la prohibició de la publicitat del tabac. Ja ho dic, si els metges fan l'opció de demanar la prohibició de la publicitat del tabac, imagini's vostè quina opció farien en relació amb l'addicció al joc. És a dir que diguem-ne que socialment, des de diferents àmbits, s'està produint una inflexió en aquest terreny de considerar que tot allò que és difusió i que aparentment té un sentit, que és la promoció comercial o competitiva d'una iniciativa pública, com pot ser una loteria, és un tema que passa a segon ordre perquè el fonamental és entendre que estem davant d'un problema molt gran i que s'ha de mesurar d'una manera molt clara el que és la incitació al joc o una mera referència publicitària d'una loteria o d'un joc que s'està creant. Reitero que la situació a Catalunya no és de lleugera diferència en relació amb altres indrets d'Espanya: estem per sobre, multiplicat per tres; és a dir, tres vegades més de joc que a Toledo, que a Andalusia, que a qualsevol ciutat de la resta d'Espanya, i això ha d'invitar a la reflexió.

Ens ha dit, senyor conseller, ens ha parlat de garanties; entesos, hi ha un procediment administratiu establert per a l'autorització de publicitat en relació amb el joc. Però jo voldria fer-li un incís, encara una mica més, sobre la publicitat de les loteries de la Generalitat, perquè vostè ens ho torna a argumentar en el terreny de la competitivitat: cal fer publicitat perquè s'ha de competir i perquè s'han de guanyar unes quotes superiors de presència. Però és que el problema és molt un altre; hi ha un problema de competitivitat, però el

problema va molt més enllà; és un problema que afecta tots els jocs de Catalunya perquè la publicitat institucional el que fa, tot i que està defensant, doncs, segurament una butlleta del rasca-rasca, el que s'està fent amb aquell anunci és probablement guanyar alguna butlleta més del rasca-rasca, però segurament guanyar dotzenes i dotzenes i dotzenes de jugadors addicionals per a les escurabutxaques, per als bingos i per a totes les altres formes de joc.

Aquesta és una realitat, és una realitat que confirmen els experts o la gent que hi entén i, per tant, s'ha de tenir en compte i s'ha de vetllar molt a l'hora de posar un anunci a la televisió, sobretot pels continguts, perquè atenent aquestes afirmacions que dèiem..., és clar, jo tinc aquí la relació d'anuncis, ara no li faré a vostè la situació pesada, doncs, de relacionar-li els espots televisius, sobre si hi ha o no un taller de disminuïts psíquics, o què és el que es promet, o es deixa de prometre; però diguem-ne que no estan dins d'aquesta filosofia que hauria de presidir —ens sembla a nosaltres— la política del Departament de Governació de la Generalitat.

El conseller Comas ja en va retirar un, d'anunci publicitari. En aquesta cambra mateixa ho va anunciar; miri, l'any 89. Va retirar un anunci i va dir que iniciava una llarga via de reflexió sobre aquest punt, sobre la qualitat dels espots publicitaris, que no ha acabat perquè no n'hem sabut res més, ni consta al registre del Parlament que hi hagi hagut cap intervenció més sobre aquest tema per compte del Departament de Benestar Social, que és —si no ho tenim mal entès— el titular de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes i qui entén sobre el tema.

La pregunta seria si, arran de plantejar-se aquest problema que existeix —i ben dur, és un problema que existeix també a la resta de l'Estat i als països pròxims, però existeix a Catalunya sobretot per tres, tres vegades més que a la resta de llocs—, si a la llum d'aquesta constatació seria plantejable la reformulació de la política de presència pública de les loteries de la Generalitat eliminant tots aquells aspectes que poden lesionar no solament la sensibilitat de la gent, sinó la realitat pura i dura que s'està incentivant el joc, no només pel que s'està anunciant, sinó en la seva globalitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Font. El senyor conseller pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que l'acció política de govern respecte als espots publicitaris —com deia vostè—, doncs, pot tindre dues lectures. La primera seria una lectura numèrica, que és també —com dic jo— la pressió publicitària que amb un spot es fa i el nombre d'espots. I dir-li, per exemple, que l'any 90 l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de Catalunya, doncs, en televisió va destinar 325 milions de pessetes, exactament 325.283.000 pessetes en espots per a televisió; que l'any 94, el darrer any, de 325 ha passat a 239.822.000 pessetes; és a dir, hi ha hagut un apreciable descens. En aquests moments, home, miri, jo podré estar potser d'acord amb vostè que pot haver-hi o pot haver-

hi hagut algun spot de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes que pugui haver produït una situació de sensibilitat especial, però a mi no m'agradaria tampoc —i no estic ara traient pilotes fora del meu teulat— responsabilitzar del problema de les ludopaties exclusivament els espots que pugui fer l'EAJA, perquè recordo concretament uns espots de la Bonoloto molt expressius respecte a quan hi ha un determinat pot acumulat que realment jo penso que tenen un impacte psicològic no sé quantes vegades —ho haurien de dir els experts— superior al que hi pugui haver, doncs, en un rasca-rasca.

Tot i així, és cert que en aquests moments una mica la tendència de l'Entitat Autònoma és no tant d'anar a l'spot directe, que podria tindre una part —potser sí— d'incitació, com a la qüestió d'esponsorització de determinats programes, que llavors és una situació molt més neutra, molt més estàtica i que, per tant, en cap cas hi ha un missatge allà mateix, no? Creiem que això és important. Una altra cosa seria que ens plantegegés tot el que ha de ser la publicitat de joc a nivell global de l'Estat. Mentre això no sigui així, jo penso que nosaltres no podem deixar de fer aquestes coses. Malgrat que en l'aspecte —que estic d'acord amb vostè— molt important de les màquines escurabutxaques, jo sí que crec que nosaltres hem fet uns passos endavant. És a dir, va sortir una normativa per la qual nosaltres prohibíem que les màquines fessin musiqueta i, per tant, hi hagués el reclam aquest psicològic. Es va fer un període d'adaptació, aquest període d'adaptació ha acabat; en aquests moments no pot haver-hi cap màquina instal·lada a cap bar que pugui ja fer aquest reclam; primera qüestió.

Segona qüestió; hi ha una segona disposició que diu que les màquines no poden estar en el lloc més visible de pas, sinó que han d'estar en un lloc arraconat. Per això també hi ha una disposició, que en aquests moments està encara en període transitori d'adaptació. És a dir, cada vegada ho anem limitant més. La prova és que si vostè —suposo que sí— ha llegit els diaris darrerament aquest mateix decret a què li feia referència abans de contingentació està traient, aixecant queixes entre grups empresarials, que si s'afavoreix l'un, que si s'afavoreix l'altre; el que passa és que, en definitiva, el mercat baixa, i llavors el qui està més mal posicionat en aquest mercat protesta i el qui està més ben posicionat protesta però menys. Però, en qualsevol cas, no hi ha una expansió, no hi ha una facilitació d'aquesta expansió en aquest àmbit concret de l'escurabutxaques.

Per últim, dir-li que jo coincidiria amb el meu company de govern i amic, el conseller Trias, a dir que la xifra de 120.000 persones afectades de ludopatia és una afirmació un pèl arriscada; és a dir, jo crec que això, en aquests moments, és bastant així arriscat de dir. Tot i així, a la referència que em feia vostè a la resolució de l'estudi pendent que hi ha, ara li faré una afirmació que potser després me l'hauré de menjar, però jo crec que en el decurs dels propers dos mesos en tindrem els resultats i, per tant, els els podrem presentar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de les universitats de Catalunya

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació sobre el finançament de les universitats de Catalunya, presentada pel diputat senyor Magí Cadevall, que té la paraula per a exposar-la.

El Sr. CADEVALL: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller Guitart, que suposo que és el que em contestarà, li voldria dir que en l'exposició del problema sobre el finançament de les universitats, jo ho voldria fer amb un ànim constructiu, i, si en algun moment té algun tint dramàtic, diria, senyor conseller, que no és perquè jo busqui o rebusqui aquest to, sinó en tot cas per la gravetat objectiva dels problemes. També desitjaria que la seva contesta fos concreta i positiva i poguéssim dir tots que és satisfactòria.

Sobretot parlaré de tres temes: del nou pla d'inversions universitàries que cal definir molt aviat, del deute de la Generalitat a les universitats de Catalunya –segon punt– i, tercer, del finançament de la despesa ordinària de les universitats.

El primer punt, el pla d'inversions, que hauria de ser 1995-2000. La necessitat d'aquest pla queda encara molt més evident pel fet que enguany, en el Pressupost del 1995, hi ha hagut una caiguda de les inversions –no parlo ara del pagament d'interessos, parlo de les inversions– a les universitats de Catalunya. L'any 1994 s'hi havien destinat en el Pressupost 9.200 milions; en canvi, en el d'aquest any només se n'hi destinen 4.827, la qual cosa suposa pràcticament reduir a la meitat les inversions previstes a les universitats, que afecta més les grans universitats que feien elles directament les seves inversions –podien veure-ho potser recuperat per aquest pla d'inversió– i afectaria menys les petites universitats, on la Generalitat realitza directament les seves inversions.

El problema és, bé, que ha disminuït la quantitat destinada a inversions; és que ja està tot fet?, és que no calen noves inversions? Suposo, senyor conseller, que estarà d'acord que no és aquest el cas, després d'haver creat noves universitats a Catalunya. Per exemple, pot conèixer segurament vostè un titular d'un diari –que no és únic, aquest titular, que hi ha hagut posicions semblants–: «Les universitats públiques paralitzen diversos projectes d'inversions per manca de diner.» I aquí té el solar, que diu en el peu de nota, que el solar aquest de la Casa de la Caritat seguirà buit mentre la Universitat de Barcelona no disposi de diners per construir la Facultat de Geografia i Història.

Jo penso, per tant, senyor conseller, que vostè no negarà la necessitat d'aquestes inversions. En el cas, per exemple, de les noves universitats com ara la Pompeu Fabra, que encara no té habilitada la seva seu principal a les casernes aquí, a prop, suposo que és evident que és una necessitat que s'ha de tirar endavant, no? Però jo li voldria, fins i tot, llegir –perquè no es pensi que les universitats tradicionals, les més antigues no tenen també necessitats d'inversió–, li voldria

llegir algunes necessitats de cada universitat. Per exemple, la Universitat de Barcelona necessita 1.500 milions per acabar les Llars Mundet; necessita també diners per acabar la reforma de l'Hospital Clínic i necessita –com ja he dit– construir de nou la Casa de la Caritat. La Universitat Autònoma de Barcelona necessita una biblioteca per a la Facultat de Lletres, necessita una facultat de ciències de l'educació i una facultat de traducció i intèrprets nova, que ara està, podríem dir, en els mateixos mòduls que comparteixen altres facultats, i aquestes noves facultats, a part de proporcionar-los el local necessari, permetrien esponjar i proporcionar el local que falta a les altres facultats, i també aules de dret. La Universitat Politècnica tots saben que té el campus nord per acabar; hauria de completar també el campus de Terrassa; té paralitzada la remodelació de la Politècnica de Vilanova, etcètera. No pretenc pas fer una llista exhaustiva.

Un dels problemes, ens sembla, perquè hagin disminuït les inversions, a part de la congelació del pressupost d'universitats, és que és un tema que havíem discutit moltes vegades en els pressupostos, però jo opino que hi ha una llosa molt greu, molt pesant, que pesa sobre les universitats, que és el finançament del primer Pla quadriennal. Em sembla, senyor Guitart, que vostè m'entendrà perquè quan era conseller d'Ensenyament, fa bastants anys, havia ja començat a proposar o a negociar aquest Pla d'inversions –si no m'equivoco–, perquè es va començar el 88 a realitzar, encara que oficialment comencés el 89, no?

Bé, la primera norma, podríem dir, la primera concepció era que les universitats, per finançar-lo, farien un crèdit a deu anys amb una carència de quatre anys; però això no s'ha complert, senyor conseller. La veritat és que el Departament d'Economia i Finances ha obligat les universitats a renegociar aquest crèdit, i m'informen –m'agradaria que em desmentís, si m'equivoco, que amb molt de gust corregiria– que la situació actual, després de set anys que es va iniciar el Pla i quan ja està executat, és que s'ha renegociat de forma que hi ha una carència de deu anys. Per tant, durant els primers deu anys, des que es va començar, només es paguen interessos i fins al cap de deu anys no es començarà a retornar el principal.

Què passa? Que aquest any es destinen 5.000 milions a pagar interessos i que si faig la suma de tot el que ha sortit en els anys anteriors, des del 89, resulta que per un pla de 25.000 milions de pessetes en aquest moment, senyor conseller, hem pagat ja 20.000 milions de pessetes d'interessos. L'any que ve, com que serà una quantitat similar a la d'aquest any, s'haurà pagat 25.000 milions de pessetes d'interessos, s'haurà pagat tant d'interessos com el cost del Pla. I si tarden gaire, igual aquest Pla de 25.000 milions els haurà costat 75.000 milions i s'hauran gastat dues vegades més en interessos i activitat bancària que en inversions universitàries pròpiament dites.

Per tant, senyor conseller, les universitats necessiten saber quin és el total del nou pla d'inversions que planifica el Govern, quines obres a cada universitat cobrirà aquest Pla i si engloba aquests 25.000 milions que encara deu a les uni-

versitats, que el que m'informen és que no han tornat encara res d'aquest principal, dels 25.000 milions de pessetes.

Passem al segon tema, al deute de la Generalitat a les universitats. En un estat de congelació dels pressupostos resulta una mica greu i és molt difícil —crea dificultats de tresoreria a les universitats— que el Govern de la Generalitat pagui tard a les universitats. En aquest moment jo no ho puc avaluar exactament, potser el senyor conseller em podria informar, però es pot calcular que el Govern de la Generalitat deu a totes les universitats públiques de Catalunya entre 15.000 i 20.000 milions de pessetes, amb l'agreujant que un 25% d'aquests diners que deu la Generalitat a les universitats està reconegut, almenys una part d'aquest, pel senyor comissionat d'Universitats, però no està reconegut pel Departament d'Economia i Finances.

Suposo que el senyor conseller dirà: «Bé, si el que mana és el senyor conseller d'Economia i Finances i no està reconegut, és que no hi ha títol suficient per reclamar.» Però jo li puc posar algun exemple que em sembla que entendrà que no és així. Per exemple, l'any 1990, a través d'uns pactes sindicals, uns decrets, etcètera, es va establir a la universitat un nou sistema de remuneració de professors, i els professors que demanaven uns trams, uns sexennis d'investigació i els eren avaluats positivament tenien dret a un complement retributiu. Això a les universitats de Catalunya només l'any 1990 va costar 2.000 milions de pessetes. Vostè comprendrà que no podien fàcilment les universitats detreure aquests 2.000 milions de pessetes de la seva despesa ordinària. Llavors, el pacte amb el conseller d'Ensenyament o el comissionat va ser que les universitats avancin aquests 2.000 milions i que després els seria reintegrat pel Govern de la Generalitat. Resulta que no sols no els ho ha reintegrat, sinó que fins i tot nega que hagués contret aquest deute, aquesta obligació. Per tant, jo pregunto: es pagaran puntualment aquests 15 o 20.000 milions? Com se solucionaran aquests conflictes que hi ha de deutes que havia assumit el Comissionat i no assumeix la Conselleria d'Economia i Finances?

Tercer punt: el finançament de la despesa ordinària. Aquí ja es veu clar que hi ha d'haver problemes, que és que, si el pressupost de la Direcció General d'Universitats —que és el paquet més gran d'universitats— puja només un 0,6% i el total del Comissionat —que allò d'investigació científica, que puja més, no compensa— no arriba a pujar l'1%, malament ha d'anar la qüestió per a la subvenció també ordinària a les universitats i no només per a les inversions.

Nominalment, senyor conseller, senyores i senyors diputats, em poden dir: «Bé, a les universitats, per exemple, grans, i a les altres encara més, se'ls puja un 6%; per tant, realment, a simple vista podríem dir, podríem afrontar l'increment de cost dels serveis que han de contractar, etcètera.» Però en realitat no és així, perquè aquest 6% que han tingut de puja en realitat allò que cobreix és únicament l'increment de despesa provocada per la creació de noves places; és a dir, és lògic que si una universitat ofereix més places de primer curs i contrau més despeses se li compensi.

Però bé, resulta que aquesta compensació econòmica sobretot afecta el professorat, però així, això sí que està calculat i se li consolida, podríem dir. Però tots comprendran, per exemple, que si s'obren nous centres, que si es fan noves carreres no només això afecta la universitat en les despeses de professorat, sinó que ha de tenir més personal d'administració i servei, gastarà més llum, més neteja, més calefacció, i així com els anys anteriors hi havia una partida que era aquesta repercussió de l'increment d'activitats en les despeses generals, aquest any, al·legant que el pacte era que això es faria si les disponibilitats del pressupost ho permetien, es diu: «Aquest any no hi ha disponibilitat de pressupost; us heu de carregar aquestes despeses, detreure-les de les altres.»

La situació és bastant greu, i jo acabo també aquest tema, senyor conseller, dient: algunes universitats estan negociant en aquest moment un increment perquè ho necessiten desesperadament, de vegades un increment relativament petit de la seva subvenció si es mira amb el pressupost total; per exemple, la Universitat de Girona —em sembla—, havia declarat públicament el seu rector que estava negociant un increment d'uns 200 milions; altres universitats ho estan fent paral·lelament. Ho fan perquè ho necessiten desesperadament, purament per poder mantenir la seva tònica de despeses de l'any anterior. I, per tant, pregunto: com es portaran aquestes negociacions? Es pensa atendre aquestes peticions?

Bé, jo no sé si he pogut exposat tot el tema, però donada l'hora que és, i donada l'advertència del llum, penso que és millor acabar i escoltar la informació del senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, em permetrà, senyor diputat, que jo faci una resposta a la seva interpellació, una resposta que és la resposta del Govern al Parlament de Catalunya, i molt concretament a la seva pregunta, al propòsit de capteniment en relació amb el finançament de les universitats.

Hi ha aspectes que vostè remarcava que són negociacions entre la Universitat i el Comissionat, són aspectes que vostè em fa preguntes que es fan les universitats. Les universitats, elles mateixes tenen els seus propis mecanismes de diàleg amb el Comissionat i amb el Govern, i en tot cas no seré jo qui des d'aquesta tribuna doni una resposta al que és un procés de negociació, és un procés de diàleg, i en relació amb necessitats conegudes i compartides per part del Govern i del Comissionat.

Jo li respondré no de la manera precisa que vostè probablement desitjaria, si els 200 milions de pessetes els els pagarem el mes que ve o d'aquí a quinze dies, perquè escapa a la meua possibilitat de resposta, però sí que li respondré d'una manera global al Parlament de Catalunya, perquè hi hagi un concepte clar del que representa la despesa universitària i del que representa l'esforç del Govern en relació amb les universitats. Perquè, en resum, moltes vegades és difícil atendre's només al que convindria o al que caldria o a les

necessitats existents, sinó que cal veure si l'esforç que realitza és un esforç consistent i és un esforç mantingut, i en aquest cas les necessitats sempre són superiors a les possibilitats. Per això hi ha una llei pressupostària i per això des dels diferents departaments cada u procura explicar quins són els seus problemes en aquest Parlament, però, el pressupost, cal limitar-lo. I vostè sap perfectament, senyor diputat, fins a quin punt hi ha una exigència de restricció de la despesa pública, despesa pública que afecta les universitats com afecta el conjunt de les administracions públiques.

El que sí que cal dir és que hi ha una prioritat en relació amb la política universitària per part del Govern de la Generalitat. Hi ha hagut un esforç molt considerable des que es van assumir les despeses d'ensenyament universitari, i sí que cal veure si aquest esforç és un esforç que queda per sobre o per sota de la mitjana de les universitats espanyoles, perquè sí que seria dramàtic i seria dolent que després de la transferència ens haguéssim quedat per sota del que són les universitats que encara segueixen sota la tutela del Ministeri d'Educació i Ciència.

La subvenció de les universitats ha passat de 13.798 milions de pessetes l'any 86 a 54.094 l'any 94. Això representa un increment, un augment del 292% en termes nominals i d'un 155% en pessetes constants des de l'any 86 a l'any 94, 155% d'increment. En conseqüència, l'aportació pública als pressupostos de les universitats ha passat en l'esmentat període de ser del 70,3% del finançament total l'any 86 al 78,9% l'any 94 –estic parlant de termes globals, corresponent a allò que vostè em parlava. Si expressem aquest esforç en termes de subvenció per alumne es veu que s'ha incrementat d'un 188%: ha passat de 120.340 pessetes a 346.994, l'any 94.

Explico tot això perquè aquesta cambra pugui tenir una referència precisa del que és una prioritat d'un Govern i del que és un gran esforç. El senyor diputat ha fet una referència als déficits, a les mancances, al que queda per fer, però explico el que s'ha fet.

D'altra banda, i d'això parlava el senyor diputat, conscient d'aquesta situació deficitària en infraestructures que s'havien anat acumulant abans dels traspassos, s'ha fet front a aquestes necessitats inversores. Cal destacar –i vostè hi feia referència, i em permeto dir que va ser en el període que jo era conseller– que l'any 88 es va aprovar el Pla quadriennal d'inversions 89-92 per un import de 25.000 milions de pessetes. Posteriorment, aquest Parlament va aprovar lleis de crèdits extraordinaris, l'any 90 i 91, que van possibilitar unes inversions de 8.347 milions de pessetes entre 1990 i 1992. També va autoritzar a les universitats operacions d'endeutament d'acord amb successives lleis de pressupostos destinades a finançar inversions per un valor de 9.605 milions de pessetes fins l'any 1994. Vagi sumant, senyor diputat, per veure què representa el Pla quadriennal, els crèdits extraordinaris posteriors i l'endeutament de les universitats, que, en definitiva, vostè sap que d'una manera o altra també corre a càrrec del pressupost que aprova aquest Parlament.

Afegint a aquests tres blocs la despesa aplicada directament a edificis i recerca corresponents al finançament ordinari, podem dir que fins l'any 1994 els fons disponibles per a inversió universitària finançats per la Generalitat han estat de 80.403 milions de pessetes. Aquests inversions han permès la realització de projectes prioritzats segons els criteris estudiats pel Consell Interuniversitari de Catalunya. S'ha de prioritzar, no es pot fer tot, s'ha de prioritzar; queden coses per fer, vostè treia una demostració d'una cosa real; és evident.

Entre les millores assolides podem esmentar la disposició de nous espais, ja siguin docents..., per exemple, el campus nord de la Universitat Politècnica de Catalunya, el nou campus de la Universitat de Barcelona a les Llars Mundet, espais destinats a la recerca o bé per a serveis, biblioteques, instal·lacions esportives, atencions per a alumnes... L'augment del nombre de places al sistema ha passat en el primer curs de 32.000 places a 38.700 places; 32.000 el curs 85-86, 38.700 el curs 94-95. S'han incrementat i diversificat el nombre d'ensenyaments, s'ha passat de trenta-cinc titulacions el curs 85-86 a cent dues titulacions el curs 94-95.

Com vostè explicava, hi ha hagut una territorialització de les universitats, dels centres universitaris. El mapa universitari es descentralitza i s'estén als ensenyaments universitaris, a tot el territori, contribuint així al seu reequilibrament. La millora de la qualitat de l'oferta dels centres universitaris: es diversifiquen els centres com a primera mesura; un exemple és que el primer curs de la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona ha passat de 3.063 alumnes el primer curs, el 82-83, a 1.125 el 94-95. També s'han augmentat les plantilles docents i del personal administratiu i de serveis; hi havia l'any 85-86 6.112 professors i 2.300 persones de personal d'administració i servei, i s'ha passat a 9.000 i a 4.000 el curs 93-94. S'ha millorat l'oferta de prestació de serveis de biblioteca, com deïa, d'hemeroteca, d'atenció a alumnes, i s'augmenten els recursos per a projecció i per a recerca. Si això es compara amb les altres universitats de l'Estat –que és una comparació que jo crec que cal fer–, cal dir que són molts més els recursos que es destinen a universitats de Catalunya que no pas a altres universitats autònomes de l'Estat o, d'una manera significativa, les del mateix MEC. Així, les universitats catalanes reben una subvenció un terç superior, és a dir, un 33% superior al conjunt de les espanyoles en transferències corrents, i un 56% superior a les de l'àrea del MEC. Si aquesta comparació es fa en transferències de capital i d'inversions, les diferències encara són més grans.

El pressupost per al 95 contempla un augment de les transferències corrents del 7% superior al creixement mitjà del pressupost. Tanmateix, una lectura estricta del pressupost per al 95 del Comissionat per a Universitats i Recerca ens diu que el primer puja una mica, un 1%, i el segon fins i tot baixa; de seguida es veu que això es degut a les inversions, però cal recordar –i aquí acabaré– que la Llei de pressupostos de la Generalitat per al 85, en la seva disposició addicional desena, insta el Comissionat a elaborar un pla

plurianual d'inversions universitàries per al període 95-2000 i a elevar-lo al Govern durant el primer trimestre del 95, per a la seva autorització i per a donar-ne compte al Parlament. Aquest pla ha de permetre acabar els campus universitaris iniciats, així com ha de permetre a les universitats planificar a mitjà termini les seves inversions i, en conseqüència, frenar les expectatives de despesa il·limitada de les inversions, i seleccionar i garantir l'acompliment de les obres compromeses en el pla. En conseqüència, les universitats disposaran, com a mínim, d'uns 6.000 milions de pessetes addicionals procedents de l'endeutament autoritzat pel Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Magí Cadevall pot formular la rèplica.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Permeti'm dir-li cordialment, senyor conseller, que em sembla que no estem dialogant, és a dir, que podríem fer aquest discurs, aquestes paraules, en locals separats i en temps separats i no passaria res. Per què? Perquè vostè m'ha explicat la història de les universitats de Catalunya, i, si vol, per estalviar-li temps, jo li dic: «Miri, no perdem ni mig minut en això: estic d'acord que a Catalunya hi ha més alumnes universitaris que fa uns anys, es fan més carreres universitàries, hi ha més universitats i també hi ha més despesa del Departament d'Ensenyament.» Però el que el senyor conseller no ha respost és el que era la preocupació d'enguany a les universitats, que havien disminuït a la meitat les inversions i que estaven congelats els pressupostos en general; aquest increment que vostè deia del 6% –en altres és més– ja he dit que cobria purament..., el que feia és consolidar els nous estudis que ja s'havien autoritzat en el primer trimestre de l'any anterior. Només faltaria que aquesta despesa no es consolidés.

Per tant, amb això... Em sembla que també no em respon per una altra cosa, perquè diu: «Bé, les universitats tenen mecanismes per a negociar.» Sí, senyor conseller, però em sembla que els diputats tenim dret a expressar la preocupació que sentim per les universitats de Catalunya i a reclamar del Govern informació, i a veure si és una informació, en el fons, que vostè sembla que no pot donar però que ho sap quasi tothom a les universitats. Si vol, ja les hi diré jo, les xifres: el Pla aquest plurianual..., del que s'està parlant en aquest moment és d'un pla de 65.000 milions de pessetes més 15.000 milions de pessetes addicionals fins al 2000; tot plegat sumaria 80.000 milions. Aquesta seria una quantitat potser acceptable si el senyor conseller em pogués dir que signifiquen aquests 15.000 milions addicionals; és a dir, addicionals vol dir que són hipotètics, que no rebran i ens hem de limitar purament als primers 65.000?, o hi ha una probabilitat solvent que també s'apugin aquests 15.000 més fins als 80.000? Una altra incògnita que m'agradaria que contés el senyor conseller és si, com que alguns rectors demanen que els 25.000 aquests de deute que estan pesant del primer Pla d'inversió, que no s'ha retornat –i el senyor conseller no m'ha pas contradit en això–, si aquests s'hau-

rien de detreure dels 80.000 milions, és a dir, aquests 80.000 milions englobarien les noves inversions i rescatar, podríem dir, renegociar aquest deute, o bé serien 80.000 milions més els 25.000 que es deuen, no? Per tant, són unes incògnites que s'haurien d'aclarir aviat, senyor conseller.

L'altra qüestió. Dir: «Bé, les universitats són una prioritat del Govern de la Generalitat.» Senyor conseller, potser ho han estat en altres anys; aquest any, si tot el pressupost incrementa un 0,98, quan el Pressupost de la Generalitat incrementa un 5,9, no em digui que aquest any ha estat una prioritat. Per això vostè m'ha explicat una història, per això no m'ha parlat d'aquest any, perquè aquest any és molt dolent; quan jo el que pretenia, correctament, serenament, és transmetre-li la preocupació no pels deu anys passats, ni pretenia, en absolut, criticar la tasca que haguessin fet els governs de Convergència durant els deu anys anteriors, sinó expressar la preocupació d'aquest any.

I, sobretot, m'agradaria que m'expliquéssis, si vostè diu: «És que estem en temps de restricció» –i és veritat–, per què s'inverteix la tendència? Per què aquest any que hi ha recuperació econòmica i gairebé totes les administracions de l'Estat incrementen, s'inverteix la tendència? Aquest any, senyor conseller, s'incrementa gairebé a totes les administracions de l'Estat espanyol el que dediquen a les universitats, mentre que a Catalunya queda congelat. Seria bo que ho expliqués també, això.

I, finalment, dir que, en demanar més recursos per a les universitats, m'agradaria que s'entengués que no es demanen il·limitadament; és a dir, junt amb aquests recursos, hem de demanar un control de les universitats; hem de demanar el control del Consell Social, que es faci avaluació de les activitats de les universitats i fins i tot que, si cal, s'arribi a un acord sobre un nou sistema de finançament, on un dels factors sigui tant el rendiment, podríem dir, l'eficàcia universitària, com el fet que en alguns punts concrets es pugui arribar a contractes-programes, és a dir que es dona, podríem dir, un finançament no per fer el que vulguin, sinó per a uns objectius concrets i determinats.

Per tant, demanem més diners, però estem disposats també que es posi el control necessari i que se sàpiga que aquests diners, que són difícils per a l'Administració dels ciutadans de proporcionar, tinguin, doncs, un ús adequat, i totes les universitats hi estan disposades.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. L'honorable conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo, senyor Cadevall, li deia a vostè i a la cambra que la meua resposta i el meu discurs no era tant un discurs que resulti d'un diàleg entre el Comissionat i les mateixes universitats sobre la base de les necessitats, sinó que era un discurs que feia referència a una informació que vostè em demanava i que necessita aquest Parlament per jutjar quina és la situació de l'increment i de l'esforç que fa el Govern en universitats en el context del marc pressupostari general.

Vostè diu: «És que jo he fet un discurs que l'hauria pogut fer en un altre lloc», i és evident. Jo també, senyor diputat, perquè jo també sóc capaç de fer un discurs explicant les necessitats que tenen les universitats, el que es podria fer en política universitària, les moltes inversions que es podrien realitzar i els molts equipaments amb els quals se les podria dotar i els increments en investigació, en professorat, en altres elements.

Tots coincidiríem i tots penso que estem d'acord a remarcar la importància que tenen les universitats, no només per a la vida cultural del país, sinó també com un element potenciador de la nostra economia i potenciador de la nostra capacitat de resposta a les exigències de la modernitat. Tots podríem fer aquest discurs, i vostè l'ha fet, i jo també el podria fer, i jo també el vull fer. Tothom coincideix que les universitats exigeixen recursos, i tothom coincideix que aquest esforç prioritari que està fent el Govern de la Generalitat respon a una necessitat real. No ha sigut, per tant, una ficció; no ha sigut una mala aplicació de recursos pressupostaris.

Però vostè em pregunta altres coses, i vostè m'està demanant fins a quin punt es podrien incrementar els pressupostos de les universitats. I jo li haig de respondre des del punt de vista de la dinàmica del Parlament i des de la dinàmica del Govern. I vostè sap perfectament, senyor diputat, que hi ha uns pressupostos que s'aproven per a un any i que aquests són els pressupostos que regeixen. I això, aquesta tècnica, vostè la coneix, i aquesta és en la que nosaltres ens podem entendre. És a dir, amb un nou pressupost es poden parlar de nous recursos; amb el pressupost vigent —i jo feia referència a una emissió de deute i a una part de diners d'inversions que anirien destinats a universitats— aquesta és la resposta que jo li puc donar. El que no li puc explicar és que hi haurà una situació diferent de la prevista pressupostàriament, excepte en aquests casos, quan hi ha una emissió de deute i quan hi ha uns recursos previsibles.

I vostè a més sap perfectament, senyor diputat, que en els Pressupostos generals de l'Estat hi ha hagut una disminució, dos mesos després d'haver-los aprovat, de gairebé mig bilió de pessetes. Per tant, no és que hi hagi increments pressupostaris: els Pressupostos de l'Estat, dels quals nosaltres ens nodrim i que ens afecten directament les nostres economies, l'economia de finançament de la Generalitat, han rebut una sotragada, conseqüència proporcional d'aquesta disminució del Pressupost de l'Estat. I vostè recorda com el president de la Generalitat fa pocs dies va advertir, va anunciar que això havia afectat els Pressupostos de la Generalitat. Hi ha hagut una reducció pressupostària com a conseqüència d'aquesta disminució dels de l'Estat. I així són les coses, senyor diputat.

És a dir, tots plegats podem expressar la nostra convicció sobre la importància de les universitats, del seu finançament i dels seus majors recursos, i vostè sap que s'ha aprovat un pressupost, que és el que tenim, que és un pressupost d'austeritat, com s'ha realitzat un gran esforç i com encara... Jo li explicava a vostè —perquè abans podia quedar al cap el dubte de si, pel que fa referència a les universitats que depenen

del Ministeri, estan millor finançades o estan pitjor finançades—, jo li explicava com, en relació amb un índex 100 d'Espanya, les de Catalunya estan a 142 i les del MEC estan a 80. És a dir que l'esforç que s'ha realitzat és molt important; a les universitats s'ha de notar, es nota i es reconeix, però el que realment em sembla que escapa del diàleg que podríem tenir vostè i jo en aquesta tribuna és, precisament, donar-li una resposta que a vostè el preocupa, i que a mi també em preocupa, però que forma part d'un altre concepte, és en el termini o en el mes en què se'ls paga unes quantitats. Aquest és un desig de la Generalitat, del Govern, que els pagaments es facin de la manera més adequada i més ràpida possible, però vostè sap que aquestes són situacions que no depenen moltes vegades només del nostre desig, sinó que depenen, precisament, d'un sistema de finançament que entre tots plegats coincidim que hem d'anar corregint.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són les dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i onze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Muro i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Modificació de l'ordre del dia

El punt setè de l'ordre del dia, que era la interpellació sobre les divisions administratives territorials de Catalunya, ha quedat posposat.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació del PEIN

Passem al punt vuitè, que és la interpellació sobre l'aplicació del PEIN, presentada pel diputat senyor Madueño, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, que té la paraula per exposar-la.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, l'aprovació del PEIN va representar una gran esperança per a tots aquests que volem la protecció dels nostres espais de més valor ecològic, però la seva aplicació ha representat una gran decepció. Tots vam valorar que el PEIN era una eina vàlida per a la protecció dels espais de més valor ecològic, malgrat les seves limita-

cions inicials, i que, a més a més, era un mitjà interessant per al desenvolupament rural de les zones amb poques expectatives econòmiques. El PEIN era una reivindicació de tots els que estimem el país per incrementar els espais protegits, però realment ha significat un increment dels espais protegits? Fins al desembre del 1992, que va ser quan es va aprovar, el PEIN havia protegit el 3,6% realment, i si s'hi volen incloure les zones perifèriques, el 5,1% del territori estava realment protegit l'any 92, amb figures concretes de «parc nacional», «parc natural», «reserva natural». L'última que es va declarar va ser l'any 1988, que va ser el parc nacional d'Aiguestortes. Se n'ha declarat alguna després del 92, que es va aprovar el PEIN? Haurem de reconèixer que no, però és que des del 88 pràcticament no s'ha aprovat una extensió dels espais protegits a Catalunya. I evidentment, el PEIN va representar una proporció pràcticament de passar del 5,1% al 20% del territori delimitat pel PEIN, però el mateix PEIN reconeixia que és molt distint de la reglamentació pròpia dels parcs naturals, les reserves i altres àrees de protecció especial, que suposen ja no una protecció de caràcter bàsic, com la del PEIN, sinó un nivell d'intervenció superior, més acurat i restrictiu. És a dir que el mateix PEIN reconeixia que era una protecció bàsica, que no era la protecció a la qual haurien d'aspirar, que a la que haurien d'aspirar és, evidentment, que tingui una figura reconeguda en les nostres lleis, com són la d'espais d'especial protecció.

Per això el PEIN va encomanar al Govern «elaborar els estudis oportuns i iniciar les actuacions administratives pertinents per promoure els parcs o les reserves que se citen a continuació», i llavors feia una tirallonga d'espais dels quals el Govern hauria de fer les iniciatives per fer-ne la protecció; entre ells, en citaré només alguns, fer un parc nacional a la capçalera del Ter i el Freser, parcialment, no total; divuit reserves naturals, que és una protecció bastant elevada, i els parcs naturals del Montsec, l'Alta Garrotxa, les Gavarres, la serra del Montsant i Prades i els ports de Tortosa-Beseit.

Què s'ha fet des del 92 per aconseguir que aquests espais que estan en el PEIN figurin com a espais d'especial protecció? I tenint en compte que alguns d'ells, concretament el Montsec, es va aprovar en aquesta cambra l'any 88, per unanimitat de tots els diputats, que s'hauria de declarar parc natural —el 88—, no ja per la Llei del PEIN sinó per l'acord que va aprovar el Parlament de Catalunya. I tots els que he citat, d'alguna o altra manera, el Parlament de Catalunya, des de l'any 83, demanava que es declaressin parcs naturals. Per tant, crec que fins al dia d'avui..., i això m'agradaria que el senyor conseller em pogués avançar què s'està fent perquè allò que es va aprovar en el Parlament de Catalunya fa uns anys..., d'avançar en la protecció dels espais que li he esmentat, i que en el mateix PEIN s'avançava que s'havien de fer els treballs per aconseguir que aquests espais fossin espais d'especial protecció, què s'ha fet, què es pensa fer per aconseguir complir aquests objectius?

També deia el PEIN que s'havien de fer els plans especials de protecció. Els plans especials són el mecanisme que tenim per fer efectius els parcs i els espais protegits, perquè,

si no, simplement és una declaració de bones intencions i es fa difícil la gestió si no està aprovat el Pla especial. Fins al dia d'avui, dels parcs declarats —no dels espais del PEIN— que jo tingui notícies, que aquest diputat tingui notícies, només el parc de la zona de l'Alta Garrotxa té aprovat el Pla especial; sé que s'estan redactant altres plans especials dels parcs naturals existents: concretament, almenys, aprovat estava el d'Aiguestortes, per fer la seva redacció; no tinc coneixement ni tinc notícies de l'estat dels plans especials ni del Delta de l'Ebre, ni dels Aiguamolls de l'Empordà, ni de l'Albera, ni del parc nacional d'Aiguestortes —dels declarats—, però el PEIN preveia que també es podien fer plans especials per fer la declaració d'espais protegits per l'article 5 de la Llei del sòl. Sé que s'estan redactant plans especials per algun departament de la Generalitat, i m'agradaria saber quina intencionalitat té el Govern per fer l'aprovació d'aquests plans especials, no per al tràmit només de la redacció, sinó de l'aprovació, perquè ens trobem que estem sempre en la redacció de plans, en la redacció de plans especials, però no acabem mai d'aprovar-los i aplicar-los, que és l'important a l'hora de fer efectiva l'aprovació.

I un altre tema era la delimitació definitiva dels espais. Aquesta delimitació definitiva, sé que s'estan fent els estudis, però m'agradaria saber com avancen per aconseguir aquesta delimitació definitiva. També parlava el PEIN que es podien ampliar els espais, els cent quaranta-quatre espais que existien en el PEIN. S'està avançant en la redacció d'aquesta ampliació dels nous plans?

En definitiva, jo crec que, per aplicar aquesta protecció, fa falta voluntat política per aplicar-la, com passa en el tema dels acords que tenim en el Parlament de Catalunya —el tema del Montsec possiblement sigui el més representatiu—, que el Parlament per unanimitat aprova que el Govern iniciï els tràmits per fer el parc natural del Montsec, i crec que ha mancat aquesta voluntat política de portar-lo endavant. M'agradaria saber si el Govern té aquesta voluntat política d'aconseguir que els espais no es quedin només delimitats en el PEIN, sinó fer les figures de protecció reals que demanem i que jo crec que és l'única via real d'aquesta protecció, a través de la declaració d'espai protegit i de la redacció dels plans especials.

Però hi ha alguna cosa més: senyor conseller, jo conec les dificultats que hi ha per desenvolupar i aplicar i desenvolupar efectivament un parc natural, el rebuig que a vegades es dona per part de les persones afectades, però per canviar aquesta actitud és bàsic un programa de desenvolupament econòmic per a aquestes zones, perquè, a vegades, aquestes zones —moltes vegades, les que volem declarar espais protegits—, és perquè el nivell de població que existeix és molt minso, molt poc. Però aquests ciutadans, en lloc de viure la declaració d'un parc com a l'últim recurs, possiblement, que els queda per poder sortir del forat econòmic en què estan, ho viuen com un atac. Per què això? Ens hauríem de preguntar tots per què passa això. I simplement jo crec que la resposta està que quan s'assabenten com funcionen altres llocs on ja tenen declarat un parc i que no els ha representat

una millora econòmica real, no ha significat un desenvolupament econòmic de la seva zona, ells es retireuen. I l'única manera per canviar aquest model és que hi hagués exemples clars que allà, en els llocs on s'ha declarat un parc, ha representat realment una millora. Per a això, només cal anar a poblacions veïnes, a França, i es veurà com la declaració d'un parc, moltes d'aquestes zones ho reclamen i ho viuen com una millora real; en canvi, aquí ho viuen com un atac, com una limitació, com una cosa dolenta. Això significa que una de les coses que quan es va aprovar el PEIN nosaltres vam insistir moltíssim, el Grup Socialista va insistir moltíssim: que mai es declari una zona protegida si al costat no va un pla de desenvolupament, un pla d'ecodesenvolupament, un programa de desenvolupament compatible amb la protecció de l'espai..., el nom no fa la cosa: la qüestió és que no es faci un pla de desenvolupament que es carregui allò que anem a protegir, sinó un programa realment d'impuls de la protecció, que no s'aprovi cap espai sense aquest pla de desenvolupament.

Vam reclamar que es fes aquest pla de desenvolupament; no era en el primer PEIN, però, finalment, es va aprovar i nosaltres ho vam saludar molt positivament. Era un pla de desenvolupament que figurava que s'havia de fer la diagnosi, el planejament especial, programes específics per rebre ajuts econòmics de la Comunitat Econòmica Europea –un programa específic per a aquestes zones per rebre ajudes de la Comunitat Econòmica Europea–, programes específics de millora socio-econòmica, i fins i tot concretava tant que deia que s'havia de fer un pla pilot per al Pallars Sobirà; fins i tot concretava que era necessari adaptar el pla del Delta de l'Ebre a un pla especial per a la zona del Delta de l'Ebre. No sé si s'ha avançat en aquesta línia, però aquesta línia que proposava el PEIN era una línia positiva, i a mi m'agradaria conèixer com s'està treballant en aquesta línia per aplicar realment aquest model, que és l'únic que ens vincularà a l'entorn, als ciutadans que hi ha en aquestes zones.

Es preveia també la planificació d'ajuts a les comunitats rurals i als particulars, però no ajuts desvinculats d'aquests programes, d'aquesta planificació, d'aquests plans especials, d'aquesta conjunció. Jo sé que es fan ajuts, possiblement no els que s'haurien de fer, però es fan ajuts; però no sé si estan emmarcats en aquest pla, en aquesta programació, que jo crec que és importantíssim. Fins i tot aquest programa estava periodificat, que era molt important: quatre anys, 93-96, i estava quantificat: 11.063 milions de pessetes. He intentat seguir a veure si s'havien complert..., és difícil. M'agradaria que m'ho expliqués, si realment les previsions que feia el pla, el programa de desenvolupament, s'han aplicat, s'han portat a la pràctica, però jo, pel que he pogut detectar, veig que hi ha uns certs desfasaments entre el que s'havia previst i el que s'ha pressupostat.

Per exemple, un tema fonamental en la protecció dels espais és aconseguir que hi hagi, en aquelles zones que es volen preservar realment, que sigui l'adquisició de sòl públic; es feien unes previsions, en tres anys –els tres anys que, almenys, estan pressupostats–, de 934 milions; s'han pressu-

postat, és a dir, s'han posat en pràctica 416 milions; és a dir, una reducció –que nosaltres ja vam valorar molt baixa–, una reducció del 55,3% –és a dir, menys de la meitat– del que s'havia previst, que nosaltres ja valoràvem que era una adquisició molt reduïda, molt petita; possiblement és el que es pot davant les limitacions pressupostàries, però que era poc, perquè ens gastàvem possiblement més en altres coses. Aquesta rebaixa ja indica que el que s'havia pressupostat realment és menys del que s'ha gastat.

En altres partides, com eren, per exemple, actuacions en els espais, tant els protegits com els del PEIN, una rebaixa del 25,3%. I en els ajuts a les comunitats rurals, aquest tema que jo crec que és tan important –com explicava–, una reducció del 27,2%. És a dir, sembla, pel que he pogut deduir –i m'agradaria que m'expliqués si estic equivocat–, que fins i tot amb un pressupost que nosaltres al seu dia vam valorar com a baix, els 11.000 milions –el Partit Socialista va proposar que es fes una programació, com a mínim, de 20.000 milions de pessetes perquè aquest pla es pogués desenvolupar realment–, veiem que hi ha una rebaixa considerable; m'agradaria veure si és possible aplicar aquest pla de desenvolupament amb aquesta política de no-impuls, de no superar les limitacions que hi havia en el programa de desenvolupament.

En conclusió, l'aplicació del PEIN, almenys per a aquest diputat, no ha significat fins avui un increment real dels espais protegits. Fins al dia d'avui, això no ho ha significat. Fa dos anys del PEIN i això no ha passat. Teníem el 3,6 i continuem igual. I no ha representat tampoc un canvi en la política, un canvi significatiu pel que fa a destinar a programes de desenvolupament més recursos. Almenys, un canvi significatiu hauria estat complir com a mínim el previst: això veiem que no s'ha donat.

Nosaltres, senyor conseller, voldríem que aquesta decepció que jo he dit al principi que, per a alguns sectors..., i sap vostè, perquè els últims dies ha sortit publicat en algun mitjà, que no sóc jo l'únic que podia dir-li que està una mica decebut amb l'aplicació del PEIN, sinó que són molts sectors de la societat els que estan decebuts i que voldrien confiar i tenir la mateixa il·lusió que va ser quan es va aprovar el PEIN, i que perquè això canviï pensem que el PEIN hauria de tenir el suport de tothom, el suport dels sectors de la societat, el suport del Parlament i, perquè això sigui viable, la responsabilitat la té el Govern; per aconseguir que es modifiqui aquesta tendència, el Govern ha de modificar la política que fins ara, crec jo, s'està aplicant. És a dir, s'ha d'ampliar amb decisió la declaració d'espais protegits i, sobretot, s'ha de fer una política d'exemple –el pla pilot, almenys, que es parlava del Pallars Sobirà o d'altres zones–, perquè els ciutadans vegin que la declaració d'espais protegits no és una cosa negativa, sinó una cosa molt positiva per a la seva millora econòmica i per a la protecció del seu espai, que no és un espai d'ell, sinó un espai del país. Millorant els espais, protegint els espais, estem millorant i protegint el país, no només una zona. Per tant, que el PEIN es desenvolupi realment i compti amb el suport de tothom és una cosa positiva.

I no dubti que, si s'apliqués aquesta política, comptaria totalment amb el nostre suport. Si no estic equivocat i vostè ara m'ho clarifica, si no fos així, nosaltres donaríem el suport a aquesta política, però fins ara, pels fets, no podem donar el suport a aquesta política, perquè considerem que manca aquesta decisió, que manquen aquests recursos per protegir realment els nostres espais.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, jo intentaré contestar la seva intervenció més o menys punt per punt, però sí que voldria fer un aclariment: vostè ha dit que hi ha un desencís o que hi ha una queixa en el tema de l'aplicació dels espais del PEIN, i jo no m'atreiria a dir que és així, i probablement, com tota actuació del Govern o com tota actuació de qualsevol administració, doncs, hi pot haver unes persones que se'n sentin molt satisfetes i unes altres que, per diferents motius, doncs, estimin que no és suficient o que lesiona els seus interessos.

Jo crec que l'aprovació del PEIN el 14 de desembre —exactament, va ser la publicació— de l'any 92 ha estat un gran èxit. En aquest moment tenim una de les superfícies..., som un dels països d'Europa amb major superfície protegida: exactament —vostè mateix ho ha citat— s'atansa al 21% de la nostra superfície. La protecció d'aquesta superfície significa, com vostè mateix ha ressaltat, diferents mesures en funció de la catalogació d'aquests espais. Jo no entraré en el tema dels parcs naturals ni de les reserves: m'atendré més al PEIN i, en tot cas, contestaré puntualment algunes preguntes que vostè m'havia fet en concret.

El primer que vostè em preguntava era l'aplicació o la redacció de plans especials, quins eren, perquè vostè deia que tenia coneixement de dos, i a veure com estava la situació. Jo li haig de dir que en aquest moment estan totalment redactats o en fase de finalitzar els següents plans especials: l'aiguabarreig del Segre - Cinca, l'aiguabarreig del Segre - Noguera Ribagorçana, l'Albereda de Santes Creus, Alfés, l'Alta Garrotxa, les capçaleres de la Noguera de la Vallferrera i de la Noguera de Cardós, Carbasí, Closa de Sant Dalmau, Conreria - Sant Mateu - Cèlles, el Miracle, el Moianès, el Sorreig, els Bessons, els Tres Hereus, l'estany de Banyoles, l'estany de Sils, l'estany de Tordera, Gallifa, la plana de Sant Jordi, la Sauva Negra, la Mare de Déu de la Roca, Montllober, les muntanyes de Prades, les obagues del riu Corb, els penya-segats de la Muga, la platja de les Rojales, la platja de Torredembarra, els ports de Tortosa, el puig de la Banya del Boc, la ribera de Santa Coloma, la ribera Salada, la riera de Navel, Roques Blanques, la roureda de Tordera, la serra de Bellmunt, la serra de Miralles-Queralt, la serra Llarga, les serres de Busa, Bastets i la vall de Lord, les serres de Pradell i Argentera, Tamarit - punta de la Mora, tossal Gros de Miramar, els tossals d'Isòvol i Olopte, els tossals de

Montmaneu, els tossals de Torregrossa, turons de la plana Ausetana, turons de Maçanet i d'Utxesa.

En una fase posterior, però també de redacció, hi ha l'Artiga de Lin, els cingles de Bertí, Mas de Melons, erms d'Aitona, els tossals d'Almatret, la serra d'Aubenç, la serra de Turp, la serra d'Odèn - Port del Comte, l'Albera, la serra de Picancel, les muntanyes de l'Ordal i l'estany de Banyoles. Segurament vostè desitjaria que se'n fessin més, i segurament el Govern també voldria que fos així; de totes maneres, recordem que l'aplicació del PEIN escassament porta dos anys i dos mesos; crec que sobre 144 espais que en aquest moment la redacció de plans d'espais especials s'atansi —exactament n'hi ha 59—, crec que és un bon ritme de treball, i ho dic en mèrit del Departament de Medi Ambient, que és el que és encarregat dintre de les seves competències de la redacció d'aquests espais.

Jo també li vull dir que la declaració del PEIN no solament ha tingut un efecte en la redacció dels plans especials, sinó que té tot un seguit d'efectes sobre temes urbanístics o temes d'obres i, per exemple —no li ho llegiré, perquè seria llarguíssim i després potser m'acusaria de defugir el fons de la qüestió, però estic disposat a donar-li la còpia del document—, tots els estudis d'impactes ambientals, d'actuacions que es realitzen en aquests plans del PEIN, i vostè veurà que, si més no, amb aquest caràcter de protecció ha tingut una incidència veritablement decidida i efectiva; podem mirar des del que significa l'Eix transversal fins a l'autopista Mataró-Granollers, etcètera, no? De totes maneres li donaré a vostè la còpia, però són quatre fulls de relació d'estudis d'impacte ambiental que s'han hagut de fer respecte a obres en les zones de PEIN.

En el tema del pressupost, vostè diu que hi ha hagut unes reduccions; jo no en tinc constància, probablement perquè els pressupostos que van lligats amb el Pla d'espais d'interès natural estan reflectits en tot un seguit de partides i segurament és difícil la comptabilització des de fora. Sí que la nostra voluntat és mantenir exactament la periodificació i les partides pressupostàries que al seu moment vam anunciar i que pujava, entre els dos departaments, com vostè ha dit, 11.063 milions de pessetes.

Vostè també ha mencionat la necessitat d'establir un seguit de mesures de compensació o d'ajut a les comunitats rurals que estan incloses dintre el PEIN, i li haig de dir que en aquest moment la convocatòria està plenament vigent i que s'està desenvolupant amb tota normalitat.

Un altre aspecte que mencionava era l'adquisició de terrenys. Jo no sé d'on ha tret les dades de les dotacions econòmiques, i segurament s'ajusten a la realitat, sí que haig de dir-li que el Departament, aquest any passat, va tancar l'adquisició del Remolar Filipines, amb dues partides en dues diferents finques, i que l'any passat això va significar 200 milions de pessetes, però que aquest any sol ja significa 600 milions de pessetes, i s'està finalitzant l'expropiació d'un altre terreny que també significa 200 milions de pessetes i a la vegada hi ha iniciat un procés també d'expropiació dintre del mateix parc d'Aiguestortes i un altre en els aiguamolls

de l'Empordà. Jo no tinc cap mena de dubte que la quantitat destinada a expropiacions que es portarà dintre del manament que feia la declaració de plans del PEIN es complirà amb escreix, si més no, en el compliment estricte dels compromisos assumits fins ara amb les expropiacions que s'estan portant a terme.

L'altre tema que vostè em mencionava era la declaració o l'ampliació, primer l'ampliació del PEIN i després la declaració de futurs parcs naturals. En aquest moment s'està treballant en l'ampliació del PEIN. Nosaltres creiem que el moment òptim serà el moment en què passin els quatre anys de declaració de les primeres zones de PEIN, en què ja es preveu una revisió de totes les zones. En aquest moment hi ha peticions individuals i creiem que en el moment que es plantegi aquest tema s'ha de plantejar d'una forma global i no anar fent un degotall, però sí, sàpiga que el Govern té la voluntat, d'aquestes ampliacions, que a més s'ha de dir que la major part d'elles vénen propiciades pels mateixos ciutadans o per les mateixes administracions que estan en aquesta zona i presumiblement la inclusió d'aquests espais dintre el Pla d'interès natural serà relativament fàcil.

També li volia dir que, dintre dels aspectes o de la incidència que té el PEIN, per exemple, la Llei que s'ha tramès en aquest moment al Parlament sobre l'accés al medi natural hi té una incidència força directa. Per això li volia dir que, moltes vegades, fer una valoració en aquest moment, concreta, de dos anys de PEIN, pot ser una mica complex i pot no ser tan plena com voldríem, però sí que crec que tenim l'eina i que si l'anem desenvolupant, al moment en què fem la primera revisió, al cap de quatre anys, veurem veritablement la importància que ha tingut aquest tema.

Quant a l'ampliació de parcs, aquest és un tema en què nosaltres treballem, no solament en el Montsec, en els ports de Beseit o en la zona del cap de Creus, però que és un tema que jo alguna altra vegada li he dit en aquesta mateixa cambra que és un tema complex i difícil. Declarar una zona parc natural sense un assentiment, un consentiment de la població, realment, doncs, no sembla excessivament prudent, i vostè mateix ha mencionat que moltes vegades aquest intent de declaració genera un rebuig. Probablement per reminiscències que en aquest moment ja no són gaire certes. Veiem, i a més em plau dir-ho amb goig, que en el parc natural d'Aiguestortes en aquest moment s'està avançant en una ampliació força, força important, i que hi estem avançant, a més, en un clima de consens i en un clima absolutament positiu de la gent de la zona. Ja és un pas força endavant. Vostè sap que en el moment en què es va declarar aquest parc, doncs, hi va haver fortes polèmiques, sobretot en el que és la zona perifèrica; al cap d'un temps la gent reconeix l'efecte benefactor que té el parc dintre de la zona, i està disposada a la seva ampliació.

També crec que en aquest moment el parc Cadí-Moixeró també està creant un clima força positiu en tot l'entorn que hi participa, i que al llarg del temps podrem portar a terme tots aquests manaments del Parlament de Catalunya amb l'aprovació i el vist-i-plau dels ciutadans; aquesta crec que

és la meua funció, no tant apressar-me per donar compliment més o menys a uns acords, sinó aconseguir que aquests acords es compleixin amb l'aprovació i el vist-i-plau i amb la satisfacció de tots els implicats en aquest.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Madueño pot fer rèplica durant cinc minuts.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, quan li deia que no era una opinió personal el fet de manifestar una certa decepció sobre l'aplicació del PEIN és perquè llegint les declaracions que surten de diferents sectors socials així ho posen de manifest, i l'última va ser diumenge. No sé si ho coneix, però un dels estudis que hi havien en una revista, en profunditat, parlava..., el titular deia: «El PEIN també necessita diners», o sigui, em dona una mica la raó en el sentit que els recursos que hi havien d'esmerçar no arriben, però també deia: «Un pla molt poc valent, però tot i això la majoria de col·lectius proteccionistes que volien donar-li un marge de confiança el van considerar útil com a punt de partida. Dos anys després de la seva publicació al DOGC, aquest marge de confiança s'ha reduït al mínim.»

Això no és perquè hagi de dir la veritat, però l'anàlisi que jo li he fet anava en aquesta direcció; és a dir, no és que vulguem que fracassi el PEIN, tot al contrari; vegi en aquesta crítica i en aquesta interpellació tot el contrari: volem que el PEIN sigui un èxit. Perquè no serà només un èxit del Govern: serà un èxit per al país. Perquè la destrucció d'una zona extraordinària en valor ecològic, com era la Costa Brava, l'han fet els catalans, i va ser per una manca de previsió, per una manca de visió que ara molts ens agradaria tenir part d'aquell valor que teníem i no tenim. Possiblement, alguns, pocs, afortunadament, volen tenir no l'espai, sinó l'espai en alçada per tenir els beneficis econòmics d'aquella zona, però la majoria del país posa avui dia per davant el fet de conservar aquells signes d'identitat que són els seus valors naturals i mediambientals i culturals, no només els naturals, sinó també els culturals, que vostè molt bé sap que a la zona d'Aiguestortes no només hi ha valors naturals, sinó valors culturals que hem de preservar.

Per tant, aquesta decepció va en la línia de dir: «Tenir el 20% del territori dintre del PEIN és ja un nivell de protecció que podem dir que tenim l'espai d'Europa més protegit que cap dels altres països?» Jo penso que, si seguim en aquesta línia, és una línia equivocada. El 20% delimitat, per protegir, i realment protegits tenim aquells que estan realment classificats, i això és el 3,6% —no són dades meves, sinó dades d'Agricultura—, 3,6%; el 5,1 si hi posem les zones d'influència que sap vostè que el nivell de protecció és menor, i un 15% que l'hem de protegir. Està delimitat, afortunadament delimitat, hi ha espais fora que també s'haurien de protegir, però anem a protegir aquests.

Per tant, quan li dic: «Escolti, és que hem de redactar plans especials per anar a fer les figures reals de protecció, que és parc natural, parc nacional, reserva natural, i no no-

més PEIN», que és una classificació que no està dintre de la nostra llei d'espais naturals. La llei nostra diu que es pot protegir com a parc nacional, parc natural, reserva natural i per la Llei del sòl, article 5. El PEIN simplement n'és la delimitació. Per tant, en tenim classificat el 20%, tenim protegit el 3,6% i hem de protegir la resta. I aquí és quan jo dic «Posem-nos-hi, posem-nos-hi.» «Posem-nos-hi» vol dir voluntat política per ampliar la protecció i, sobretot, no protegir si no tenim programes de desenvolupament econòmic perquè els ciutadans de la zona no hi estiguin en contra. Perquè, si no, els posarem en contra. I s'ha vist que si es fa una política millor a Aiguestortes, la gent s'hi posa a favor; si no es fa res, com no es feia al principi, la gent es posava en contra; doncs ja tenim un exemple. Apliquem-lo a altres zones; és evident que no es pot fer en dos dies, però en deu anys..., perquè les Gavarres, el 83; el cap de Creus es va demanar ja el 83; el 88, el Montsec; els ports de Beseit, el 83; Prades, el 83... Des del 83 que des del Parlament de Catalunya estem demanant que es faci això! Bé, esperem la Llei d'espais, 85. Esperem el PEIN, el 92. Per això dic que hi ha una certa decepció perquè no hi ha aquesta voluntat política d'aplicar-los; jo ja entenc que no es pot fer de cop, això ja li ho reconec jo, però no ho fem tan lent, que llavors la gent no confia, no té confiança, sobretot els que volen que això avanci.

I la segona cosa. És que jo crec, senyor conseller..., ja ho dic, en el titular, aquí, també diu: «El PEIN també necessita diners.» Jo crec que no s'hi destinen els diners que es van preveure, i li he donat un exemple. Jo l'he tret del pressupost; possiblement vostè em digui: «És que els pressupostos que aprovem en el Parlament no serveixen», i llavors, jo li dic: «Home, jo, les dades les he tret del pressupost, i les dades del pressupost..., escolti, són les que són.» I les que són diuen clarament que les partides..., jo només he agafat tres partides, perquè les altres sí que és veritat que són difícils de seguir, però les tres m'han donat negatives, i la del sòl, doncs, bé, en les partides que vostès van preveure per a adquisició de sòl, que aquesta sí que està concretada, en el 95 era zero pessetes. I ara em diu vostè que hi havia uns 600 milions. Extraordinari! Vull dir, el felicito, però no hi eren en el pressupost. Ara, jo no sé els altres anys, quan es pressupostava el 94 un milió de pessetes, què va passar?; el 93, 10 milions de pessetes, què va passar? O, si no, vostès pressuposten una cosa i després en fan una altra. Però, si fos en aquesta línia, ja seria positiu. Però és que jo dubto molt que les altres partides, com és l'actuació en els territoris del PEIN, inclosos els parcs, que jo tinc, l'any 93, 420 milions de pessetes pressupostats i previstos; el 94, 315 milions, i estaven previstos 462; l'any 95, 303, i n'estaven previstos 508 milions de pessetes, i de les ajudes al món rural li podria dir igual... Però jo ho he tret del pressupost, de les seves dades, no de les meves. Però, al marge que les dades puguin estar amb una variació d'amunt o avall, jo li haig de dir que en el territori la sensació que hi ha és que ni els parcs estan suficientment dotats, els actualment declarats, ni els programes per desenvolupar el món rural estan suficientment dotats.

Però, li diré més: es preveia un pla pilot per al Pallars Sobirà; aquest pla pilot s'hauria de fer, perquè significaria un model a seguir per aplicar a altres zones, però no és només un pla de protecció, està en la línia de la PAC, està en la línia del que volem avui dia per al desenvolupament rural del nostre món rural, que està bastant tocat, com vostè sap, i en algunes zones no va per la via de fer altres activitats que no siguin l'activitat de fer zones protegides i desenvolupament sostenible en aquestes zones. Per tant, jo li dic que crec que no hi ha els suficients recursos, ni estan en les previsions que es van fer en el seu moment.

I després, i per últim, dir-li que l'ampliació prevista estava en el PEIN; no només per les peticions que puguin venir de zones que es van quedar a fora: en el mateix PEIN hi havia uns deu o quinze espais —Gallecs..., i altres— que deia que s'estudiaria fer aquesta possible ampliació de zones que havien quedat fora. Però el que jo crec encara més important que avançar en l'ampliació és que avancem realment en la declaració d'espais protegits amb model de desenvolupament sostenible. I jo crec, senyor conseller, que de les seves declaracions no trec que hi hagi aquesta funció; el veig, sincerament, amb una postura que és una mica la de sempre, és a dir: trobem problemes en el món rural per desenvolupar els parcs, trobem problemes a l'hora que la gent es pugui posar a la... No. Jo crec que això ho hem de modificar, i l'única possibilitat de modificar-ho és amb voluntat política per aplicar el PEIN als seus consells generals i després posar els recursos suficients perquè això tingui el recolzament dels ciutadans que viuen en aquestes zones.

Jo crec que falta aquesta línia, més impuls en aquesta direcció. I no només de la Conselleria d'Agricultura: la Conselleria d'Agricultura, la Conselleria de Medi Ambient i les altres conselleries que tinguin inversions a realitzar per portar endavant aquesta zona. Si es fes això, jo crec que comptarien no només amb el suport nostre, sinó amb el suport de la societat, que és el més necessari, el més important, cosa que, com es reflecteix en el que li llegia abans —i li'n podria llegir d'altres—, en aquests moments hi ha aquesta certa decepció, que vostès haurien de remuntar fent una política diferent a la que s'aplica en aquests moments. Jo la hi demanaria, i ja dic que, si la fan, comptarien amb el nostre suport.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Senyor conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, miri, tota actuació política crec que es basa en l'equilibri; vostè treu un mitjà de comunicació que menciona el que vostè ha exposat davant de la cambra, però normalment el problema que té el Departament no és precisament en aquest sentit, sinó que és en el contrari: que l'aplicació del PEIN, doncs, moltes comunitats entenen que limita el seu creixement, moltes vegades, doncs, equivocadament, i amb una conversa i amb una planificació conjunta, la gent entén l'actuació, la comprèn i l'accepta. Però jo no tinc aquesta constància; no tinc aquesta constància, entre d'altres coses, per-

què sé que l'aplicació formal del PEIN en aquest moment garanteix –garanteix– absolutament el que desenvolupava la seva reglamentació. I abans li he dit –i li ho deixo a disposició– solament l'aspecte que ha significat d'estudis d'impacte ambiental d'obres, que d'altra manera no hi hagués hagut, i veurà amb l'important..., que aquesta actuació ha estat feta.

Quant al tema pressupostari, escolti, jo li reitero que el tema pressupostari s'aplica. Aquí, per exemple, tinc tots els temes que s'han fet dintre zones de PEIN, des d'arranjaments de camins, tractaments silvícoles, etcètera, que moltes d'aquestes aplicacions probablement els mateixos municipis afectats no en són conscients perquè hi ha tot un seguit d'obres, des d'hidrologia, manteniment de capçaleres de comarca, etcètera, que s'apliquen dintre d'aquest programa i que difícilment són compatibilitzables.

D'altra banda..., bé, aquí tinc el Diari Oficial de la Generalitat, amb totes les ajudes: hi ha una ordre d'ajut, de 21 de febrer del 94, en la qual, dins dels diferents apartats, hi ha les actuacions a realitzar a les zones d'influència dels espais naturals de protecció especial, amb tot un seguit d'ajuts i d'accions; tenim, en la secció 2, les actuacions a realitzar en territoris inclosos en el Pla d'espais d'interès natural, i llavors tenim tot un seguit d'altres actuacions, que aquestes ja són per al conjunt de Catalunya, però que també hi tenen a veure i que pel mateix lloc en poden gaudir les zones que estan dintre del PEIN, que és tot el programa de lluita contra l'erosió, la restauració dels ecosistemes naturals, el tema de protecció dels animals, ajuts per al foment de la conservació i millora de boscos, etcètera.

Jo crec, amb sinceritat, que s'està complint perfectament el que estava previst en el PEIN. Sí que li haig de dir que jo observo un disgust en algunes zones de PEIN i que probablement és un tema que hem de corregir i que segurament és el que genera més crítiques, no tant per la inversió que es fa, sinó perquè jo detecto en aquest moment –vostè no m'ho ha citat, i jo em pensava que m'ho trauria, però ja li ho reconec jo– que els ajuntaments no se senten satisfets amb l'aplicació de les ajudes del PEIN. I li diré per què: perquè les ajudes previstes en l'aplicació del PEIN sempre són a dintre del terreny declarat PEIN. I el municipi entén –i crec que potser és una cosa que ens hem de plantejar– que els ciutadans veurien bé una certa compensació pel fet que si bé el municipi, moltes vegades..., no el municipi, la zona urbana no està inclosa dintre el PEIN, es pogués rebre algun tipus d'ajut. I això sí que és cert, i segurament és una cosa que hem de contemplar i probablement modificar. Però m'atreiria a dir-li –sense ànim d'entrar en controvèrsia, perquè a més jo he trobat la seva intervenció positiva i amb un to que crec que dignifica la cambra, i és el que hem de fer tots, procurar que aquests plans d'espais d'interès natural, doncs, es desenvolupin amb tota normalitat, que siguin totalment acceptats pels ciutadans i que no es considerin un desfavoriment, sinó tot el contrari, que signifiquin per a ells uns certs avantatges i, fins i tot, que puguin significar uns ingressos econòmics– que sí que caldria –i ho reconec davant de la cambra– estudiar la possibilitat de canviar la normativa de

les ajudes, perquè probablement el fet que la zona urbana pogués gaudir d'algun tipus d'ajut trauria algun problema en aquest sentit.

Quant al que menciona en el Pallars Sobirà, des del Departament, si vostè mira el llistat d'inversions que es porten a terme, veurà que s'està portant un..., jo no diré que en aquest moment es porti un pla estrictament estructurat com a tal, però des de tota la inclusió en el programa 5b, fins als temes dels Leader, fins als programes específics del Departament, en aquest moment el tractament que se li està donant és força important per aconseguir, doncs, aquesta acceptació. Però jo reconec que el Pallars Sobirà també és potser la comarca més afectada de Catalunya quant a la seva superfície i que a la vegada el PEIN sí que li comporta, sobretot en aspectes urbanístics, unes certes limitacions no ben acceptades del tot per la població.

De totes maneres, jo vull reiterar que crec que el PEIN està complint les seves funcions, que estem donant un compliment acurat en aquest sentit, que en el que vostè mencionava d'adquisició de sòl, que probablement, pels compromisos que signifiquen les expropiacions i unes valoracions que moltes vegades són alienes a nosaltres, després hem de fer front a aquesta despesa a través de canvis pressupostaris..., però sí que li puc garantir que les partides pressupostàries destinades a l'efecte no solament es compliran, sinó que, per complir amb els compromisos que ens vénen donats per aquests processos d'expropiació, seran molt més importants.

De totes maneres, tot i considerant molt positiva, doncs, aquesta interpellació i els temes que s'han tractat, jo em poso a la seva disposició per al que vulgui conèixer exactament tant d'aplicacions pressupostàries com de programes que s'estan portant a terme, que seria, doncs, llarguíssim explicar en aquests moments aquí, i veurà com, aquest esperit que vostè ens demana, el Govern el té i l'aplica.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la presència internacional de l'esport català

Passem ara al novè punt de l'ordre del dia, que és la Interpel·lació sobre la presència internacional de l'esport català, que presenta el diputat senyor Benach, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula per exposar la interpellació.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup, en un cert moment, va fer la reflexió que calia presentar aquesta interpellació, bàsicament motivada per dos temes: l'un, tota la qüestió que va succeir a l'entorn de la Federació Catalana de Rugbi, és a dir, del seu reconeixement internacional, i l'altre, doncs, que cada cop estem més a prop dels Jocs Olímpics d'Atlanta, que se celebraran l'any 1996; estem a meitat del 95 i, d'al-

guna manera, fent memòria d'aquelles manifestacions fetes tant per part del Govern, com pel Grup que li dóna suport en aquesta cambra, com també pel Grup que no li dóna suport en aquesta cambra però li dóna suport en una altra cambra, a l'inrevés, doncs, que hi havia compromís de diàleg i de parlar-ne, d'alguna manera nosaltres entenem que aquest diàleg, doncs, no s'ha produït i voldríem recuperar el tema.

Quan vaig començar a preparar la interpellació, vaig recopilar les diverses iniciatives que s'han fet, sigui en forma d'interpellacions o de proposicions no de llei o d'altres aspectes, i, bàsicament, vaig trobar algunes coses interessants. Recordo la intervenció del senyor Sobrequés, en representació del Grup Socialista, en la Comissió de Política Cultural, el juny de l'any 92, en què feia una proclama encesa sobre el diàleg que havíem de tenir al respecte del Comitè Olímpic de Catalunya. Deia el senyor Sobrequés: «Nosaltres acceptem el diàleg perquè l'endemà dels jocs es puguin discutir els elements que conté aquesta Proposició no de llei» —que feia referència al suport al Comitè Olímpic de Catalunya—, «el diàleg primaria en una qüestió tan important com aquesta pel damunt d'un element que apareixerà d'una manera més aviat negativa que positiva en l'ànim de la societat catalana.» És a dir, en definitiva, reiterava en diverses ocasions la voluntat clara i manifesta del Grup Socialista d'entrar en diàleg en aquest tema.

A la mateixa Comissió, en el mateix punt, el senyor Camps, en aquest cas representant el Grup de Convergència i Unió, feia una encesa i interessant intervenció i acabava dient que bàsicament al seu Grup el que li interessava era guanyar la batalla de Marató; deia: «A les planúries de Marató l'important era la victòria; no era tan important l'anunci posterior de la victòria, ni era tan sols tan important l'anunci i la proclama inflamada de quins detalls i quina conveniència calia per a obtenir aquesta victòria.»

A nosaltres això ens va fer reflexionar; fins i tot en aquell mateix moment li vam citar Sèneca com a resposta, dient que no hi havia vent favorable per a qui no sabia on anava, i ens van fer reflexionar també les paraules que el conseller de Cultura va expressar en aquesta mateixa cambra amb motiu d'una interpellació sobre el tema esportiu en general, i particularment hi havia una part molt important de la interpellació que era sobre la qüestió internacional, i el conseller ens deia en aquell moment —això ja era l'abril del 93—, deia: «Ara bé, aquesta internacionalització s'articula i es mou bàsicament per l'impuls de les entitats privades, dels clubs, de les federacions i de les associacions; temes com aquest es mouen en aquest terreny i d'acord amb els reglaments i estatuts dels diferents organismes esportius internacionals, els quals no són representatius de les dues polítiques estatals i no tenen per què coincidir. No tenen perquè coincidir» —ens deia el conseller— «les estructures estatals amb les estructures nacionals. Nosaltres ho entenem d'aquesta manera, i voldríem deixar ben palès que nosaltres pensem que tenim tot el dret de formar part d'aquestes estructures internacionals, malgrat que nosaltres siguem una nació, però encara que...,

una nació sense estat. Aquesta ha sigut una convicció que nosaltres hem tingut sempre, que mantindrem i que entenem que ha de ser d'aquesta manera.»

Bé, davant de tots aquests precedents, a l'hora d'enfocar la interpellació, bàsicament, nosaltres entenem que el que estàvem fent era treure una mica del bagul unes declaracions fetes per diversos grups, i sobretot un interès demostrat, sembla que per part de tothom, que l'esport català pugui tenir una presència internacional, diguem-ne, seriosa.

Deia abans que ens va motivar a presentar aquesta interpellació, en part, l'actuació de la Federació Catalana de Rugbi. És molt curiosa. Jo em vaig entrevistar amb els dirigents d'aquesta Federació, ho vaig fer fa temps, i vaig tenir la temptació de tornar-ho a fer ara, però finalment no ho vaig fer, bàsicament per poder parlar amb molta més llibertat i no tenir cap mena de condicionament. És a dir, tot això que els diré ara jo bàsicament està..., ho puc dir a partir de la lectura dels mitjans de comunicació, a partir d'allò que m'han explicat, i ho puc dir també, especialment, com a ciutadà i com, en aquest cas, polític al qual diversos ciutadans interessats en el tema de l'esport li han fet arribar diversos parers en relació amb aquest tema. És molt curiós de veure com l'actuació de la Federació Catalana de Rugbi respon a criteris estrictament racionals, que curiosament aquesta vegada coincideixen amb criteris nacionals, però el seu primer plantejament és estrictament racional. Ells diuen: «A nosaltres jugar una lliga espanyola no ens surt a compte, perquè hem d'anar a jugar a indrets que són molt llunyans, i és car; en canvi, una lliga catalana de rugbi seria molt més potent i la presència internacional ens serviria perquè aquells equips que més o menys funcionen millor, doncs, poguessin relacionar-se amb l'àmbit europeu.» Curiosament, aquesta anàlisi tan simple, tan lògica, d'altra banda, té una repercussió a nivell internacional, fins al punt que el mateix president de la Federació Internacional de Rugbi diu: «Home, això que diuen vostès no és cap "tonteria", està bé i tot.» I, per tant, tenint en compte, a més a més, que la Federació Catalana de Rugbi històricament ha tingut un paper, a nivell internacional, importantíssim, fins al punt que va ser una de les fundadores de la Federació Internacional, doncs, d'alguna manera, des de la perspectiva internacional es dóna suport a aquesta teoria tan simple. Fixin-se que no estem parlant de política, estem parlant d'esports, estem parlant de realitats, estem parlant de pressupostos, que anar a jugar a Sevilla és molt més car que anar a jugar a Perpinyà... I, per tant, d'alguna manera, l'actuació de la Federació Catalana de Rugbi és absolutament racional.

Bé, evidentment, davant de la racionalitat el que passa és que hi ha una reacció important i dura de la Federació Espanyola de Rugbi, hi ha una reacció important i dura del secretari d'Estat per l'Esport i, fins i tot, d'algun ministre. I, com sempre, el Govern de la Generalitat dóna un cop a l'espatlla dels senyors que promouen tot això, però a l'hora de la veritat calla, calla i no diu res i, per tant, qui calla atorga, i no acabem d'entendre ben bé quina és la postura del Govern. És clar, sí que l'entenem, però ens preocupa.

Sigui com sigui, aquest és un tema que es pot salvar, es pot salvar si hi ha una actitud molt més valenta per part del nostre Govern. Vostès sabran que hi ha encara vies obertes de diàleg, hi ha algunes reunions importants, i que el Govern, des del nostre punt de vista, s'hauria de posar a total disposició d'aquesta federació per tal de poder assolir els objectius que plantegen, que, hi insisteixo, més enllà de les perspectives nacionals que puguem representar cadascun d'una manera més o menys diferent, estan plantejades, des del punt de vista esportiu, amb una racionalitat absoluta.

Bé, com els deia, aquesta era una de les motivacions principals a l'hora de presentar aquesta interpellació, però n'hi ha d'altres. Els diputats i diputades que hagin seguit les meves intervencions parlant d'esports en aquesta cambra, hauran sentit moltes vegades fer referència al famós cicle de l'esport: Catalunya és un país esportivament potent –ho resumiré molt, avui–, tenim més de set-centes mil llicències, hi ha un esport escolar més o menys organitzat, que cada vegada va millor, i l'esport de lleure, que va tenint un cert sentit, el paper que estan jugant les escoles és important, el paper dels ajuntaments és molt important..., les qüestions d'infraestructura, més bé o més malament, es van resolent, tot i que aquest és un tema que ens agradaria molt de discutir... En definitiva, en tot plegat s'està fent una certa política esportiva. Insisteixo que ens agradaria molt de poder discutir..., i suposo que algun dia a la Comissió de Política Cultural podrem gaudir de la presència del secretari general de l'Esport. En tot cas, aquesta primera part del cicle, és a dir, la pràctica esportiva, es va tirant endavant; el que passa és que el cicle sempre hem defensat que s'ha de tancar, i només es pot tancar a partir d'un esport d'elit, d'un esport d'elit seriós.

Ahir, concretament, estava en una entrevista amb el secretari general de l'Esport i el director general de l'Esport, per a altres temes, per a temes municipals, però d'alguna manera va sortir el tema aquest, perquè indirectament estava relacionat amb allò que estàvem parlant, i d'alguna manera ells reconeixien que Catalunya és un país que esportivament té un esport d'elit important, i que, és clar, el 30% de les medalles que es guanyen als Jocs Olímpics de Barcelona els guanyen esportistes catalans, i que el 40% d'esportistes que formen part de les seleccions espanyoles són esportistes catalans, i que el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat està funcionant i molt bé..., i que, en definitiva, aquest cercle que s'havia d'acabar de tancar es podia tancar de dues maneres: vestits amb la bandera espanyola o vestits amb la pròpia. I, és clar, dissortadament, el cercle sempre s'acabava vestits amb la bandera espanyola.

Sigui com sigui, aquest no-tancament del cercle per a nosaltres és especialment greu, i d'alguna manera la prova és que quan passen coses com aquesta de la Federació Catalana, doncs, la cosa s'acaba complicant: és a dir, el cercle està mal tancat.

L'altra reflexió que feia una mica era el fet que Atlanta està aquí al costat. Vam parlar que si el Comitè Olímpic estaria als Jocs Olímpics de Barcelona –no hi va ser–; ara es-

tem parlant d'Atlanta i no sabem què passarà. Sigui com sigui, aquelles promeses de diàleg que hi va haver just acabats els Jocs Olímpics no s'han produït. Jo voldria fer una petita reflexió a l'entorn d'això, i molt ràpida, bàsicament perquè em sembla que és molt important explicar què està fent en aquests moments el Comitè Olímpic de Catalunya. El Comitè Olímpic de Catalunya està fent la seva tasca, està continuant la seva feina, i està fent una feina molt de formigueta però, al mateix temps, molt interessant. El Comitè Olímpic de Catalunya està intentant incidir en el treball de les federacions a través de la UFEC, que em sembla que és la via per a fer-ho; està intentant fer una política de promoció d'equips catalans a l'estranger a través de seleccions, especialment de cadets i juvenils –evidentment, a partir d'una certa edat això ja és absolutament impossible. En definitiva, està fent una tasca d'acreditació a nivell internacional que jo penso que l'avalua d'una manera molt important de cara al futur. Però, és clar, quina mena de suport té el Comitè Olímpic de Catalunya? Cap ni un. Cap ni un. Per no tenir no té, el Govern de la Generalitat, ni la decència –i permetin-me que usi aquesta expressió– de convidar el president del Comitè Olímpic de Catalunya al Congrés de l'Esport Català. És a dir, aquelles voluntats de diàleg, aquell «sí, sí, nosaltres també estem d'acord amb això; sí, sí, això és el nostre...», a l'hora de la veritat no s'expressa de cap de les maneres. Una manera tan elemental i tan senzilla com era convidar el president del Comitè Olímpic de Catalunya al Congrés de l'Esport Català, doncs, no es va produir, no es va produir. És una mica el mateix que dèiem fa un moment amb referència al tema de la Federació Catalana de Rugbi: el cop a l'esquena, però poca cosa més; el cop a l'esquena, però poca cosa més. (*Remor de veus.*)

En tot cas, Atlanta és a prop, com he dit abans; de condicions esportives, en tenim; ja no hi ha riscos, en aquest moment, de confrontació a nivell de societat civil, perquè els jocs olímpics no es fan a Barcelona, sinó que es fan a Atlanta. Els Jocs Olímpics de Barcelona van ser un èxit total; el poble de Catalunya encara vol avui que hi hagi una representació internacional de l'esport català, però nosaltres, el Comitè Olímpic Català, que és aquell que ens hauria de representar a Atlanta, no el cuidem de cap de les maneres.

Bàsicament, el motiu de la interpellació, senyor conseller, era aquest: conèixer el capteniment del Govern en matèria d'esports i, sobretot, pel que fa a la seva representació internacional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Pel Consell Executiu, donarà resposta l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, jo el vull felicitar per la seva intervenció: crec que vostè ha fet una molt bona ponència sobre l'esport, sobre la presència catalana en l'esport internacional, i crec que vostè s'ho ha fet..., pràcticament, vostè ha exposat..., ha fet re-

ferències a alguns dels discursos que havien sigut realitzats per membres d'aquesta cambra, s'ha referit també a algunes de les meves respostes a l'anterior interpellació, vostè ha exposat el seu criteri, i em penso que m'ha deixat a mi per al final, diguem-ne, com a colofó d'aquesta brillant dissertació seva, la possibilitat d'explicar el propòsit de capteniment del Govern. Propòsit que d'alguna forma vàrem exposar en l'anterior interpellació que vostè mateix va formular i a la qual vostè s'ha referit, la resposta de la qual jo subscric, en els termes en què es va realitzar i amb els mateixos continguts amb què es va produir.

De totes maneres, sembla que vostè concretava la seva crítica al Govern —perquè la interpellació s'havia de justificar— sobre la base d'una invitació produïda o no produïda a un congrés, al Congrés de l'Esport Català. Però jo, de totes maneres, voldria repetir-los, per al bon ordre i per a la seva..., vostè ho coneix molt bé, però també perquè així quedi constància, quins són els criteris del Govern en matèria esportiva. Vostè s'hi ha referit, de totes maneres, i jo ho repetiré, repetirem la mateixa bona disposició amb què vostè ha fet el seu parlament.

En definitiva, la política del Govern és conseqüent amb les competències que ens atorga l'Estatut d'autonomia i la Llei de l'esport, que es va aprovar el 13 d'abril del 88. Aquesta política, que vostè ha reconegut que existia, desenvolupa un programa que respon, creiem, en conseqüència, a les necessitats que es formulen, als objectius dels clubs i federacions quant a la internacionalització de l'esport català. Amb aquesta finalitat, i seguint els principis rectors de la política esportiva que estableix l'article tercer de la Llei de l'esport, es preveu la promoció i planificació de l'esport de competició i d'alt nivell, en col·laboració amb les federacions esportives, i la promoció i difusió de l'esport català en els àmbits estatal i internacional. Aquests principis esmentats són desenvolupats en la mateixa Llei de l'esport, amb dos articles que diuen: «Pertoca a l'administració esportiva de la Generalitat, de comú acord amb les federacions esportives catalanes, el foment i l'organització d'activitats esportives entre les comunitats autònomes i en l'àmbit internacional.» I en l'àmbit internacional. I l'altre article diu: «L'administració esportiva de la Generalitat de Catalunya té per objectiu, en el camp de l'esport d'elit i d'alt nivell, impulsar, planificar i controlar la formació integral i el millorament esportiu continuat dels esportistes seleccionats.» Fixi's vostè, en els dos articles, quines són les exigències que fa en relació amb la Generalitat. Al mateix temps, el desplegament que s'està fent de la Llei de l'esport inclou, entre les disposicions bàsiques, un decret de 22 de març del 94, pel qual es regulen les federacions esportives catalanes, i disposa d'un capítol cinquè, que fa referència a les activitats i relacions interfederatives i internacionals —sí que s'ha fet, senyor diputat—, i estableix el marc pel qual, atès el principi de lliure associació, les federacions esportives, com a entitats privades amb plena personalitat jurídica i capacitat d'obrar, poden establir relacions amb altres organismes esportius de configuració similar, d'altres comunitats o països que agru-

pin les federacions del seu territori, al mateix temps que el foment exterior de l'esport català, mitjançant la promoció de les seleccions catalanes de cada modalitat o disciplina esportiva i de les seves pròpies organitzacions.

Dit això, cal remarcar que els criteris de capteniment sobre la presència internacional de l'esport català es basen en aquestes actuacions. El desplegament de l'activitat esportiva es realitza a Catalunya mitjançant els clubs i associacions esportives que s'agrupen en federacions esportives per a cada modalitat o disciplina esportiva; aquestes entitats constituïrien al seu dia la Unió de Federacions Esportives Catalanes, com a entitat representativa del seu conjunt. Atès que tant les federacions esportives com la Ufec —a què abans em referia— són associacions privades sense afany lucratiu, que gaudeixen de capacitat jurídica plena per a desenvolupar les seves activitats, entre les quals està, evidentment, la participació, organització i promoció de competicions de caràcter internacional, el Govern ha desplegat el marc legal pel qual s'articula que aquestes entitats privades, d'acord amb els reglaments esportius dels diferents ens o organismes internacionals, puguin organitzar-se i participar en les estructures i activitats esportives de caire internacional. Conseqüentment, són les mateixes entitats, clubs o federacions esportives a qui correspon prendre les iniciatives esportives per accedir a les estructures d'àmbit internacional.

Així, doncs, el reconeixement i la presència internacional de l'esport català depenen, bàsicament, de l'impuls i capacitat que les mateixes entitats sàpiguen generar a l'entorn de les seves activitats i els seus objectius. És un esforç d'iniciativa que ha de provenir de la mateixa força del teixit associatiu de l'esport federat, i ni el Govern de la Generalitat, com tampoc cap altre, el pot suplir o apropiar-se'n. Per tant, les actuacions que es portin a terme en aquest àmbit es mouen en el terreny de la voluntat i la pròpia capacitat de les entitats esportives catalanes privades, clubs i federacions, dels diferents organismes esportius internacionals privats, i les possibilitats que es contemplen en els seus estatuts i reglaments. Així, doncs, en aquest aspecte el Govern pot tenir —i té— un posicionament de suport moral i també presupostar quant a les activitats esportives que deriven d'aquest tipus d'iniciativa. Així ha estat sempre i en aquesta cambra així ho hem manifestat.

Podria seguir sobre aquesta base, però em fa l'efecte que el que li he dit resum el que li havia dit com a resposta a l'anterior interpellació. És a aquestes entitats a qui correspon la iniciativa principal, i a nosaltres ens correspon aquest aspecte de coherència amb ells mateixos, de suport i també de col·laboració amb les seves pròpies finalitats. Però el principal impuls correspon a les mateixes federacions o entitats.

La presència internacional de l'esport català és un fet innegable que la mateixa dinàmica, molt viva, de l'esport federat i les relacions esportives determina amb les iniciatives i les activitats que les entitats esportives privades realitzen competint en encontres internacionals, en esports d'equip o individuals mitjançant les seleccions catalanes de diferents

esports, nivells, categories i modalitats, que no cal dir que compten amb el suport del Govern de la Generalitat. En aquesta mateixa línia, val a dir i recordar que les seleccions catalanes han rebut un nou impuls des del moment en què foren regulades les federacions esportives catalanes amb el caràcter d'entitats esportives amb plena personalitat jurídica i capacitat d'obrar.

Jo sé, senyor diputat, que aquesta és la resposta que vostè es pensava que li faria; aquesta és la que jo li haig d'explicar i en tot cas crec que el seu discurs va en un sentit complementari del meu: vostè parla del tancament del cercle, però deixi'ns a nosaltres que fem la feina i vostè, en tot cas, sigui el responsable i el que expliqui la manera concreta i precisa com es pot tancar aquest cercle.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Benach pot fer la rèplica.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Francament, senyor conseller, efectivament, aquesta era la resposta, més o menys, que m'esperava, amb la precisió, a més a més, que era fàcil d'endevinar. El que passa és que sí, que tinc la sensació que hem parlat de coses diferents, vull dir que tot això que diu vostè està molt bé, però, és clar, a les preguntes que jo li feia no hi ha hagut una resposta clara.

El tema del Congrés de l'Esport Català i el fet que aquest congrés organitzat per la Secretaria General de Joventut no convidés o no donés lloc, formalment, al president del Comitè Olímpic de Catalunya és una anècdota, una anècdota més. Una anècdota més de les moltes que podríem..., perquè, és clar, fixi's: la voluntat s'expressa a partir d'actuacions. Vostè aquí m'ha expressat algunes actuacions com es poden fer, però vostè coneix algun país que tingui comitè olímpic, que el govern, d'alguna manera, no doni suport directament a aquest comitè olímpic? Com és que el Govern de la Generalitat no hi ha manera que doni suport, ja no només econòmic —ja no només econòmic—, sinó que em refereixo probablement a un suport moltes vegades també més moral, al Comitè Olímpic de Catalunya, que és un organisme que ja existeix? Com és possible, això?

És el que li deia abans, una mica, de la Federació Catalana de Rugbi; en definitiva... I fins i tot aniré més lluny. Recordo l'anterior interpellació que vam fer sobre política esportiva, i jo..., el nostre Grup es queixava especialment d'unes declaracions del senyor Samaranch que, si bé abans dels Jocs Olímpics de Barcelona havia dit que això del Comitè Olímpic de Catalunya era possible, havia tingut una actitud certament ambigua, però no havia dit mai que no, un cop passats els Jocs Olímpics el senyor Samaranch es destaca amb unes declaracions pròpies de la seva ideologia, m'imagino, i que en definitiva el que fan no és cap altra cosa que dir: «Això del Comitè Olímpic de Catalunya no és possible, perquè va en contra del que seria el Comitè Olímpic Espanyol, i aniria en contra del mateix esport que es pot practicar a Catalunya.»

Jo em queixava, llavors, en aquella interpellació, senyor conseller, que el Govern de la Generalitat no havia reaccio-

nat davant d'això, havia callat, i que aquest silenci era altament perillós. Aquest mateix silenci es repeteix en el moment en què la Federació Catalana de Rugbi —hi insisteixo, per arguments esportius i racionals que he comentat abans— diu una cosa tan sensata com que és molt més rendible i se'n poden sortir molt millor i tenen els esportistes que practiquen rugbi molt més motivats d'aquesta manera que no pas de la que en aquests moments se'ls planteja des de la Federació Espanyola. Atac furibund de la Federació Espanyola, atac furibund de les instàncies oficials esportives de l'Estat espanyol, i el Govern de la Generalitat calla. I aquest silenci torna a ser altament preocupant —altament preocupant. És clar, per això li dic que el fet que el president del Comitè Olímpic de Catalunya no fos de cap manera tingut en compte en el Congrés de l'Esport Català no deixa de ser una petita i insignificant anècdota que confiem que algun dia, doncs, es podrà arreglar.

A veure... El motiu de la interpellació, senyor conseller, era doble. Era aquest de la Federació Catalana de Rugbi; ja l'hem comentat, l'ha expressat, i jo el que sí que els demanaria en aquest sentit, com he dit abans, és que aquí hi ha una via oberta encara de diàleg, hi ha un pont importantíssim de diàleg, però un pont en el qual la Federació Catalana de Rugbi seria bo que anés acompanyada de la màxima representació del Govern català en el tema d'esports. I fixi's, fixi's que li estic dient «la màxima representació del Govern català en tema d'esports»; en tot cas, és una responsabilitat seva que nosaltres, si la fan bé, l'aplaudirem entusiàsticament; si no la fan bé, els demanarem comptes, com és, en definitiva, la nostra obligació.

I la segona és el tema d'Atlanta. El tema d'Atlanta està aquí al costat, l'any 96 hi ha Jocs Olímpics. Insisteixo que aquests Jocs Olímpics han tret tota aquella càrrega emocional que hi havia fa quatre anys, que a més a més el Comitè Olímpic de Catalunya i la UFEC han anat fent una feina molt de formigueta, com he dit abans, una feina molt interessant, una feina d'intentar tenir un cert prestigi a nivell internacional, una feina d'acreditació a les diferents estructures internacionals, però que vostès, des del Govern, també hi tenen una responsabilitat, també hi tenen alguna cosa a dir. I per tant, d'alguna manera, el que ens agradaria saber és que si realment hi ha possibilitats o no —independentment que després el Comitè Olímpic de Catalunya sigui reconegut i els atletes catalans puguin participar als Jocs Olímpics amb la bandera catalana—, de si vostès ara tenen intenció de fer o no alguna cosa. Perquè, és clar: no n'hi ha prou de manifestar voluntats; no n'hi ha prou de dir que els sembla molt bé, sinó que, a més a més, en aquest cas, ja fa massa anys que ens expressen voluntats i mai hi ha manera que concretin res en positiu pel que fa a la internacionalització de l'esport català.

Bàsicament, senyor conseller, ens agradaria conèixer si és que el Govern té previsió en aquests dos temes concrets que li he demanat, que són el possible reconeixement internacional de la Federació Catalana de Rugbi i especialment el capteniment del seu Govern en relació amb els Jocs Olímpics.

pics d'Atlanta que, hi insisteixo, en vam parlar quan faltaven tres anys, en parlem quan falta un any i mig, suposo que en tornarem a parlar quan falti mig any, però és que, és clar, de parlar-ne aquí no se'n treu res, si després vostès no actuen d'alguna manera concreta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, li agraeixo que vostè ha fet un parell d'afirmacions en les quals, com en d'altres aspectes del seu discurs –en alguns no, que després em permetrà que el rectifiqui–, coincideixo. Vostè ha dit que l'activitat es concreta a base d'actuacions. Sembla una redundància, però crec que és ben concret. Jo voldria, simplement, a vostè i a tota la cambra, recordar algunes de les participacions de seleccions catalanes en encontres internacionals realitzats només aquest any 1994. Jo aquí en tinc un ampli llistat: d'activitats subaquàtiques, el Trofeu Internacional de les Illes Medes, el Trofeu Jeromo, el Trofeu Villacarlos; a bàsquet, el Torneig Internacional les Cadètes de l'Europe, a Garenne, el Torneig Internacional Minimes, a Carquefou, el Torneig Internacional de Feurs, a Feurs; esgrima, el Torneig Internacional d'IESEE a París; en gimnàstica, l'Encontre Internacional de Baden-Württemberg, de Rhône-Alpes - Catalunya, l'Encontre dels Quatre Motors, el Trofeu Gimnax, entre Uzbekistan, Bielorússia, Estats Units, Canadà, Bèlgica i Catalunya, el Torneig de Top-Gym, amb setze països; el Trofeu de Massilia, a França; d'halterofília, el Premi Ciutat de Barcelona, amb participació de Catalunya, el Llenguadoc, el Rosselló...; de lluita, a França, el Trofeu de Negrepelisse. És a dir, que hi han hagut moltes actuacions i intervencions de federacions catalanes en competicions internacionals, i em penso que aquesta és una demostració de dues coses; en primer lloc, de la vitalitat de l'esport català, i la segona, la seva voluntat i la seva possibilitat de participar en trofeus internacionals com a tals federacions.

Jo li vull repetir el que li deia abans: el reconeixement i la presència internacional de l'esport català depèn, bàsicament, de l'impuls i la capacitat que les mateixes entitats sàpiguen generar a l'entorn de les seves activitats i objectius. El suport en molts aspectes, i molt concrets, per part del Govern català l'han obtingut, el tenen i el tindran. Ells ho saben i vostè, senyor diputat, també ho sabrà.

Jo, finalment, i simplement per deixar les coses al seu lloc, li voldria replicar una afirmació que primer no li he volgut contradir: vostè se centrava..., després anava dient «és una anècdota, és una anècdota», però vostè m'ho ha repetit quatre vegades, i em permetrà que finalment aquesta anècdota també la hi aclareixi. Vostè em deia que no s'havia convidat el president del Comitè Olímpic de Catalunya al Congrés de l'Esport Català. Això, senyor diputat, perdoni'm que li ho digui, és una afirmació que no és certa. El senyor Oñate, que és el president, va ser convidat. Va fer una co-

municació a aquest Congrés i ell mateix reconeix que se'l va convidar. Va estar a la Taula, precisament, sobre la presència internacional de l'esport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(El Sr. Benach demana per parlar.)* Per què demana la paraula, el senyor...?

El Sr. BENACH: Si m'ho permet, per contradiccions, per aclarir una cosa molt ràpidament.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. En primer lloc, dir que el president del Comitè Olímpic de Catalunya es diu senyor Doñate, no Oñate, senyor Doñate, Ignasi Doñate, i que jo no em referia al fet que fes una ponència; efectivament, va fer una ponència, com diu vostè. Jo em referia que el president del Comitè Olímpic de Catalunya hauria d'haver tingut algun element de participació, de protagonisme, en aquest Congrés. Em referia a això.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Gràcies, senyor president. El que el senyor diputat m'ha dit és que ell no havia sigut convidat, i el senyor Doñate –perdoni– ha dit que havia sigut convidat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

El punt desè de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la planificació familiar, ha estat posposat, i en arribar a aquest punt la presidència demana l'assentiment de la cambra per modificar l'ordre del dia en el sentit de traslladar a demà els punts 11 i 13 del dit ordre, i ara tramitaríem la Moció número 12. Hi ha l'assentiment? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius de Catalunya

Doncs, passem al punt 13: Moció subsegüent a la interpellació sobre... No, 12: Moció subsegüent a la interpellació sobre el sanejament dels rius de Catalunya, que presenta la diputada senyora Rosa Martí, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta Moció és subsegüent, com deia ara el president, a la interpellació que va presentar el Grup Socialista respecte a una interpellació sobre el tema del sanejament dels rius; interpellació que, per altra part, va rebre una resposta molt breu per part del conseller; no sé si perquè el conseller va voler estalviar les explicacions o possiblement perquè aquell dia hi havia potser algun altre esdeveniment que requeria una major atenció del conseller.

En tot cas, els punts que nosaltres presentem en aquesta Moció són un total de vuit; cada un d'ells s'explica pràcticament per si sol. Respecte al punt número 1 i el punt número 2, l'objectiu del Grup Socialista en presentar-los és l'interès que tenim que es millori i es sistematitzi un sistema d'inspecció d'abocaments als rius de Catalunya. Ens sembla, tal com vàrem dir en el moment de la interpellació, que aquesta és una mancança que existeix en el nostre sistema de sanejament i sobretot en el Pla de Sanejament. I en segon lloc, el segon punt fa referència a la necessitat que es compleixi el principi que va inspirar la llei, que és el principi que «qui contamina, paga», i per tant, no es tendeixi a la socialització dels costos del sanejament.

Nosaltres creiem que és imprescindible, per tant, la creació d'un sistema d'inspecció, i ho defensem en el sentit que avui, a Catalunya, únicament existeixen tres inspectors —si no estem mal informats— i, per tant, aquesta és una mancança important. Hi han hagut, en certa manera, pronunciaments de la Conselleria, alguns frustrats i altres ni tan sols posats en pràctica. Per exemple, tot el sistema de les «persones-nas» o els «oloradors», que es va intentar posar en funcionament a Montcada i que no va reeixir; després, en la campanya de les eleccions, a les últimes eleccions autonòmiques, la Conselleria de Medi Ambient va dir que posaria un inspector per comarca. Aquest tema potser no estava molt justificat però, en tot cas, això no s'ha posat en marxa ni s'ha donat cap explicació de per què això no funcionava, i els problemes mediambientals segueixen en el nostre país cada dia més, i només cal llegir el diari.

Per exemple, al diari d'avui hi ha dues notícies ben transcendents. A Barcelona s'han trobat bidons amb productes radioactius abandonats i —s'explica també en el mateix diari d'avui— mil peixos morts, al voltant de mil peixos morts a la Pobla de Lillet, producte d'un abocament que ha produït una contaminació en la capçalera del riu Llobregat. I altres notícies de premsa, altres fets; l'altre dia vàrem comentar —i per això defensem el punt número 2—, per exemple, el cas de l'empresa, de l'empresa concreta —perquè ha sortit a tots els diaris— Quimiclar, que va abocar 50.000 litres, més de 50.000 litres d'àcid sulfúric al riu Tenes i va provocar uns costos en doble sentit: per exemple, un cost en la neutralització d'aquest àcid, molt important, i també un cost sobre les infraestructures de sanejament que estan funcionant. Nosaltres pensem —i aquests són exemples ben clars— i volem conèixer del Govern qui pagarà els costos de depuració d'això, per què se socialitzen, i si veurem realment escrita una liquidació, en aquest cas a aquesta empresa, corresponent als costos d'aquest problema que s'ha provocat.

Perquè —tal com dèiem l'altre dia— si fem unes bones carteres i les senyalitzem molt bé però no hi posem policia de trànsit, algú creu que es respectarà el Codi de circulació? Amb tota seguretat, no. Per tant, si fem unes bones depuradores, com estem fent, complint el Pla de sanejament, encara que amb retard, però no tenim un sistema d'inspecció, ens estem carregant el funcionament del propi sistema. Per tant, és en aquest sentit que demanem aquest punt de la Moció

sobre la necessitat de crear un sistema d'inspecció veritablement sistematitzat.

Nosaltres pensem que a la Conselleria de Medi Ambient se li esmunyen cada dia moltes coses respecte al control, i que la Junta de Sanejament és cada dia més una oficina adjudicadora d'obres i menysté la inspecció i el control, perquè aquesta pensem que, evidentment, és la part dura i difícil del Pla. No sabem si és que existeix un problema polític de fons en aquest tema, és a dir, no sabem si hi han pressions d'algun sector perquè aquest aspecte del Pla de sanejament no es compleixi.

No val a dir que les inspeccions, el sistema d'inspeccions, correspon als òrgans municipals, i no s'hi val perquè, evidentment, fer depuradores, també aquesta és una competència municipal i la Junta de Sanejament la va absorbir, i va absorbir evidentment també els recursos per fer-ho. Aquesta és una qüestió necessària, segurament, perquè la brutícia s'escapa dels mateixos àmbits municipals, però, evidentment, el que volem dir en aquest sentit és que no pot servir d'excusa dir: «Les depuradores sí que les fem des de la Conselleria de Medi Ambient, i el sistema d'inspecció, com que és una competència municipal, perquè la Llei de bases de règim local fa una menció en aquest sentit, doncs, que ho controlin els ajuntaments.» Per dues raons; primer, perquè els ajuntaments no disposen dels recursos perquè els recursos estan en mans de la Junta de Sanejament i també perquè pensem que si la Conselleria es queda el filet, doncs, que també es quedi l'os. És a dir, si es queda el filet de les inauguracions i de les construccions de les depuradores, evidentment, s'ha de quedar o ha de col·laborar, evidentment, amb les administracions locals a tirar això endavant.

I dues experiències en el món local, tenim, interessants, el Consorci del Besòs i l'Entitat Metropolitana, que volen, aquestes dues administracions locals d'àmbit més enllà d'un propi municipi, volen exercir les seves competències i reben serioses dificultats de la Junta de Sanejament, sobretot pel que fa a aspectes econòmics que, evidentment, és on hi ha el màxim possible de problemes.

En el punt número 3, demanem que s'accelerïn les obres de la planta potabilitzadora que s'està fent a Palafolls, perquè segurament que si aquestes obres avancen i es poden posar en funcionament, sobretot si es pogués abans de l'estiu, milloraria molt la qualitat de l'aigua de boca a la majoria de municipis de la conca del Tordera.

El punt número 4 és un requeriment que s'ajudi, se subvencioni les administracions locals en la instal·lació de filtres de carbó actiu, que és el sistema físic i químic millor per a evitar el problema que existeix en aquests moments a tota la conca del Tordera, que és un problema organolèptic d'olors en l'aigua provocat, en part, per dioxans; per tant, la col·locació d'aquests filtres ens sembla necessària per una part i, en segon lloc, també necessària la seva subvenció, perquè creiem que no ha de dependre, la despesa no ha de procedir del món local, perquè el món local no hi té una responsabilitat directa, en els problemes de contaminació que s'hagin esdevingut.

En cinquè lloc, nosaltres demanem que es faci un seguiment constant de l'evolució de la conca del riu, tant pel que fa als aqüífers com als abocaments, i que es mantingui informats els alcaldes dels municipis que s'abasten d'aigua del Tordera. Ens sembla necessari atesos els problemes que hem conegut recentment i també problemes que hi ha hagut en altres moments. En aquest punt ens agradaria mencionar la problemàtica que no ha sortit aquests dies, però que, en part, es pot argumentar en base a aquest punt que presentem en la Moció, que és que en la mateixa conca del Tordera, a part dels determinats abocaments que produeixen algunes indústries, existeix un abocador a Santa Maria de Palautordera, gestionat precisament per un ex-director general de Medi Ambient, que no té depuradora dels seus lixiviats i que, possiblement, també tingui una incidència respecte a aquest aqüífer.

En el punt número 6, demanem, pensem que caldria establir –i ens sembla que és un punt bastant elemental i que ja hauria de funcionar sense que cap grup de l'oposició ho demanés– el màxim de coordinació entre departaments de la Generalitat, especialment pel que fa a Sanitat i Medi Ambient, perquè en aquest tema del Tordera s'ha vist una total descoordinació entre el Departament de Medi Ambient i el Departament de Sanitat. Medi Ambient va actuar, al nostre entendre –ja ho varem explicar en el moment de la interpellació–, d'una forma imprudent, pensant que era un departament que estava sol en el món, i fent apreciacions que, al nostre entendre, no corresponien a aquest Departament. Varen distribuir un informe en el qual es deia, textualment, que «l'aigua no és adequada» –l'aigua del Tordera– «per al consum humà».

Aquesta, a part de no ser una classificació ni jurídica ni tècnica que tingui cap mena de sentit, no correspon al Departament de Medi Ambient fer manifestacions respecte a la potabilitat o no de l'aigua, perquè les manifestacions de la potabilitat o no de l'aigua depenen de Sanitat. I també tenim coneixement que aquest informe que elabora la Junta de Sanejament no és traslladat a la Conselleria de Sanitat. La Conselleria de Sanitat manifesta als alcaldes que té coneixement de l'existència d'aquest informe a través de la premsa. Per tant, sembla bastant lamentable que aquesta qüestió, que és un tema molt important i que afecta tota la població, doncs, tingui aquest menysteniment per part de dos departaments tan importants del Govern de la Generalitat.

Com pot existir, per tant –nosaltres ens ho preguntem–, tan poca connexió entre aquests departaments? I, també, com és possible que es menystingui els alcaldes? Perquè aquest informe, aquest informe, precisament, de la Junta de Sanejament arriba abans a la premsa que als ajuntaments. I als ajuntaments no arriba per la via ordinària que és la de trametre-ho a l'alcalde, sinó que és enviat als regidors de Medi Ambient. Nosaltres, evidentment, no tenim pas cap mena d'inconvenient que sigui enviat als regidors de Medi Ambient, però també o en primer lloc ha de ser enviat als alcaldes perquè són els representants primers de l'Administració local.

Aquest informe, com vostès saben, a més a més va provocar alarma social, i ha tingut efectes, aquest informe o aquest tractament d'aquesta informació que s'ha fet ha tingut repercussions importants sobre molts municipis de la Tordera respecte a crear, en part, alarma social i també ha produït, segons informació que hem recollit, problemes i efectes sobre el turisme, que aquest és un sector de la costa molt important i que té una transcendència econòmica destacable. Nosaltres entenem, per tant, que el tractament de tota aquesta informació entorn de la problemàtica del riu Tordera s'ha tractat malament per part del Govern.

El punt número 7 que nosaltres defensem és que s'elabori una campanya informativa adreçada a la població explicant un resum del que ha passat al llarg d'aquest temps, que s'han comentat i han sortit a la premsa diferents informes. Ens sembla que caldria subvencionar les administracions locals, ja sigui els ajuntaments o els consells comarcals, perquè puguin procedir a fer una campanya informativa, perquè no es pot informar esbiaixadament la població. Ens sembla que correspondria fer una informació global d'aquesta qüestió en un tema tan delicat com és la qüestió de l'abastament d'aigua.

I l'últim punt, portar a terme, també, ens sembla d'interès, abans de començar la temporada turística, per part del Departament de Comerç, Consum i Turisme, una campanya en els mercats emissors tranquil·litant els operadors respecte a la qualitat de l'aigua del Maresme, perquè, precisament, la informació parcial i dubtosa o bé inconnexa entre departaments de la Generalitat que ha pogut arribar en alguns ajuntaments ha fet que això arribés més enllà dels mateixos ajuntaments i, fins i tot, més enllà del mateix país i hagi pogut tindre incidència directa sobre el turisme. Per tant, em sembla que caldria elaborar una campanya tranquil·litzadora en aquest sentit.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Hi ha presentat esmena el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa tindrà la paraula el senyor Gimeno, ara la té.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Iniciativa per Catalunya aprofitaríem no sols per a defensar les nostres esmenes sinó també per a posicionar-nos respecte a la Moció, i dir que, en principi, Iniciativa per Catalunya estem d'acord amb el contingut de la interpellació i de la Moció subsegüent, tant en els aspectes generals que són els primers punts de la Moció, com en els aspectes específics. En els primers, que parla genèricament de la necessitat de garantir la inspecció d'abocaments als rius, perquè entenem que des del Govern no sols s'han de preocupar de complir la realització del programa de sanejament, és a dir la realització de depuradores, sinó també de garantir l'eficàcia d'aquestes depuradores, perquè si fem unes instal·lacions, i després les instal·lacions no serveixen per a la finalitat que diuen que han de complir, malament rai; no serveix –com també deia la diputada Rosa Martí– fer inversions si després aquestes inversions no són utilitzades d'una manera correcta. I, òb-

viament, «la manera correcta» significa que hem de procurar que arribin a les depuradores els productes, el màxim de productes contaminants que poden tractar aquestes depuradores.

I normalment no són els productes de consum de les aigües residuals urbanes, les domèstiques, els que provoquen problemes, sinó més aviat els productes d'indústries que, sense la suficient diligència, sense el suficient control o sense la suficient voluntat de complir les normatives, el que fan són abocaments que tergiversen, que contaminen, que originen una sèrie de problemes com els que constantment ens estem trobant. És a dir, el compliment del Pla de sanejament està lligat a un compliment de les inspeccions i hi ha una garantia de no-abocaments de residus tòxics, de residus perillosos dins de les aigües que farien innecessàries les despeses en inversions en depuradores.

Per tant, d'acord en el primer punt; d'acord, igualment, en el segon punt, que quan diu que els perjudicis que siguin avaluable econòmicament, causats al riu o a una instal·lació de sanejament, han de repercutir directament en aquells que siguin els causants. El que no podem fer és una inversió dels pressupostos generals de la Generalitat per corregir aquests problemes provocats per abocaments sense que les empreses que aboquen siguin directament castigades o penalitzades econòmicament.

Després, estem també d'acord en la majoria dels punts; del 3 al 8 parla específicament dels problemes, del problema més greu que ha aparegut en aquests últims temps, el problema de la contaminació de la conca del Tordera, on hi ha molts punts de captació d'aigua i que en subministra a una població important, i creiem que tots els punts són correctes.

Si més no, el que pensem, de totes maneres, és que són insuficients i d'aquí ve el motiu de les nostres esmenes d'addició. I diem que són insuficients perquè la diputada Rosa Martí i també l'altre dia el conseller interpellat parlen més de problemes organolèptics, és a dir, de problemes del gust de l'aigua, i nosaltres, tant pels informes oficials del Departament de Medi Ambient, com també —i per això ens van preocupar des d'Iniciativa per Catalunya— d'un informe oficial, d'un institut oficial que ens mereix tota la credibilitat, que és l'Institut Nacional de Toxicologia, creiem que no és prou, no està garantit que només sigui un problema organolèptic. En aquest informe de l'Institut Nacional de Toxicologia es diu que els productes que hi han dintre de les aigües de la conca del riu Tordera són productes derivats dioxànics, de compostos dioxànics i que, tot i que no han estat analitzats, el comportament com a productes carcinogènics..., donat que el producte originari, el dioxà o l'1-4 dioxà, sí que està comprovat que ho és, el que diu és que hi ha dubtes més que raonables que el seu comportament podria ser, podria ser també igual. I el fet que no estiguin investigats i no estigui comprovat no vol dir que siguin innocus, que puguem dir que no hi ha perill. És a dir, no està el perill comprovat, però tampoc està comprovada l'absència de perill. I degut a aquest dubte raonable el que nosaltres plantejem en els punts següents és l'intent de garantir la po-

tabilitat de les aigües i també garantir la informació suficient als ciutadans de cara que aquests puguin beure aigües amb la millor garantia. És a dir, la garantia que són potables i que els dubtes, per part del Govern, per part de l'Administració, per part d'aquest Parlament, hi ha tota la voluntat de resoldre'ls en el sentit que la gent pugui beure aigua tranquil·lament.

Per això, la primera esmena, l'esmena, que són totes d'addició..., és a dir que manifestem que votem..., que votarem afirmativament totes les propostes, l'únic que fem és afegir algunes precisions més. L'esmena número 9 parla de les accions: «efectuar les accions i prendre les mesures necessàries per tal que l'aigua subministrada als municipis de la conca de la Tordera no estigui contaminada per dioxans». És a dir, el que volem és que el Govern garanteixi la potabilitat d'aquestes aigües.

A l'esmena número 2, que seria un altre punt a afegir, del que parlem és de «suspendre de forma immediata els abocaments de dioxans en les aigües residuals que efectua l'empresa Resisa al riu Tordera». I amb això no estem dient res de nou. Estem dient, simplement, el que el mateix Govern va dir el mes de juny de l'any 1994. És a dir, fa uns deu mesos que el Govern va ordenar la suspensió de l'abocament d'aquests productes, i l'empresa, fins ara que hi ha hagut l'enrenou, sembla que, a més, d'una manera no oficial, no els espantés. El que creiem que s'ha de fer és complir les ordres que dona el Govern i, per tant, tornem a insistir en la necessitat de suspendre immediatament el que ja ordenava el Govern l'estiu passat.

Parlem també, encara que hi ha alguns aspectes que poden ser similars als que planteja la Moció inicial, de «realitzar l'estudi sobre l'estat actual dels aqüífers del riu Tordera, especialment pel que fa a la contaminació de compostos dioxànics». És a dir, creiem que, per tractar un problema, el primer que hem de fer és conèixer quina és la situació. I conèixer quina és la situació és el que simplement es demana en aquest punt. I, és clar, si el problema fonamental és el dels productes abocats per l'empresa Resisa, del que es tracta és de dir: coneguem com està la contaminació d'aquests fons de les aigües no superficials del riu, veure quin és el grau d'acumulació d'aquests productes i quin és el temps previsible en què aquests residus podrien desaparèixer o ser inapreciables.

El punt següent, la quarta esmena o punt d'addició número 12, el que planteja simplement és que aquest informe que s'ha d'elaborar sobre l'estat actual dels aqüífers del riu Tordera sigui presentat al Parlament i que, a més a més, l'informe no sols contempli l'estat actual, sinó les propostes per a la regeneració ecològica del riu, detallant també quines inversions, quines actuacions s'han de fer al riu i quin és el calendari d'actuació —si això es farà en dos mesos, si es farà en dos anys o si es farà en vint-i-cinc anys. En definitiva, hi ha d'haver un pla d'actuacions, «calendaritzat», com correspon, per garantir aquesta neteja necessària d'aquests productes.

I finalment, l'últim punt que proposem d'afegir és «impulsar la constitució d'una comissió en què representants del

Govern català, dels ajuntaments, de les organitzacions empresarials, sindicals, veïnals i ecologistes puguin fer un seguiment de l'evolució de la problemàtica del riu Tordera». És a dir, creiem que és una mica insuficient la simple petició al Parlament que es faci una campanya informativa des de les institucions, sinó que creiem que la millor manera de creure's una informació és podent-la contrastar per part de totes les instàncies que tenen alguna cosa a veure, alguna cosa a dir sobre un tema com aquest. Si creem una comissió, s'hi implica la gent directament i es té aquesta sensació de satisfacció de les inquietuds, suposo que el que podríem és reduir d'una manera notable el que s'intenta en el punt vuitè de la Moció, que és tranquil·litzar no només els operadors de turisme sinó també els mateixos ciutadans i que realment aquesta ombra de dubte raonable pugui ser esvaïda de forma definitiva.

És a dir, la proposta d'Iniciativa el que intenta és, com he dit, oferir als ciutadans, intentar oferir als ciutadans totes les garanties que s'està treballant seriosament per evitar la continuïtat d'aquest element de risc que, d'una manera equivocada, d'una manera poc professional, d'una manera que se'ns n'ha anat de les mans al Govern, més que per la falta de tracte per part de la Junta d'Aigües o de la Junta de Sanejament, per la deixadesa en els punts primers que plantejava la Moció: en el control dels abocaments de les empreses. Si a partir d'aquesta Moció i de les esmenes incorporades poguessin ser votades, jo crec que faríem un bon favor a tota la població, que bona falta li fa de saber que l'aigua la podran beure en un moment determinat amb totes les garanties.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Poden ara intervenir els grups que no han presentat esmenes. Grup Parlamentari Mixt, senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Des de l'escó estant, per anunciar el vot favorable als vuit punts de la Moció tant si s'admeten com no les esmenes fetes per Iniciativa. Diem que sí als vuit punts perquè, per bé que és una Moció extensa, en realitat tots els seus punts estan interrelacionats i pretenen servir un objectiu finalista, en el sentit de garantir la potabilitat de les aigües dels nostres rius.

Així, el segon punt, el que pretén és exigir responsabilitats a fi i efecte d'evitar despesa de diner públic quan la responsabilitat és aliena al sector. I, per tant, exigeix el primer punt, que és una inspecció prèvia per intentar controlar els abocaments en els rius.

El tercer punt, que parla d'accelerar les obres de la planta potabilitzadora d'aigua de Palafolls, no fa cap altra cosa que intentar posar damunt de la taula els problemes sorgits darrerament en la conca de la Tordera en relació a l'1-4 dioxà.

Pel que fa al punt quatre i al punt setè d'aquesta Moció, doncs, pretenen que es tingui en compte el principi de subsidiarietat, on es subvencionin, per tant, les administracions locals tant per instal·lar filtres de carbó com per dar a conèixer o fer..., donar a conèixer, amb una campanya informativa a la població, la situació real, en cada moment, de l'aigua del riu.

En el punt cinquè... Aquí també cal afegir que, si es generalitzava i aprovava aquesta Moció, el que també succeiria és que es podrien evitar problemes com els que van succeir en l'aqüífer de Bonmatí. És a dir, les dificultats de potabilització encara no ben resoltes de l'aqüífer de Bonmatí, del Gironès.

En última instància, el punt vuitè d'aquesta Moció de la diputada socialista Rosa Martí el que fa és intentar donar avís d'aplicació del sentit comú, a fi i efecte que, davant de la temporada turística, tothom tingui coneixement de quina és la situació real, a fi i efecte que no es produeixin reaccions d'alarma.

El punt sisè —que no me l'havia pas deixat— es tracta, doncs, d'instar a la coordinació dels diversos departaments que entenen en aquests afers que es relacionen amb la potabilitat de l'aigua; això és, entre Sanitat i Medi Ambient. No cal dir que en el cas que la diputada socialista admetés les esmenes totes elles addicionals, si jo ho he entès bé, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, entenem que no faria altra cosa que aportar nous arguments en la línia aquesta d'intentar que la potabilitat de les aigües del riu no fos subjecta a cap tipus de maniobra que comportés confusió en la població. Les aigües del riu o són potables o tenen els índexs de potabilitat adients o no els tenen, i això correspon a les administracions garantir-ho. És per això que la iniciativa que en el seu dia va ja endegar Iniciativa per Catalunya caminava en aquesta precisa direcció i per això justifica les seves extenses esmenes a aquesta Moció que entenem que no fan altra cosa que millorar i completar el text de la Moció de la diputada socialista Rosa Martí.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, en primer lloc, felicitar-la per la seva Moció al respecte. Nosaltres estem..., el Grup Parlamentari Popular està totalment d'acord amb els vuit punts d'aquesta Moció. Encara que hi estaria més d'acord si vostè acceptés les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. El diputat que li parla, a part de diputat, és un home de la comarca del Maresme i que, per tant, coneix totalment i absolutament la realitat de la zona concreta la qual ha sigut motiu d'aquesta, de la interpellació, i també d'aquesta Moció respecte a la situació concreta de la Tordera.

Estem totalment d'acord amb aquests vuit punts, però estem i creiem que és absolutament necessària, i li ho dic amb tota sinceritat i no buscant el protagonisme del nostre Grup Parlamentari, l'acceptació de les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè realment en aquests moments hi ha una situació en la zona del Maresme nord preocupant i el que intentem... (*Veus de fons.*) No, al Maresme nord, Super-Maresme pertany a una urbanització de Sant Vicenç de Montalt; al Maresme nord. Crec que és molt se-

riós el tema; estem en una situació en què la gent està alarmada; aquest alarmisme no l'han creat els partits polítics, sinó, moltes vegades, la manca d'informació.

I crec, amb tota sinceritat, que les esmenes presentades en el text de la Moció que vostè ha presentat haurien de ser acceptades. I la constància que aquest diputat fa a aquestes esmenes, de les quals no és protagonista sinó que ho és el Grup d'Iniciativa per Catalunya, és perquè viu la realitat constant i diària de la situació. El nostre Grup ha sigut totalment responsable en totes les activitats que s'han portat allà a terme, en totes les actituds que el nostre partit polític ha portat en aquesta zona. És una zona fonamentalment turística, és una zona amb unes repercussions importants i que, per tant, res més que aclarir la situació del que està succeint en aquella zona crec que és el que pot tranquil·litzar més tots els ciutadans del Maresme nord.

I en aquest sentit repetir-li una vegada més –i perdoni que sigui pesat– l'acceptació d'aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Haig de dir-li que en tot el seu text constantment parla dels municipis, de les ajudes i les col·laboracions als ajuntaments. Nosaltres hi estem d'acord, estem d'acord amb tot allò que signifiqui col·laboració i ajuda a l'ajuntament; estem d'acord amb tot allò que signifiqui una relació institucional, tal com ha de ser, entre l'Administració de la Generalitat i l'Ajuntament, perquè nosaltres som dels que creiem que l'Ajuntament també és Administració de la Generalitat; no pot ser que els alcaldes s'assabentin, a través dels mitjans de comunicació, de notícies, perquè això crea confusió i això crea recel, cosa que no hi ha d'haver en les relacions entre les institucions i, per tant, hi donarem suport i votarem els seus vuit punts. I encara una vegada més, i acabant la meua intervenció, demanar-li l'acceptació de les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, amb la qual cosa votaríem encara més de gust.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà favorablement també tots els punts de la Moció presentada pel Grup Socialista. La votarà favorablement tant si accepta les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya com si no les accepta, però nosaltres també seríem favorables que incorporés les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa, i també ens semblaria que estaria més completa la Moció, tot i que creiem que aquesta Moció, francament, amb aquests vuit punts toca molt bé la problemàtica que es va exposar en la interpellació que va fer la senyora Rosa Martí en el darrer Ple. Nosaltres veiem o creiem que en aquesta Moció pot haver-hi una divisió en dos blocs, els primers dos punts de la Moció, que són de caràcter més genèric però també més interessants, diguem, fins i tot, que els altres, que fan referència a una problemàtica més temporal, com és la Tordera actualment. La resta de punts, del 3 al 8, i

les esmenes que incorpora el Grup d'Iniciativa, si finalment són acceptades per la diputada Rosa Martí, doncs també fan referència bàsicament a la Tordera.

Bé, nosaltres dèiem que el primer i el segon punt ens semblen punts molt interessants d'aquesta Moció perquè toquen, en general, tot el que fa referència a la problemàtica dels rius i posa la incidència sobre un tema que potser no s'hi posa excessiu èmfasi quan es parla des d'aquí el Parlament, que és sobre la qüestió de la inspecció. A nosaltres ens sembla realment molt necessari que s'incrementi el nombre d'inspectors que estan al cas dels abocaments que es produeixen en els rius; ens sembla molt important també que s'incrementi el nombre d'inspeccions, i creiem també necessari que es millori el tipus d'inspecció que s'està fent i que d'alguna manera, doncs, va relacionat amb la segona part d'aquest primer punt de la Moció, quan parla de sistematitzar la inspecció, ja que sovint ens trobem que, segons els criteris que s'utilitzen, les anàlisis que surten poden ser contraproduents, i, per tant, nosaltres defensaríem el fet que hi haguessin una sèrie de valors que contínuament haguessin de ser analitzats per poder estendre els mateixos criteris a les diferents conques de rius que hi ha a Catalunya.

Òbviament també, i seguint dintre de la primera part o el primer punt d'aquesta Moció, si el nombre d'inspeccions no són suficients, no es poden controlar els múltiples punts d'abocaments que hi ha sobre les conques dels rius catalans, i això fa que, d'una banda, no es puguin reduir els abocaments que s'estan produint actualment i, d'altra banda, que les depuradores, doncs, no puguin fer la funció que fan, amb la qual cosa ens trobem amb un doble problema: d'una banda, no compleixen la funció de disminució de contaminació i, de l'altra banda, doncs, invalida el sentit de la inversió que es fa quan es generen o quan es creen aquestes depuradores. Per tant, estem totalment d'acord amb el punt 1.

En el punt 2 nosaltres creiem que és l'explicació d'un concepte tradicional i tèdicament acceptat, però que a vegades no s'acaba d'aplicar, que és «qui contamina, paga». Creiem que el fet de demanar que es garanteixin els perjudicis, que els perjudicis avaluable econòmicament, causats als rius o bé a instal·lacions de sanejament repercuteixin directament sobre els causants. No és altra cosa que aquest concepte: qui contamina, paga. Hem vist, i en la Tordera i en el Besòs és en alguns dels indrets que estem veient que aquest terme, doncs, no s'acaba de complir bé; creiem que efectivament s'ha de seguir estrictament aquest criteri. Per tant, el punt 2 també ens sembla molt correcte.

I dintre del grup dels punts de la Moció, que van del 3 al 8, ja hem dit abans que fan referència a la problemàtica de la Tordera, una problemàtica de gran importància, no només pel seu contingut tècnic, és a dir, tot el que està succeint i parlant, per part dels dioxans, sinó també per la gran importància social que ha pres aquesta problemàtica. I per tant, ens sembla que tots els punts que es presenten són de sentit comú. La darrera part de la Moció, doncs, fa més incidència en elements de tipus social, que ens semblen correctes i beneficiosos tant per a la conca de la Tordera, com per en ge-

neral i tant pels habitants d'allà com els que ocasionalment poden anar-hi; és a dir, dels turistes.

I en la part del punt 3 i el punt 4 només, i el punt cinquè, només ressaltar el punt quart. A la primera part del punt el que demana és que hi hagi una subsidiarietat de compromís de la Generalitat vers les administracions locals, criteri amb el qual òbviament estem d'acord. I en la segona part, doncs, demana instal·lar filtres de carbó actiu, és a dir, una solució temporal fruit de la situació en què es troba actualment; també ens sembla correcte per poder impulsar la solució del moment actual i també compartim la tercera part, que d'alguna manera, doncs, està parlant de la necessitat de continuar incidint en la minimització dels residus, del tractament en origen i del canvi de processos productius. Sens dubte, el canvi de processos productius no és fàcil, però sí que s'ha d'anar tendint cap a aquesta línia, aquells productes que surten dels diferents processos productius, que són altament contaminants i difícilment controlables, doncs, han de ser modificats. Creiem que quan parla, en la segona part del punt 4, de la necessitat d'anar fent, de resoldre definitivament els problemes de contaminació, està parlant justament d'aquest tractament en origen.

D'altra banda i per acabar, en el punt cinquè d'aquesta Moció es fa referència als aqüífers. El senyor Custodio, que és un catedràtic, diguem, d'aquests indiscutibles i que, doncs, té un renom important no només europeu, sinó també a nivell mundial, posa molt l'èmfasi en tot el que fa referència als aqüífers a Catalunya. Hi ha diferents tipus de contaminació i diferents tipus de salinització en els aqüífers de Catalunya; sobretot els aqüífers que estan prop de la costa, que estan en un grau de degradació important i que s'ha de solucionar. Per tant, també compartim el punt que posa l'èmfasi en la salvaguarda i la protecció dels aqüífers.

En definitiva, doncs, i acabant com he començat, votarem favorablement aquesta Moció, tant si s'accepten les esmenes d'Iniciativa com si no és així, però demanem a la diputada Rosa Martí l'acceptació de les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Espadaler.

El Sr. ESPADALER: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he deduït o hem deduït del fil de totes les intervencions dels diferents grups parlamentaris que hi ha dos denominadors comuns en relació amb el tema que ens ocupa: per una part, el tema de l'alarma social i, per l'altra part, el tema del turisme. També hi ha un acord important, pel que he anat veient de les diferents exposicions, en la resta dels punts presentats tant pel Grup Socialista com per l'esmena que planteja el Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Avanço ja que el nostre Grup es posicionarà en contra de la Moció tant si és acceptat com no l'afegit del Grup d'Iniciativa per Catalunya i ho farà per diverses raons. Intentaré contestar punt per punt el que exposava la diputada Rosa

Martí, dels vuit punts de la Moció presentada pel PSC, i m'agradaria fer al final dues consideracions molt breus en relació amb aquest denominador comú d'alarma social i de la problemàtica del risc que tenim del turisme.

El primer punt de la Proposició del Grup Socialista, referent a sistematitzar la inspecció dels abocaments, lamento dir-li –i probablement no estarem d'acord i aquest tema ja el vam debatre, també, o el vam discutir en comissió el divendres passat, en presència del conseller– que la Junta de Sanejament fa les inspeccions de forma sistematitzada. Sí que li puc aportar noves dades que en aquell moment el conseller, doncs, no les va poder donar perquè no les portava al damunt.

En el període 92-94, i a pregunta –si no ho recordo malament– del Grup d'Iniciativa per Catalunya, s'han posat exactament quaranta-cinc multes a empreses que aboquen al Tordera; quaranta-cinc multes, dues de les quals –i no en tinc les dades– són a l'empresa Resisa, i aquesta em sembla que era la pregunta que vostè feia al conseller que llavors no va poder contestar i que ara n'hi dono resposta. Per tant, entenem que el tema de la sistematització de les inspeccions no el podem votar a favor, perquè entenem que aquestes inspeccions s'estan fent de forma sistematitzada. L'any 94 s'han fet un total de 8.743 inspeccions. Realment, aquests tres inspectors que vostès diuen que només hi ha tres inspectors, realment treballen; han fet un total de 8.743 inspeccions.

Pel que fa al tema de la socialització de les despeses, a veure, també ho va explicar el conseller i els ho tornaré a repetir: el tema, el principi de «qui contamina, paga», amb el qual nosaltres hi estem absolutament d'acord i que compartim, el cànon de sanejament grava més aquells que contaminen més, el tema del cànon de sanejament. Per tant, està pagant més aquell que contamina més. És a dir, paga més l'empresa i, per tant, aquí no estem socialitzant empreses. I, per altra part, i això tampoc hauria de ser objecte d'una moció ni d'un compromís del Govern, hi ha dos articles tant a la Llei del domini públic hidràulic, per un costat, com a la Llei d'obres hidràuliques que obliguen aquelles empreses que han malmès, sigui per abocaments o per la raó que sigui, algunes de les instal·lacions de sanejament, doncs, fer-se càrrec de la seva reposició, en les condicions que fixi l'Administració. Per tant, això ja està fixat en la llei, la llei ja ho diu.

Pel que fa al punt tercer de la Moció del Grup Socialista, accelerar les obres de la potabilitzadora de Palafolls, vostè sap que s'estan duent a terme en aquests moments aquestes obres. Per tant, entenem que no hi ha objecte de votar-ho a favor; s'estan fent en aquests moments, aquestes obres estan en marxa.

Pel que fa al tema de subvencionar les administracions locals, vostè posava un exemple, senyora Martí, i ens deia: «És que la Junta de Sanejament es queda el tall» –em sembla que deia– «i passa els ossos als ajuntaments.» Ara m'està dient: «Passi'ls també els ossos als ajuntaments», o sigui, que els ajuntaments hagin de pagar el tema de la ins-

tallació de filtres de carbó. Del tema de la instal·lació de filtres de carbó, se'n farà càrrec el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i no necessàriament ho ha de fer a través de subvencions als ajuntaments, sinó que ho assumeix senzillament i farà aquests processos. Per tant, n'assumirà, en aquest cas també, els «ossos» d'aquesta responsabilitat.

Pel que fa al cinquè punt, de fer un seguiment de l'evolució de la conca del Tordera i informar-ne els alcaldes, la Junta de Sanejament, segons l'article 5.1 de la Llei 19/91, fa seguiment sistemàtic dels abocaments d'aigües residuals al Tordera i a totes les altres conques. Sí que voldria agrair-li, senyora Martí –i aquí faig un petit parèntesi–, que hagi plantejat la Moció que ha plantejat, malgrat el desacord que hi puguem tenir. Vostè ha plantejat una moció intitolada «el sanejament dels rius de Catalunya», i a això sí que faria un retret –entre cometes: és molt lliure de fer el que cregui el Grup d'Iniciativa per Catalunya, faltaria més–, però ha centrat el tema exclusivament a la Tordera. Jo entenc que, en qualsevol cas, els punts que vostès proposen haurien de ser conseqüència d'una interpellació fruit d'un tema específic que fos la Tordera, i em sembla que aquí vam debatre no només el tema Tordera, sinó el tema Besòs, etcètera.

Pel que fa al punt de coordinació entre Sanitat i Medi Ambient i creació d'alarma social: escolti, l'alarma social en relació amb el tema de la Tordera no es pot imputar en absolut, a parer del nostre Grup, no es pot imputar en absolut a la descoordinació entre dos departaments de la Generalitat. L'alarma social, a parer del nostre Grup, la generen documents com aquest, documents intitolats «L'aigua del Tordera contaminada amb dioxans és sospitosa de ser cancerígena»; això sí que és generar alarma social, al nostre entendre. Això sí que és generar alarma social, entre altres coses, perquè no està contaminada amb dioxans, sinó amb derivats de dioxans, etcètera. O sigui, això és una imprecisió que realment sí que genera una alarma social, i aquest és un tema que ens preocupa. En qualsevol cas, no es pot imputar a l'Administració o a una suposada –que nosaltres en absolut compartim o en discrepem absolutament– descoordinació entre dos departaments de l'Administració.

Pel que fa al punt número 7, subvencionar els ajuntaments de la conca per fer campanyes informatives: de campanyes informatives, els ajuntaments n'han fet una, tothom s'hi ha referit i resulta que cap grup, doncs, hi ha estat d'acord. Hi ha un document emès per un grup important d'alcaldes –no m'he entretingut a comptar-los– i diferents directors generals d'un i altre departament de la Generalitat. Una altra prova que no hi ha descoordinació entre un i altre departaments de la Generalitat i un conjunt d'alcaldes. Per tant, aquest document s'ha emès; aquesta campanya informativa s'ha fet i s'ha adreçat als ciutadans, i no pas amb un tot alarmista, sinó més aviat al contrari.

I pel que fa al vuitè punt de la Moció, que ens demana fer campanyes a través de Comerç, Consum i Turisme, per tranquil·litzar els operadors. Nosaltres hem reflexionat sobre el tema i l'hem discutit amb el Departament afectat, el Depar-

tament de Comerç, Consum i Turisme. Els tècnics del Departament i els polítics del Departament tenen l'opinió, que jo comparteixo, que el nostre Grup comparteix, que és que moltes vegades una campanya d'aquest estil adreçada a un problema puntual dóna el resultat justament invers del que es pretén. Això no vol dir que no haguem de fer campanyes; això vol dir, senzillament, que hem actuat d'una altra manera potser per una via més indirecta. Comerç, Consum i Turisme ja fa temps, no és d'aquesta vegada, ni és a resultes del tema del Tordera, ja fa anys que té línies de comunicació obertes amb diferents mercats emissors per informar de la qualitat de les aigües, i un exemple concret d'això és un conveni amb l'Automòbil Club Alemany. L'Automòbil Club Alemany envia cada estiu tècnics aquí que, doncs, supervisen tot el control de qualitat de les aigües i ho difonen, doncs, en les seves publicacions i al públic en general, als seus associats, etcètera. Pensem que aquesta és una via molt més efectiva i que no se'ns pot tornar en contra; si nosaltres plantegem una campanya explicant que la Tordera, doncs, no té no sé què i no sé què més el que estem generant és la sospita del ciutadà i de tot aquest mercat potencial de turisme, doncs, a no venir a les zones turístiques del Maresme.

I, per altra part, des del Departament de Comerç, Consum i Turisme i des de la Direcció General de Salut Pública –i una altra mostra que no hi ha descoordinació entre els departaments de la Generalitat– es va emetre una nota a diferents operadors turístics informant en relació amb el tema. Aquesta nota, jo la tinc aquí davant i, si ho volen, després amb molt de gust els la lliuraré. Està escrita en català, en castellà, en alemany, en anglès, en francès, etcètera, i ve a dir, en síntesi, a tranquil·litzar aquests operadors turístics, perquè, nosaltres..., la completa seguretat que aquest problema de la Tordera ha estat una alarma social absolutament infundada, i en qualsevol cas –hi insisteixo– no generada per una actitud del Govern.

Aquests són, a grans trets, els motius pels quals nosaltres ens oposarem tant a la Moció del Grup Socialista, en els seus vuit punts, com en el cas que la diputada socialista acceptés els punts presentats per Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Espadaler. I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula la proponent de la Moció, la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Hem de manifestar des del Grup Socialista que, abans de sentir el posicionament dels altres grups, per part del Grup Socialista havíem ja decidit l'acceptació de la major part de les esmenes que presentava el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Només no admetríem, i és amb acord del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, l'esmena número 3, perquè entenem que és molt igual al punt número 5 que presentem el mateix Grup Socialista. Les altres esmenes les admetríem, perquè entenem des del Grup Socialista que completen la documentació i completen els punts que el Grup Socialista hem presentat.

L'esmena número 1, que demana efectuar les accions i prendre totes les mesures necessàries per tal que l'aigua subministrada als municipis de la conca de la Tordera no estigui contaminada per dioxans, ens sembla que clarifica la qüestió, sobretot pel que fa al tema que s'apuntava abans dels filtres. Nosaltres entenem que la competència respecte a la col·locació d'aquests filtres és una competència del món local, i voldria fer una apreciació respecte al diputat que ha intervingut pel Grup de Convergència i Unió, que ha dit que ho faria el Departament de Política Territorial i Obres Públiques. No *llegará y vencerá* a l'Ajuntament; si de cas haurà d'ajudar, haurà de col·laborar amb les administracions locals.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Martí, ja sap que això no procedeix.

La Sra. MARTÍ I CONILL: D'acord, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi.

La Sra. MARTÍ I CONILL: L'esmena número 2 també l'acceptem, perquè evidentment el fet que se suspenguin els abocaments per part de l'empresa que és una possible causant de la problemàtica del riu Tordera ens sembla imprescindible. El que passa és que aquesta suspensió, si només és temporal i no hi ha un seguiment pot dificultar que això tingui una continuïtat.

L'esmena número 4 -la 3 és aquesta que li deia abans que no admetríem, perquè és molt semblant a la número 5 nostra-, amb l'esmena número 4, evidentment, hem d'estar d'acord en la presentació al Parlament de Catalunya d'un informe detallat dels problemes i de la regeneració del riu Tordera. I l'esmena número 5, la impulsio d'una comissió, també ens sembla aquest un punt que suma les iniciatives del Grup Socialista. I lamentar que aquesta Moció que he presentat redactada molt en sentit positiu i que ens sembla que fa aportacions interessants no sigui admesa pel Grup de la majoria. Lamentar-ho profundament, senyor president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Procedirem... (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) Ah, sí, el senyor Gimeno demana la paraula, per què?

El Sr. GIMENO: Per al·lusions evidents, senyor president. Dioxans.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. L'al·lusió ha estat per part del diputat de Convergència, el senyor Espadaler, quan diu que documents com el publicat per Iniciativa per Catalunya són els que creen alarma social. (*Veus de fons.*) Iniciativa - Els Verds.

Llavors, el que volem dir és que aquest document l'únic que feia era fer públics dos documents oficials, un del Departament de Medi Ambient, que deia que l'aigua no era adequada per al consum humà, i un de l'Institut Nacional de Toxicologia, que deia que hi havia dubtes més que raonables pels quals els derivats dioxànics eren susceptibles de ser cancerígens. Per tant, l'alarma social real únicament i exclusivament la fa l'acció o l'omissió del Govern de no paralitzar els abocaments de productes que puguin ser perillosos per negligència o per desinterès en resoldre un problema

provocat per una empresa que ha estat moltes vegades inspeccionada, però molt poques vegades sancionada. I que la paralització dels abocaments d'aquesta empresa decretada el juny del 94 no ha estat efectiva més que a partir de les nostres denúncies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. (*El Sr. Espadaler demana per parlar.*) El senyor Espadaler també té un minut.

El Sr. ESPADALER: Sí, només breument, senyor president. Però un document que digui: «Recomanem no beure ni cuinar amb aquesta aigua», em sembla que això sí que és crear alarma social, senzillament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Bé, gràcies.

Procedirem a la votació.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar dempeus?

Les i els que hi estiguin en contra?

Algú s'absté?

La Moció ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels municipis

Passem al punt 14, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament dels municipis, presentada pel diputat senyor Antoni Farrés. Té la paraula.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. A veure, el Grup d'Iniciativa per Catalunya estàvem comentant amb el Grup Socialista la possibilitat d'acumular les dues de finançament i les dues que feien referència a l'autonomia local i el principi de subsidiarietat. L'únic que, en tot cas, el que intervé primer representa que s'ha de posicionar abans de defensar..., no sé exactament com funciona.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Amb una sola intervenció, cada proposant de moció les evacuarà les dues.

El Sr. FARRÉS: Molt bé. Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, les meves primeres paraules són d'agraïment per la seva presència en aquests moments aquí a la cambra. Normalment, l'absència dels membres del Govern és una constant en qualsevol tipus d'intervenció parlamentària, excepte, lògicament, les interpellacions, en què es veuen obligats. Tradicionalment, en la defensa de les mocions subsegüents no és pas aquest el costum. La seva presència avui aquí d'alguna manera ens sembla que confirma allò que d'alguna manera va semblar que s'evidenciava, que començava potser una nova actitud, un nou tipus de sensibilitat en relació amb els problemes del món local, i per tant, de la mateixa manera que el dia que discrepem ho farem amb tota la vehemència, vagi per endavant aquest agraïment.

L'altre dia, o en el darrer Ple, nosaltres creiem que vàrem fer una aproximació important en el diagnòstic de quina era la situació econòmico-financera dels ajuntaments i la neces-

sitat –després en parlarem– d'avançar d'una manera decidida a trobar-hi solucions. Nosaltres, no obstant, pensem que la situació econòmico-financera –jo avui tot just he tingut ocasió de fullejar molt per sobre el Compte General dels ajuntaments de la Sindicatura de Comptes en relació amb el 92, que de totes maneres la primera impressió ve a confirmar allò que ja hem anat dient, amb independència de les diferències que hi puguin haver entre els diferents ajuntaments–, la necessitat d'arbitrar mesures urgents, mesures que des d'aquest mateix any poguessin ajudar els ajuntaments de Catalunya, i més quan lògicament tots sabem que d'aquí un parell o tres de mesos hi han eleccions municipals, i per tant vol dir que les noves corporacions hauran de fer dintre d'aquest any 95 una mica la planificació, la previsió del que han de ser les prioritats de cada una de les poblacions en tot un mandat.

Per tant, nosaltres el que plantejem és que es facin les habilitacions pressupostàries pertinents perquè els 4.000 milions de pessetes que es van dotar al Fons de cooperació local de Catalunya per primera vegada als ajuntaments amb motiu del pressupost d'aquest any fos un increment net. A l'article corresponent de la Llei de pressupostos es parla que aquest fons es nodrirà de transferències corrents i de transferències de capital, per tant vol dir que d'alguna manera no fem..., és a dir no és cap salt endavant.

Jo he de dir en nom del meu Grup que a aquesta modificació nosaltres li veiem dos aspectes positius: un és que el que passem, fem un pas cap a una distribució més objectiva, per tant, en fi, i es tractarà de veure després, amb motiu de la Moció que presenta el Grup Socialista, tindrem ocasió de veure com ho podem arbitrar; per tant guanyem en objectivitat, guanyem en la direcció que marca la Carta europea d'autonomia local, i per tant jo crec que en aquest sentit ho valorem positivament. I l'altre és que, evidentment, estalviem una quantitat de tràmits intermedis importants i en la mateixa línia que fins i tot l'informe famós de l'Al Gore, el vice-president dels Estats Units, que deia que en moltes de les transferències i línies de subvencions d'ens intermedis el que fan moltes vegades és encarir i que al final el cost de la tramitació d'aquell expedient és superior a l'import de la mateixa subvenció, d'alguna manera estem o comencem a abaratir o podem començar a abaratir algun petit aspecte de l'Administració a Catalunya.

Ara, hi han dos aspectes negatius: un és aquest que constatava, que no hi ha un salt endavant en relació als recursos, a l'increment de recursos, més enllà del que ja estava previst en el Projecte de Llei de pressupostos, i l'altre és que algunes d'aquestes línies, i depèn d'on surti, d'on es nodreixi, de quin tipus de transferències de capital es nodreixin, ens podem trobar amb la contradicció que una part d'aquests recursos que quan estaven en la forma «subvenció» anaven per inversions reals, degut a la situació dels ajuntaments, aquests recursos, lògicament, quan s'incorporin o quan tot-hom ha fet les estimacions que ha considerat oportunes s'han incorporat als pressupostos, van a cobrir despesa corrent, i, per tant, en aquest sentit potser no ajudem a mantenir

la inversió en el conjunt de Catalunya. Per tant, tot i que és un camí que creiem que cal continuar, nosaltres plantejem, demanem a aquesta cambra que aquests 4.000 milions de pessetes puguin significar un increment net.

El segon punt és..., amb motiu de la substanciació de les interpellacions ja vàrem manifestar que algunes comunitats autònomes de l'Estat espanyol havien començat a plantejar tot el tema del sanejament financer de les corporacions locals sense esperar que hi hagués un acord a nivell de tot l'Estat espanyol –amb l'Administració central, més ben dit– i les respectives comunitats autònomes. Citàvem el cas de Canàries, el cas d'Aragó i alguna altra, que vostè sap perfectament que s'està treballant en aquests moments.

Nosaltres en aquest punt volem tenir una posició responsable –no vull dir que les altres no ho siguin–, en el sentit de no demanar coses a canvi de res; nosaltres estem en la línia de demanar més recursos, però també més competències; demanar ajuts per al sanejament o per al finançament, per cobrir un diferencial de l'endeutament que tenim, però alhora estaríem d'acord que es fes una llei que perseguís un objectiu bàsic i complementari, que fos que per poder-se acollir a aquest possible ajut les corporacions locals haguessin de complir uns determinats requisits econòmico-financers, unes determinades *ratios* per, primer, limitar, contenir, reduir el dèficit públic pel que fa referència, en aquest cas, a les corporacions locals. I per tant, ajudar als ajuntaments, sí, però ajudar-los dintre d'una línia també d'autoexigència –que l'altre dia ja vam veure que hi ha hagut una autoexigència important per limitar la despesa corrent dels ajuntaments–, però que cal controlar sobretot els temes d'endeutament i més en la línia que parlem sempre, del dèficit públic global, per tant la necessitat que en cada graó de l'Administració això sigui una realitat.

Per tant, nosaltres aquí demanem una cosa –això s'ha de treballar, no es pot improvisar–, demanem i plantejem que durant aquest any 95 tingui entrada en aquesta cambra un projecte de llei que ens permeti veure com podem fer aquest pas endavant, com podem començar a veure com ajudem a aquest aspecte dels endeutaments de l'Ajuntament.

El tercer és el tema de les competències delegades. Vol-dríem cridar l'atenció que aquesta és una de les formes en què els ajuntaments ens veiem moltes vegades..., es veuen obligats a cofinançar, a l'hora de la veritat, activitats que corresponen a la Generalitat. Deixi'm posar exemples: als dipòsits municipals de detinguts rebem 1.200 o 1.400 pessetes –ara no sé exactament, no recordo exactament la quantitat– per tots els conceptes; els puc assegurar, els puc assegurar que per aquesta quantitat no es pot donar esmorzar, dinar i sopar, i a més a més les despeses lògiques de desgast, de reposició, etcètera. Per tant, què passa? Sobre el paper representa que estem cofinançant o bé totalment una despesa, o bé un percentatge pactat; a l'hora de la veritat no és així, i els ajuntaments hi hem de posar moltes quantitats que amb la situació econòmica no ens podem permetre.

Les oficines de rehabilitació de l'habitatge: «Escoltin, mirin, pagarem el cinquanta per cent del personal.» Però, a

quin cost? Al cost que fixa la Generalitat. Ens obliguen a contractar; per tant, qualsevol diferencial va a càrrec sempre de l'Ajuntament; et donen una xifra concreta que al final no resulta que és el percentatge real d'aquell centre de cost que té l'Ajuntament, i per tant, demanem, home, que si hi ha una col·laboració institucional amb competències delegades, vol dir competències que no són de titularitat de l'Administració local, com a mínim, que sigui a costos reals o que s'aproximin al que sigui un càlcul més objectivat del que costa realment prestar aquell servei.

I finalment, nosaltres el que volem és tornar..., que aquesta cambra tingui un protagonisme important en tots aquests afers. I, per tant, nosaltres plantejem que hi hagi una voluntat, que sigui corresposta per part del Grup de Convergència i Unió, perquè les diferents forces polítiques que estan representades aquí, en aquest Parlament, comencem a negociar seriosament una proposta de modificació de la Llei de finançament local. I, per tant, que no sigui una proposta del Govern, que ens vingui –si és que ens ve mai– atorgada, allò, quasi com un..., en fi, com una concessió, sinó que realment obrim una reflexió conjunta que ens permeti també un procés de corresponsabilitat i que, d'alguna manera, la proposta que pogués presentar-se davant de l'Administració central, davant d'altres instàncies, no fos tant la proposta d'un partit o del Govern, sinó, com s'ha donat en el cas d'altres lleis, que pogués elaborar, aquesta cambra, una proposta que és la proposta que fa Catalunya per poder finançar un tram, un tros important de la Generalitat, que són els seus ajuntaments.

Per tant, és amb aquesta perspectiva que nosaltres fem aquesta última proposta, indicant, no obstant, una pista o una primera indicació, en el sentit que la probable o la desitjable reducció de l'impost d'activitats econòmiques pogués referir-se a la possibilitat de ser compensada amb una participació sobre l'IRPF o l'impost de societats, i és simplement per apuntar una idea en el sentit que l'estructura de finançament dels ajuntaments és una estructura molt rígida; que en moments de benestar econòmic pràcticament..., bé, és una quantitat; en moments de declivi econòmic o de crisi continua per aquesta rigidesa, llavors convertint-se en una llosa de vegades per a determinades activitats econòmiques, i que, en canvi, en moments d'expansió aquesta mateixa rigidesa no permet aprofitar a les corporacions locals aquest moment, podríem dir, de més eufòria econòmica.

Per tant, hem d'anar evolucionant també en el cas de les corporacions locals cap a fórmules que d'alguna manera els recursos d'aquestes corporacions també siguin sensibles a les fluctuacions o als diferents moments del cicle econòmic i, per tant, que no sigui una cotilla en uns moments i, per una altra banda, que no es beneficiï de moments d'expansió.

Per tant, aquest era el conjunt de propostes que fèiem amb ànim, realment, de sanejar els ajuntaments i amb ànim d'avançar.

Molt ràpidament, passaria a posicionar-me en relació amb la Moció que presenta el Partit dels Socialistes de Cata-

lunya, dient-los que nosaltres la votarem favorablement –i ho dic perquè m'és d'una certa incomoditat estar-me posicionant abans que l'hagi pogut defensar el company i amic Quim Nadal, Joaquim Nadal–, que és... Nosaltres hi estem d'acord en el sentit que moltes d'aquestes propostes entenem que són perfectament complementàries de les nostres, totes aquelles que fan referència al Fons de cooperació local de Catalunya, de cara al futur. Hi ha la referència al possible finançament d'alguns dels punts..., de dos punts d'interessos en operacions de refinançament –ja m'hi he manifestat.

Hi ha un punt que sí que jo voldria destinar-hi uns segons, que és el punt número 4, quan diuen: «instar tots els departaments de la Generalitat a fer efectius els seus compromisos tributaris amb les administracions locals». Aquesta és una vella aspiració del Grup d'Iniciativa per Catalunya; el diputat que els parla, fa ja algun temps, va presentar una interpellació sobre aquesta qüestió. Nosaltres entenem que no és raonable –no és raonable– que l'Administració de la Generalitat, en allò que fa referència als béns patrimonials –per tant, subjectes a la legislació privada; no són béns de domini públic i, per tant, no tenen aquell caràcter de possibles exempcions o bonificacions–, en aquests moments no estigui complint les seves obligacions tributàries, i més quan un d'aquests casos, probablement el més clamorós, correspon a l'actitud que manté el Departament de Benestar Social, amb una posició realment estranya, perquè a través de l'empresa Adigsa deixa de pagar els impostos –en els casos dels ajuntaments que no han arribat a acords– d'uns immobles que ni tan sols consten al seu nom, perquè, a pesar del que va dir en el seu moment la Sindicatura de Comptes, estan a nom de l'Institut Català del Sòl, i aquí organitzem una situació, una cerimònia de la confusió que, si algun dia algun ajuntament està decidit a embargar perquè Benestar Social no compleix, queden embargats uns béns que estan adscrits al Departament de Política Territorial. Senyor conseller, com pot comprendre, aquesta és una situació absolutament increïble des d'un punt de vista de funcionament racional de l'Administració.

Estem d'acord en el tema que en la carta municipal de Barcelona es pugui establir aquest fons de capitalitat; també es parla de la necessitat de revisió d'una llei reguladora d'hisendes locals, i òbviament, i també pels posicionaments que aquest matí ha tingut el company Roc Fuentes en relació amb els fons estructurals europeus, lògicament, també hem d'estar d'acord que hi hagin garanties de publicitat i transparència en l'atorgament de subvencions.

Per tant, demanem el vot favorable d'aquesta cambra a la Moció que presentem, subsegüent a la nostra interpellació, i anunciem també el vot favorable al conjunt de punts que conté la Moció subsegüent que presenta el partit dels Socialistes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Farrés, jo havia entès que també defensaria l'altra Moció, la referent al principi de subsidiarietat.

El Sr. FARRÉS: No, senyor president, dèiem, per a major claredat, d'agrupar les dues de finançament i les que fan referència al principi de... Ho deia perquè, si no, serà molt difícil de...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

**Moció subsegüent a la interpellació al Consell
Executiu sobre el finançament dels municipis
i el refinançament de llur deute**

El senyor Nadal, per defensar la Moció presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, deixin-me repetir el que ha dit fa una estona l'illustre diputat i amic i alcalde, senyor Antoni Farrés, referint-se a la presència de l'honorable conseller aquí; del conseller i del director general d'Administració Local..., a la tribuna, no als escons. És una novetat important, que valorem positivament i que entenem que significa un canvi d'estil i de sensibilitat en relació amb el món local, que entenem que és molt important.

Quan en el Ple anterior vam defensar, tant el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya com el Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya, interpellacions sobre el finançament dels ajuntaments, i això val també per a les altres sobre l'autonomia local, aspiràvem a cridar l'atenció d'aquesta cambra sobre un problema molt antic i respecte al qual el Govern de la Generalitat ens tenia acostumats a força silencis i a fer-nos poc cas. Pensàvem que havíem d'aconseguir cridar l'atenció de la cambra, cridar l'atenció del Govern i aconseguir modificar posicions de recança, de resistència, d'inèrcia, d'oblit, d'ignorància en relació amb el món local, i que calia avançar en una direcció que significués, en el grau que fos, canviar una tendència que havia significat un retrocés constant del món local en la consideració global de les institucions públiques de Catalunya. I és amb aquest esperit que nosaltres hem presentat aquesta Moció, que voldríem veure votada majoritàriament per aquesta cambra, amb el benentès que agraïm ja el posicionament que ha fet l'illustre diputat senyor Farrés, posicionament que jo faré també en relació amb la seva Moció.

Molt ràpidament: nosaltres demanem, en el punt primer, que, ja que per primera vegada hi ha un fons de cooperació local en la Llei de pressupostos, aquest Fons de cooperació local es reparteixi de pressa i s'expressi la forma de repartir a través d'un acord en el qual intervinguin la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis i la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Segon, demanem que, ja que la Llei de pressupostos d'aquest any diu —i aquí hi ha un matís de discrepància que pel senyor Farrés és molt important, que per nosaltres no ho és tant, però que assenyallem— que el Fons de cooperació local «es nodrirà de transferències entre partides», convé que com a mínim a partir de l'any que ve hi hagi un posiciona-

ment explícit per part del Govern en el sentit que el Fons representarà successivament increments nets de les aportacions dels Pressupostos de la Generalitat a les transferències incondicionades que passa a representar el Fons de cooperació local de Catalunya. Ens sembla que, encara que sigui dilatar-ho un any, si avui el Parlament digués: «El Fons ha de significar increments nets», no aconseguiríem allò que demana Iniciativa, però aconseguiríem un accent en la voluntat de créixer en una direcció que tots els estudis diuen que és necessària perquè els ajuntaments no estan prou bé pel que fa a les seves finances.

En el punt tercer, tot i que ja sabem que hi ha una disposició del Parlament o un acord del Parlament en el sentit que només si el Govern de l'Estat dota una partida per refinançar deute el Parlament de Catalunya insta el Govern a dotar també la seva, vist que moltes altres comunitats autònomes han fet això sense esperar que el Govern central prengui una posició —que, a més a més, ens temem i sabem que li costarà de prendre—, demanem que aquesta partida que avui està dotada amb zero pessetes o amb una pesseta o amb un duro, no ho recordo, que s'incrementi i que signifiqui una acció efectiva del Govern de la Generalitat, no únicament pel que fa al finançament ordinari i anual de les finances locals, sinó que hi hagi una acció decidida cap al sanejament de les corporacions locals i a la modificació del sentit de l'endeutament, que ara és massa alt i massa oneros per al conjunt de les corporacions locals.

En el punt quart torno a algun dels arguments que ha fet servir el senyor Farrés: és clamorós que l'Institut Català del Sòl..., perdó, que Adigsa, Benestar Social, no pagui ni les plus-vàlues, ni l'impost de béns immobles, ni altres coses; tant com que determinats departaments de la Generalitat es neguin a pagar la taxa de recollida d'escombraries o vulguin fer figurar en determinats convenis que proposen a la signatura dels ajuntaments l'exempció expressa dels impostos que els pertocuen. És molt fort que una administració li digui a l'altra: «Jo et donaré tants diners, només si em perdones aquells que jo et dec.»

I per tant —i ho dic abusant de la confiança de la conversa que hem tingut amb el senyor Codina, quan m'avançava que un dels arguments per dir que no votaran aquest punt és que és molt fort votar-lo, perquè seria reconèixer que efectivament la Generalitat no paga—, home, modifiquem-ho; com a mínim, acceptin de dir que la Generalitat no imposarà com a condició per pagar als ajuntaments amb transferències, condicionades o incondicionades, una condició prèvia, que és la de dir: «Perdona'm allò que et dec», perquè és, efectivament, institucionalment inadmissible. O anul·lin totes aquelles propostes de convenis que ens arriben amb aquesta clàusula. Comprometin-se que el Govern prendrà l'acció de dir: «Aquells convenis que els diferents departaments de la Generalitat proposin als ajuntaments amb una clàusula que digui que els hauran de perdonar els tributs no seran considerats vàlids», perquè hi ha una punta de deslleialtat institucional. Fem un acord, modifiquem-ho, però, home!... No sé si m'entén, senyor Codina.

El punt cinquè és simplement dir: tenim un estudi, es va crear una ponència tècnica, sembla ser que ha tancat els seus treballs; que els tanqui de veritat, que en presenti els resultats, que els doni a conèixer a la Conselleria, que els doni a conèixer a la Comissió de Govern Local i, si d'aquesta ponència tècnica hi havia alguna conclusió que el Govern entén aprofitable i que els ajuntaments, a través de la representació que tenim a la Comissió de Govern Local, també entenem com aprofitable, aprofitem aquell treball que ja ha estat fet i que de moment roman en una mena d'espai de ningú, esperant de lliurar-se a no se sap a qui perquè no s'acaba d'acabar mai.

El punt sisè fa referència a això que ja comentava també el senyor Farrés —no hi insistiré—: la transparència en la distribució dels fons estructurals.

El punt setè fa referència a l'especificitat de la ciutat de Barcelona; potser tampoc no cal insistir-hi, si bé és important que es tingui en compte, perquè hi ha un factor de distorsió en els diners que haurem de repartir del Fons de cooperació local, pel pes específic tan important de la ciutat de Barcelona. Convindria donar-li un tractament especial i singular, que resolgués la homogeneïtat de la distribució del Fons de cooperació local de Catalunya.

I finalment, en el punt vuitè diem que el Parlament es pronunciï força, en el sentit que diu la Moció d'Iniciativa per Catalunya, en la petició al Govern de l'Estat d'una revisió de la Llei reguladora de les hisendes locals, en una direcció que signifiqui una major participació dels ajuntaments en els tributs de l'Estat, amb un objectiu claríssim: del 90 al 93, que són les dades que tenim, el pes específic del sector públic local en el conjunt de la despesa pública ha disminuït 1 punt, i ha passat del 13 al 12, i el del Govern central ha passat del 66 al 66,5, i el de les comunitats autònomes ha passat del 20 al 21 —o del 21 al 22, no ho recordo amb precisió. Ens hem omplert la boca de la necessitat del creixement i de la descentralització de la despesa en direcció cap a la proximitat, i els darrers tres anys, quatre, el pes específic del sector públic local en el conjunt de la despesa pública, lluny d'acostar-se al 25 que hem predicat tots plegats, ha tendit a baixar 1 punt, la qual cosa és força, també, lamentable i clamorosa.

I finalment, respecte a la Moció que proposa Iniciativa per Catalunya, entendrà el senyor Farrés que no puguem votar el punt primer, simplement perquè, si vam votar la Llei de pressupostos, no seria congruent amb la nostra posició a la Llei de pressupostos; estem absolutament d'acord amb el punt segon, perquè s'assembla força a algun dels que nosaltres hem presentat; estem també d'acord i votarem el punt tercer, com és obvi, per la necessitat de compensar allò que n'hem dit alguna vegada la «despesa supletòria», i respecte al punt quart, votarem favorablement l'apartat a, però en canvi, com que nosaltres proposem en la nostra Moció que hi hagi una nova llei de finances locals o una revisió de la Llei de finances locals que signifiqui genèricament una major participació dels ajuntaments en els tributs de l'Estat, lligar la participació de l'IRPF a una disminució de l'IAE no

ens sembla prou convenient o no ens sembla oportú en aquest context; ens costa de votar una rebaixa d'un impost o l'estudi cap a la rebaixa d'un impost sense tenir definit i assenyalat el pes específic de les transferències de l'IRPF o dels tributs que fossin, i preferim no esmentar l'IRPF i esmentar genèricament les transferències de tributs de l'Estat que s'haurien d'incrementar; de manera que votarem l'apartat a, però no l'apartat b.

I pel que fa a aquesta Moció, això és tot, de moment, tot esperant la posició dels altres grups.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Han presentat esmenes el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup de Convergència i Unió. El senyor Morera, per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. El que faria seria acumular també, com ja s'ha fet, el posicionament del meu Grup respecte a les dues mocions presentades, i al mateix temps també faria la defensa de les esmenes a les dues mocions, entre altres coses perquè tenen el mateix sentit, la mateixa significació. Si li sembla bé...

El Sr. PRESIDENT: D'acord, d'acord.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que res també agrair i felicitar la compareixença del nou conseller de Governació, com la del director general, perquè ens acompanyi, doncs, avui en el tractament, en la negociació, en la votació, en el debat d'una moció que fins ara, que jo recordi, també és un fet pràcticament inèdit pel que fa a la Conselleria de Governació.

Bé, Esquerra Republicana avança que votarà favorablement pràcticament la totalitat de punts que presenta la Moció d'Iniciativa per Catalunya, com la que presenta el Partit Socialista, amb el benentès que en allò que presentem esmenes, bàsicament els últims punts, en cas de no ser acceptades, la votació, el sentit de la votació d'Esquerra Republicana seria el d'abstenció.

Esquerra Republicana presenta dues esmenes, com he dit, que tenen un sentit molt clar i que responen, jo diria, a dues idees molt clares i que fa temps que defensa el nostre Grup aquí, a la cambra, i en d'altres llocs on es debat la qüestió del finançament municipal. Nosaltres entenem que ha arribat l'hora de modificar la Llei reguladora d'hisendes locals, però entenem —i per això fem aquesta esmena— que cal modificar-la en un sentit determinat. Nosaltres entenem que, amb els anys que portem sota aquesta Llei, els ajuntaments catalans, el temps que porten sota aquesta Llei, hem tingut temps suficient com per poder notar, per poder entendre que es necessitava modificar-la en molts aspectes, segurament, però en un de clau, que és que probablement no tan sols s'ha d'incidir en la major participació dels ajuntaments pel que fa a les transferències de l'Estat, sinó que cal modular aquest canvi, aquesta modificació, cap a un altre sistema, un altre sistema que no seria innovador aquí, a l'Estat espanyol, i la proposta que fa Esquerra Republicana —i que per cert també

l'han feta altres grups—, que és agafar aquesta mateixa idea però transformant-la en un sentit o amb una aplicació diferent, que seria la participació dels ajuntaments en un impost que seria, en aquest cas, l'IRPF.

Nosaltres entenem necessari i imprescindible, d'una banda, que es produeixi aquesta modificació, però, per l'altra, que aquesta modificació, pel que fa a aquest tema concret, no vagi destinada només a la proposta d'un increment de la participació, sinó que aquest increment es faci a partir d'una participació dels ajuntaments en l'IRPF. És una mica allò de portar en el món local la corresponsabilització fiscal també en el terreny, com he dit, també municipal. Nosaltres entenem que si no es fa per aquesta via, des del nostre punt de vista i amb l'experiència que aporta l'aplicació de la Llei reguladora d'hisendes locals, el fet que en quinze anys els ajuntaments hagin perdut pes pel que fa a la despesa pública, bàsicament condicionat per la manca d'un finançament via Estat, fa que l'única via que queda dintre del sistema actual sigui i només pugui ser, a l'igual que a l'Estat alemany, la proposta aquesta de participació en un impost important que pot ser el tema de l'IRPF. I nosaltres entenem que això és important i és necessari que es faci amb una proposta que faria el Parlament de Catalunya, i també agrair aquesta interpretació que fa el Grup d'Iniciativa que seria bo que el Parlament de Catalunya es manifestés, per tant, com un poder públic a Catalunya, es manifestés en el sentit que els ajuntaments catalans puguin ser beneficiats per aquesta modificació, amb el benentès, però, que em sembla que, amb el temps que fa que debatem aquesta qüestió, aquesta modificació que plantejaria el Parlament de Catalunya hauria d'incorporar necessàriament la proposta d'un tram de l'IRPF a favor dels ajuntaments catalans.

L'altra proposta és una proposta que ja ha plantejat Esquerra Republicana en més d'una ocasió des d'aquesta tribuna; també en d'altres llocs. És una proposta que ve a tomb, senzillament, de la constatació que la realitat que existeix al País Basc i a Navarra d'un finançament públic pel que fa a l'autonomia radicalment diferent al que tenim a casa nostra, com és el de concert econòmic, també té unes repercussions en el terreny municipal molt importants i molt decisives per als ajuntaments, en aquest cas per als ajuntaments bascos i navarresos.

Esquerra Republicana va demanar un pronunciament aquí al respecte; entén que ara el que cal és aprofundir pel que fa a la participació dels ajuntaments en l'IRPF, però el que demanem, simplement, a tall d'aquestes mocions que es presenten i sense desvirtuar, ni de bon tros, la intencionalitat d'aquestes mocions, demanem que..., seria convenient, senzillament, demanar un informe al Govern de la Generalitat per tal que s'estudiï, amb dades a la mà, què representaria per als ajuntaments catalans l'aplicació del concert econòmic per part de la Generalitat; senzillament un informe, sense cap altre judici de valor que els mateixos resultats. Entenem que això seria bo, seria convenient per a tots plegats, perquè, si més no, coneixeríem de primera mà els beneficis que això podria repercutir en els ajuntaments catalans.

Resumidament, Esquerra Republicana ha pensat sempre que el problema o la crisi de les finances municipals és també un problema nacional. És precisament per això que demanem, ni que sigui a nivell o a proposta de la petició d'un informe, veure quins resultats tindria a casa nostra. Nosaltres, amb els nostres escassos coneixements, hi hem fet una mica d'estudi, i entenem que el benefici seria, doncs, molt interessant.

Resumidament, senyor president, doncs, presentem aquestes dues esmenes a les dues mocions. Ja he dit que votarem favorablement la majoria de punts i que només ens abstindríem pel que fa al tema de la revisió de la Llei d'hisendes locals, i demanaríem als proposants de les mocions que ens acceptessin aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per defensar les esmenes i fixar la posició del seu Grup, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, tal com ha apuntat el president del Parlament, defensaré dues esmenes que tenim a la Moció que ha presentat el Grup Socialista, i al mateix temps em posicionaré respecte als altres punts de la Moció del Grup Socialista i, així mateix, a la del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

No voldria, per això, avançar més sense agrair ben sincerament el to amb què s'ha produït el debat fins aquest moment. Han sigut unes intervencions, de tots i cadascun dels representants dels diferents grups polítics, plenes d'interès; d'interès pel problema que representa el finançament dels ajuntaments a Catalunya i plenes d'interès perquè això avanci. De vegades es fa difícil, en un debat, quan les formes, els tons o el tipus d'intervenció i la negociació prèvia que s'hi pugui haver portat..., a vegades es fa difícil que es pugui arribar a pactes, a conclusions, a negociacions que quan és altrament al revés, com ha sigut tot aquest procés, ja que, en definitiva, el que s'aconsegueix és que els objectius comuns avancin d'una forma no només més ordenada, sinó més conjunta, que em sembla que és el que és molt important.

No em toca reobrir un debat que ja es va fer al passat Ple i que vull opinar que va ser un debat, jo diria, d'alçada política important i, al mateix temps, d'una sinceritat política extraordinària. No en va la presentació dels diferents punts de les dues mocions d'avui i de la forma que s'han presentat —com deia abans— va en la línia de trobar i cercar acords amb el Govern. I he de dir que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, com a grup i com a transmissors, en aquest cas, de la voluntat del Govern, i especialment del conseller de Governació..., d'això és el que es tracta: d'intentar arribar a acords.

He de dir que —i ho faré per la forma en què s'han presentat les dues mocions, en el temps— el fet que en el cas concret d'Iniciativa per Catalunya, doncs, el nostre posicio-

nament serà votar en contra..., no estem en desacord amb coses que vostè planteja en el fons, que vénen recollides més explícitament o que se'ns ajusten més en la Moció del Grup Socialista i que, per tant, estic convençut que el senyor Farrés entendreà que aquesta posició del Grup Parlamentari de Convergència i Unió no està centrada en la forma com s'ha presentat, sinó que en el fons, com deia, quan hi ha una voluntat de cercar acords es busca aquella fórmula que pot semblar millor i hem trobat en aquesta ocasió i en aquesta oportunitat més coincidència o més possibilitat d'arribar a acords amb les propostes del Grup Socialista que, en el fons, algunes d'elles es repeteixen amb l'interès d'Iniciativa per Catalunya.

Passaré a comentar-ho. Pel que fa referència a la Moció d'Iniciativa per Catalunya, el primer punt, el que ens demana el senyor Farrés, en part m'ho ha defensat el mateix senyor Joaquim Nadal quan deia que ells, havent estat solidaris en l'aprovació del pressupost, doncs, es feia difícil que en aquest moment poguessin donar suport a la proposta que fa Iniciativa per Catalunya. Òbviament, si Convergència i Unió, el Grup Parlamentari, vam ser els principals pares i tutors del mateix pressupost de la Generalitat del 95, se'ns faria molt difícil anar més enllà d'allò que vostè ha reconegut en la seva intervenció —que l'honora i que m'ha agradat molt que pogués dir— que s'ha fet un pas endavant, la creació del mateix import dels 4.000 milions de pessetes és una passa endavant en el que és la història recent de Catalunya, i que, segurament, és lícit que per part d'Iniciativa, doncs, es plantegi anar més enllà dels 4.000 milions i que nosaltres, amb una llei aprovada, la Llei de pressupostos de fa molt pocs dies, fa uns pocs mesos, doncs, pensem que, en aquest moment, a la pretensió que té Iniciativa per Catalunya no ens toqui en aquest moment de poder-hi donar resposta.

Pel que fa referència al segon punt, el que demana és que es paguin els interessos, en part, doncs, que s'ajudi al finançament, a partir de fórmules que jo li vull recordar —perquè ell segur que ho coneix—: una resolució del Parlament de Catalunya, la Resolució 101, de l'any 93, que fixa clarament —en aquell debat important que hi va haver del món municipal—, fixa clarament que això serà possible en el moment en què l'Estat hi faci també les seves aportacions. Li podria llegir —cosa que no faré— la Resolució en el seu text íntegre, però sé que no cal —només la cito, per si..., a efectes del *Diari de Sessions*—, que fa referència al punt tercer, la lletra c, que ho diu molt explícitament.

Pel que fa al punt tercer —fa referència a les competències delegades—, vostè sap, senyor Farrés, que tota delegació ha d'incorporar una valoració del cost de la transferència del finançament. Això es produeix tant quan han vingut transferències de l'Estat cap a la Generalitat com quan aquestes transferències s'han produït..., o delegacions, es produeixen o es poden produir cap als ens locals —ajuntaments, o bé consells comarcals. Quan hi ha una delegació l'acord ha de ser per ambdues parts; si no, no hi ha delegació; la Generalitat no pot decidir que cedeix o que delega una competència que és pròpia a un ajuntament si no hi ha la voluntat per part

de l'ajuntament d'entomar-la. Això forma part d'una negociació i, per tant, doncs, una cosa no podem deslligar-la de l'altra.

I pel que fa referència al punt quart, ens sembla que és interessant tal com el plantejava el senyor Farrés, però ens sembla que el punt 8 de la Moció del Grup Socialista, en aquest sentit, doncs, és més ampli i ja anuncio —i és la primera incursió que faig a la Moció del Grup Socialista— que aquest punt vuitè el votarem favorablement, junt amb d'altres que ara passaré a comentar al senyor Nadal.

Passo, doncs, a fer els comentaris en relació amb la Moció socialista, del Grup Socialista, perquè és la que també ens ha permès a nosaltres fer-hi dues esmenes de modificació; concretament, al punt primer i al punt setè, aquestes són les dues esmenes que tenim. I, al mateix temps, comentar els altres punts de la mateixa Moció socialista, i especialment aquells en què no estem d'acord perquè o no hi ha hagut propostes de modificació o senzillament, doncs, pensem que no els hem de votar favorablement.

Pel que fa referència al punt primer, proposem un text alternatiu, una esmena de modificació que, si em permet, senyor president, llegiré textualment i que m'agradaria que el Grup Socialista acceptés. I fent la mateixa acció que ha fet el senyor Nadal en la seva intervenció, que ha dit «abusant de la confiança», ha comentat algun aspecte que havíem comentat vostè i jo, doncs, en els passadissos, també puc dir que en aquest punt concretament estem d'acord perquè el senyor Nadal m'ha fet confiança també en els passadissos i m'ha dit que ho acceptarien. La proposta concreta seria dir: «Prendre les mesures oportunes per tal que la distribució de la participació dels municipis en els ingressos de la Generalitat integrats en el Fons de cooperació local de Catalunya sigui consensuada amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis.» Aquesta és una esmena i aquesta és una esmena dirigida al punt primer de la Moció del Grup Socialista.

Pel que fa referència al punt segon, de la Moció socialista, i sense perdre temps, ja li dic que el votarem favorablement íntegrament, tal com està plantejat.

No així el que fa referència al punt tercer i al punt quart, per raons..., una, ja l'he comentada justament amb el representant d'Iniciativa per Catalunya, el punt tercer: caldria que l'Estat, des del nostre punt de vista, assumís el compromís respecte a la Resolució 101, que vam aprovar per unanimitat, i que vostè, senyor Nadal, en nom del Grup Socialista i havent fet la defensa com ha fet d'aquest punt de la Moció, en coherència amb el fet —com va fer i vostè hi ha fet referència— d'haver donat suport a molt bona part del Pressupost de la Generalitat de Catalunya, crec que o bé l'hauria de retirar o, com a mínim, l'hauria de reconsiderar. Perquè no confio del tot ni que ho reconsideri ni que la retiri, li anuncio que la votarem en contra, perquè no fos cas que la mantinguessin i que després vostè no prengués aquesta acció.

El punt quart, que vostè hi ha fet força èmfasi, i és el que ha comentat, doncs, el fet una mica des de la confiança que li havia fet el comentari oportú, jo crec que hauríem d'anar

una mica més enllà. És a dir, tal com està redactat en aquest moment..., i vostè em podria dir: «Home, doncs, per què no presentàveu alguna esmena en aquest punt?» Perquè em sembla que hi ha una mica més de fons que tot això, és a dir, el debat que en aquest moment hi ha sobre aquestes qüestions entre la Generalitat i els ajuntaments, jo crec que s'ha d'estudiar i s'ha de discutir amb molta més profunditat.

A mi em sembla que, fins i tot, hi han accions com el fet que –i vostè l'ha citat– el Departament de Benestar Social vulgui crear, vulgui construir una residència d'avis en un municipi determinat i que aquesta acció suposi, per exemple, que el Departament hagi de pagar les taxes corresponents a la llicència d'obres..., no dic que no s'hagi de fer, sinó que dic, en el seu conjunt, que en el seu conjunt em sembla que és un tema que s'hauria de parlar, i que n'hauríem d'anar parlant, però que avui, tal com vostè l'ha plantejat, doncs, no el votariem favorablement.

Sí, així, el punt cinquè, senyor Nadal. L'hi votarem íntegrament, tal com està plantejat i, per tant, no calen més comentaris.

Pel que fa al sisè –i també, en part, el senyor Farrés hi ha fet referència–, en relació amb la publicitat que s'hauria de donar, jo li deia també abans que hauria de mostrar que a publicacions com *L'Europa Municipal*, hi ha un paràgraf del seu editorial que diu, concretament: «Agraïm l'esforç de transparència realitzat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya durant el procés de selecció dels projectes de desenvolupament rural promoguts per entitats locals.» Jo sé que això és només una part del que vostès demanen de la informació, però m'haurà de reconèixer, doncs, que hi ha una voluntat i una vocació de donar informació i transparència que si acceptéssim aquest punt que vostè proposa seria tant com dir que no hi ha hagut aquesta publicitat que nosaltres entenem –com li deia– que ha estat i que ha estat suficient.

I finalment, quedaria –si no ho recordo malament– el punt setè, on tenim una altra proposta de modificació, i que vostè també m'ha anunciat que l'acceptarien i que, si em permet el senyor president, molt breument, li donaré lectura, que seria: «Donar un tractament específic al municipi de Barcelona en l'establiment dels criteris de distribució del Fons de cooperació local de Catalunya.» Aquesta és una modificació que li proposem, que està en perfecta sintonia amb el que va ser el debat de pressupostos. Vostès recordaran que unes de les esmenes que van pactar el Grup que vostè representa i el Grup de Convergència i Unió anava explícitament dirigida a la ciutat de Barcelona i en aquests termes. Si no és exactament el que vostè demanava, convindrà amb mi que el reconeixement i l'aprovació i, d'alguna forma, el reforçament que avui suposa que Convergència i Unió, el Grup Parlamentari, hi votem favorablement, encara que sigui amb aquesta modificació, avancem en el reconeixement del que és la ciutat de Barcelona ara i en el futur i en els pròxims mesos i quan convingui.

I finalment, pel que fa referència al punt vuitè, que el vull lligar amb el quart del Grup d'Iniciativa per Catalunya, em

sembla, sincerament, que de la forma com està plantejat en la Moció socialista, que diu: «Proposar una revisió de la Llei reguladora de les hisendes locals i una major participació dels ajuntaments en els tributs de l'Estat», satisfà, jo crec, amb aquesta amplitud, satisfà no només la proposta que fa el Grup Socialista –que la recollim plenament–, sinó la inquietud que tenia el representant d'Iniciativa per Catalunya, que ho centrava més en dos aspectes més puntuals, i em sembla que poder anar en un debat d'aquestes característiques, doncs, donarem resposta més àmplia que no pas concretament el que demanava el representant d'Iniciativa per Catalunya.

I la forma d'arribar-hi, doncs, hi podem arribar amb un debat de les forces polítiques, hi podem arribar amb una proposició de llei de tots els grups de la cambra, jo crec que això sí que està també en el camí de la negociació, del debat entre les forces polítiques i el Govern per trobar el camí que sigui el més adient, però sempre reconeixent aquesta voluntat, aquestes ganes i aquest compromís que avui agafo en la tribuna del Parlament de reconèixer aquesta voluntat de la modificació de la mateixa Llei.

Senyor president, senyores i senyors diputats, gràcies per la seva atenció i no cal dir que en el moment de les votacions haurem de demanar votacions separades per a cadascuna d'aquestes mocions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Així ho faré. Ara correspon intervenir als grups que no han esmenat; el Grup Parlamentari Mixt, senyor Reguant?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president, de l'escó estant. Cap diputat ni diputada de la cambra podrà negar que, una vegada escoltat el posicionament i la defensa de les dues mocions i també de les esmenes que s'han fet aquí, quan es voti i s'aprovin alguns dels punts de la Moció del Grup Socialista, s'haurà fet un pas substancial endavant per a millorar el finançament de les hisendes locals. És indiscutible.

Però també cal dir que això ha estat possible perquè alguns altres punts i alguna moció serà refusada però que aquesta moció ha tingut també l'interès d'impulsar en aquesta direcció. En tot cas, s'haurà reiterat aquí, una vegada més, un debat que no podrà posar punt final fins que el tema de la resolució de la manca de suficiència de les hisendes locals sigui un fet.

És per això que donaré suport als catorze punts de les dues mocions, amb les esmenes que s'acceptin. Vull dir, però, que em pronunciaré particularment favorablement als quatre punts de la Moció d'Iniciativa per Catalunya, també perquè en el primer punt jo vull dir aquí que, si bona és la intenció i el fons de la qüestió, bona ha de ser la fórmula i, si no, se n'ha de presentar una altra d'alternativa. I, si no, s'està negant que es vol millorar allò que es vol millorar i s'ajorna un any per intentar incrementar o desenvolupar l'objectiu final.

El segon punt em sembla que és imprescindible i inajornable que s'abordi d'una manera seriosa i amb rigor, i men-

tre no es faci s'hauran de fer noves interpellacions i noves mocions i noves discussions, des d'aquesta òptica.

El tercer punt em sembla que és un punt de sentit comú; no és de lògica que la institució pitjor finançada i amb menors recursos s'hagi de fer càrrec de finançar serveis que corresponen a una institució de superior grau amb més recursos.

Al punt 4 li donaré també el suport, perquè em sembla que és indiscutible que cal una llei nova de bases, una nova llei de finançament local. I la idea del diputat proponent, de la reducció de l'IAE em sembla que és convenient, perquè d'alguna manera estimularia la productivitat del país, d'una manera sensible, estimo jo, encara que fos aquesta reducció molt minsa, i la compensació s'hauria de fer d'acord amb el que preveu aquest punt b del punt quart d'aquesta Moció, en la participació de l'impost de societats, IRPF o podríem trobar una forma més ajustada si fos el cas.

Dit això —i amb això acabo, senyor president—, senyores i senyors diputats, agrair-los la possibilitat d'haver-me delectat escoltant-los a tots vostès en les seves mesurades i ben cronometrades intervencions i agrair-los també, sobretot als dos diputats que han estat protagonistes d'aquesta Moció, haver-les portat a terme, així com també l'il·lustre diputat de la majoria ha tingut la sensibilitat de prendre en consideració alguns dels punts perquè poguéssim avançar en el finançament d'aquestes hisendes locals, seria inevitable si abans no s'haguessin produït les interpellacions de torn. (*Remor de veus.*)

Procuro utilitzar una dialèctica a l'ús i sé que vostès no em tindran per repetitiu.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, agrair la presència del conseller de Governació i també del director general, del nou director general d'Administració Local. Crec que és important que en dues mocions referents al món municipal, el seu finançament, doncs, estiguin presents aquí a la cambra.

La situació econòmica i financera dels ajuntaments és greu, és gravíssima, i això és una frase no pronunciada solament per aquest diputat, sinó pronunciada el 6 de maig de l'any 93 en el debat de política municipal, el debat monogràfic de política municipal, per l'ex-consellera de Governació, la senyora Cuenca. Des d'aquella data, des del 6 de maig del 93 a enguany, aquesta situació encara s'ha agreujat més. Jo crec que aquell debat va provocar decepció dintre del món municipal; crec que el resultat d'aquell debat, amb actuacions concretes, va provocar decepció dintre del món municipal, i quan dic «dintre del món municipal» em refereixo al món municipal sense tendències polítiques concretes, a totes aquelles persones que pertanyen al món municipal.

El Grup Parlamentari Popular donarà suport a les quatre propostes que hi ha a la Moció presentada pel Grup d'Inicia-

tiva per Catalunya i donarà també suport a les vuit propostes presentades en la Moció del Grup Socialista. Al nostre entendre, entenem nosaltres que no hi ha contradiccions substancials. Nosaltres ja no varem ser solidaris amb el pressupost de la Generalitat aprovat de l'any 95, amb els 4.000 milions de pessetes; nosaltres creiem i creiem que aquests 4.000 milions de pessetes, a pesar que va ser una bona notícia, que és la primera vegada que es van destinar uns diners al Fons de cooperació local, van ser minsos respecte a la realitat del municipalisme i de la situació econòmica i financera dels municipis del nostre país.

Per tant, estem totalment d'acord amb el primer punt de la Moció del Grup d'Iniciativa, com amb el segon punt, en què l'objectiu és la reducció del dèficit públic i es parla de pagar una part dels interessos de l'endeutament de les corporacions locals, i aquesta va ser una proposta de resolució aprovada el 6 de maig del 93, en la qual es parlava..., per part del Grup de la majoria ja s'ha dit que falta la participació de l'Estat, però hi ha exemples d'altres comunitats autònomes que han pres accions al respecte i han obtingut uns resultats crec que importants.

Amb el tercer punt, que es parla del cofinançament real, totalment d'acord també. I el quart punt, que es parla d'una nova llei de finançament local, nosaltres ja hem manifestat moltes vegades que l'actual llei no ajuda en absolut ni contempla la realitat actual del món financer local. I també estem d'acord amb l'apartat b de la proposta de la reducció de l'IAE, que serà compensada amb una participació de l'IRPF i l'impost de societats.

Quant a la Moció socialista, estem totalment d'acord amb tots els punts, ja ho hem manifestat anteriorment. Creiem que s'han de prendre les mesures oportunes per tal que la distribució del Fons de cooperació local de Catalunya..., avui dia s'han aprovat i s'estan aprovant els pressupostos dels diferents municipis de Catalunya sense saber quina quantitat s'ha d'incloure dintre d'aquests pressupostos quant a la participació dels diferents ajuntaments en aquest Fons de cooperació local, ningú ho sap, absolutament ningú ho sap, crec que no ho sap ni el mateix Departament en aquests moments —crec que no ho sap el mateix Departament—, i que és important que sigui a conseqüència d'un diàleg i d'un consens entre la Federació de Municipis, l'Associació de Municipis, i amb la informació de la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Estem d'acord amb tota la resta de punts. Quant al tractament especial i singular de la capital de Barcelona, nosaltres ja ens varem manifestar en una Proposició no de llei, presentada ja fa temps a la Comissió legislativa primera, en la qual es demanava una participació de 20.000 milions de pessetes, una dotació de 20.000 milions de pessetes al Fons per la capitalitat de Barcelona, al mateix temps que creiem que aquests diners no s'haurien de treure del Fons de cooperació local de Catalunya.

I el vuitè punt —ja s'ha comentat abans—: creiem que és necessària la revisió de la Llei reguladora de les hisendes locals i una major participació dels ajuntaments als tributs de

l'Estat. Si això realment ho creuen tots els municipalistes, si això realment ho defensen totes aquelles persones que creuen en el municipalisme, jo estic convençut que es pot aconseguir. Nosaltres, per aconseguir un país millor, hem d'equiparar-nos a la resta de països europeus, hem de veure la participació que tenen la resta de municipis europeus comparats amb els municipis del nostre país. Fem una comparació i realment, després d'aquesta comparació, podrem treure unes conclusions. Per aconseguir –i ho he dit moltes vegades i amb intervencions de diferents característiques– un país de qualitat necessitem uns municipis de qualitat, i això només es pot aconseguir amb un finançament adequat.

Per tant –ho repeteixo–, el nostre vot favorable a les dues mocions, tant si s'accepten com si no s'accepten les esmenes dels diferents grups, i demanar a la resta de grups de la cambra que se sumin a aquesta votació.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Ara el senyor Nadal s'hauria de pronunciar sobre les esmenes presentades... (*el Sr. Farrés demana per parlar*), que té esmenes a la seva daixò? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, moltes gràcies, senyor president. Molt breument, molt ràpid, la primera esmena d'Esquerra Republicana, l'acceptaríem, i la segona, no. Senyor president, permeti'm uns segons, perquè podent-hi estar d'acord és entrar en tot un altre tipus de problemes que en tot cas són per posar sobre la taula quan parlem de la llei. I llavors, per ser congruent amb aquest mateix posicionament, jo retiraria, senyor president, l'epígraf b d'aquest quart punt, perquè en ares a fer major consens, degut al pronunciament que ha fet el Partit dels Socialistes de Catalunya, i en tot cas perquè també entenc que és un criteri a posar sobre la taula en la línia de parlar i de negociar una nova llei. Per tant...

El Sr. PRESIDENT: Queda retirat aquest apartat. Senyor Nadal, només sobre les esmenes.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Sí, sí. Molt ràpidament, senyor president, per dir que en relació amb les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya no podem acceptar la que fan al punt 8, perquè ens sembla millor la nostra; no podem acceptar la que fan al punt 9 per les mateixes raons que ha acceptat el senyor Farrés. Dir en aquest sentit que votarem favorablement la retallada que ha fet el senyor Farrés del seu punt quart, i per tant li votarem favorablement.

I en relació amb les dues esmenes que ha presentat el senyor Codina, comentar que li acceptem la que presenta al punt 1, i en relació amb la que presenta al punt 7 dir que acceptarem que sigui sotmesa a votació aquesta en substitució de la nostra, també, però voldríem que ni que només sigui de viva veu el senyor Codina reconeguéssim o diguéssim o expressés el reconeixement d'aquesta especificitat en un sentit ponderat favorablement per la capitalitat. Ja entenem que l'especificitat vol dir això i per això acceptem aquesta modificació, però, és clar, en el moment de repartir 4.000 milions de pessetes passarà que l'especificitat pugui voler dir un matís no necessàriament amb un accent del tipus que voldríem

nosaltres, i aleshores el que a mi em sembla que val la pena de dir és que potser no per a aquesta ocasió, però per al futur l'especificitat ha de voler dir una singularitat a part, més en el sentit del text del nostre punt, quan diu: «dotar amb un fons propi de capitalitat». Un fons a part hauria de voler dir un fons de capitalitat dotat d'una manera diferent, com deia el senyor Ros. És a dir, un tracte a part i diferent per a Barcelona, perquè no distorsioni la distribució per a la resta, i espero que això que estic dient s'entengui de forma suficient com perquè en el seu posicionament puguin, almenys, admetre que l'acostament que nosaltres fem significa també un acostament per part de vostès a allò que nosaltres demanàvem, de dotar Barcelona amb un fons propi... (*Veus de fons.*) Sí, sí, a partir..., i del fons de l'any que ve...

El Sr. PRESIDENT: No dialogui el senyor...

El Sr. JOAQUIM NADAL: ...que han acceptat que tingués un increment net; doncs, en aquest increment net que hi hagi un reconeixement positiu d'aquesta especificitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El senyor Codina ens matisarà la singularitat i l'especificitat.

El Sr. CODINA: Sí. A veure, des del punt de vista de tal com està redactada la proposta de modificació que li he fet en nom del meu Grup, ho deixaríem igual, tal com està, però li voldria comentar que tindria una resposta dient-li: «Escolti, aquest és un tema que en el debat de pressupostos de fa molt pocs mesos vam tenir un text consensuat, que va ser proposat per vostès, negociat amb el conseller d'Economia i Finances, i, per tant, el que digui aquell acord en la Llei de pressupostos va més enllà del que puguem dir avui en una moció.» Per tant, jo diria que tal com està recollit en el text de la Llei de pressupostos seria suficient. (*Remor de veus.*)

Deixi'm que faci un altre afegitó des del punt de vista dialèctic, si més no. Home, si hem acceptat i hem proposat que digui: «especificitat», em sembla que queda prou clara quina és la voluntat que hi ha darrere tot això; senzillament, que sigui específic per a l'Ajuntament de Barcelona. Si féssim la proposta que vostè ens demana i es digués en sentit positiu, qualsevol cosa que estiguéssim parlant en positiu respecte al Fons de cooperació local a Barcelona, estariem parlant en detriment de tots els altres ajuntaments, com el de vostè. (*Remor de veus.*) Per tant, senyor Nadal, jo crec que amb sinceritat i amb confiança pot acceptar –amb tranquil·litat, a més– el text tal com li proposem nosaltres, el compromís del Grup –i, més enllà, del Govern– de negociar-ho i anar-ne parlant, estudiarem què és el que cal per a l'Ajuntament de Barcelona.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. S'entén que el senyor Nadal accepta aquesta esmena? (*Pausa.*) D'acord.

Ara jo prego als senyors portaveus que em sollicitin votacions separades respecte a la Moció d'Iniciativa per Catalunya. Hi ha algun punt que s'hagi de votar separatament?

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. El punt a del punt quart, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, en primer lloc, es vota... (*El Sr. Farrés demana per parlar.*) Sí?

El Sr. FARRÉS: Perdó, senyor president, que serà el punt quart, perquè com que s'ha tret el punt b és, en tot cas, votació separada del punt quart. Vaja, dic jo.

El Sr. PRESIDENT: Sí, perquè gramaticalment l'a ha desaparegut. (*El Sr. Morera demana per parlar.*) Digui.

El Sr. MORERA: No, no; que ens sembla bé. Desapareixent l'a, mantindrem la nostra postura, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Nadal...

El Sr. JOAQUIM NADAL: Per nosaltres, votació separada del punt primer.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

Doncs, es vota primer el punt primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt primer ha quedat rebutjat per 11 vots a favor, 80 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota el punt quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat aprovat per 31 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

Se sotmet ara a votació la resta de punts. (*El Sr. Codina demana per parlar.*) Sí?

El Sr. CODINA: Rebutjat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Rebutjat: 31 vots a favor, 57 en contra i 3 abstencions.

La resta.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de punts de la Moció han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció socialista. Votacions separades? El senyor Codina.

El Sr. CODINA: Sí, senyor president, si m'ho permet, els punts 1, 2, 5, 7 i 8 poden anar en un paquet, i els 3, 4 i 6 en un altre.

El Sr. PRESIDENT: Als altres portaveus els agrada aquesta separació?

El Sr. MORERA: Sí, senyor president. Nosaltres demanaríem votació separada del punt 8 i prou.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs votem primer el punt 8.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest punt ha quedat aprovat per 88 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació els punts 1, 2, 5 i 7, conjuntament.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

A continuació, se sotmeten a votació els punts 3, 4 i 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests punts han quedat rebutjats per 34 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments

Passem al punt número 16: Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el finançament dels municipis de Catalunya i refinançament del deute... No. És sobre aprofundiment d'aplicació dels principis d'autonomia local i de subsidiarietat en relació amb els ajuntaments. Té la paraula el diputat senyor Antoni Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*) Breument. Fa...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. FARRÉS: Fa vint-i-dos mesos, tal com dèiem en la darrera sessió, va tenir lloc el debat sobre el municipalisme. Allà es va aprovar una resolució que no va comptar pas amb el vot d'Iniciativa per Catalunya. Nosaltres, en aquell debat, vàrem dir que..., vàrem votar en contra de les propostes que es feien, i puntualment n'hi havien algunes amb què estàvem d'acord, però en el balanç global dèiem: «No és això, no és això.» El problema ha estat molt més greu, perquè fins i tot aquelles propostes que van ser aprovades fonamentalment al voltant de les que va presentar la majoria, pràcticament cap s'ha complert. I és evident que el to de la interpel·lació que es va substanciar l'altre dia, en el darrer plenari, hauria estat molt diferent si no hagués concorregut la circumstància del canvi de conseller. Perquè vint-i-dos mesos després, i amb la situació econòmica i financera i amb les definicions que s'havien fet en aquell debat sobre els temes d'autonomia i de subsidiarietat, vint-i-dos mesos i estant al mateix lloc, no és en absolut de rebut.

Ja hem dit que nosaltres vàrem percebre un nou to, una nova predisposició; i per tant, en el moment que presentem aquesta Moció subsegüent... —seré molt breu, senyor conseller—, és una moció que diu una cosa molt senzilla: per què no en parlem? Per què no ens asseiem i en parlem, a veure com podem concretar què vol dir això d'aprofundir els principis d'autonomia local i de subsidiarietat? I ho diem fent un gest que és fer-ho invocant aquesta resolució que en aquell moment va tenir el nostre vot en contra —i ja sé que no té absolutament cap importància, però vagi per endavant que en aquest moment ja ens semblaria un pas endavant poder fer bona aquella resolució—, i a més a més, tenint present que hi ha un estudi competencial que també és fruit d'una resolució que ja fa molts mesos va aprovar aquest Parlament, que pot servir de base per poder començar a caminar.

I què tornem a dir? Tornem a seure, o seiem, les forces polítiques, és a dir, revitalitzem el Parlament, fem que el Parlament serveixi per a això, per parlar-ne, i a veure si som capaços de concretar una proposta. I per això és tan senzill com dir que el Parlament insti el Govern que aquest propiciï aquest diàleg amb les diferents forces polítiques i que tots plegats ens corresponsabilitzem per fer una proposta concreta, sòlida, coherent, lògica, que pugui significar un pas endavant. Així de senzill, senyor conseller.

Aprofito ja també per posicionar-me en relació amb la presentada pel Partit dels Socialistes de Catalunya, en el sentit que nosaltres hi donarem suport. És evident que hi han alguns aspectes que poden formar part d'aquest conjunt de converses, però no és menys cert que hi han velles reivindicacions contingudes en aquesta proposta.

La primera –jo crec que cal singularitzar-la– és aquella que proposen d'establir que l'alcalde sigui el representant ordinari de la Generalitat en l'àmbit del terme municipal; nosaltres hi estem d'acord, hi estem d'acord per coherència: el senyor Nadal i jo hem coincidit altres vegades en aquesta tribuna defensant aquest principi, hem invocat doctrina, hem invocat articles d'opinió, hem fet tot allò que era possible fer des del punt de vista d'explicacions. Podríem també fer el capítol, com es va esbossar l'altre dia, de les anècdotes, del ridícul –si m'ho permet, i amb tots els respectes– de determinades situacions, al fil no de temes importants, sinó de temes protocol·laris, perquè tot aquest tipus de coses no estan aclarides, però sobretot –sobretot– no és comprensible per al ciutadà que, si la Generalitat s'organitza territorialment en municipis i comarques, els legals representants d'aquests municipis no siguin també els representants ordinaris de la Generalitat en l'àmbit del seu terme municipal. Entre altres coses, això ens solucionaria problemes secundaris, com, per exemple, problemes com el que tenim, de copresidències, de juntes de seguretat, i que altres coses d'aquest tipus..., podria simplificar moltes coses, podria resoldre molts conflictes. Per tant, amb aquest, hi estem d'acord per coherència, per posició anterior.

Per a la resta –i també hi passo molt ràpidament, per deferència que ho defensi, lògicament, qui ha proposat aquesta Moció–, dir que ens sembla especialment important que es fes una revisió d'aquell reguitzell de recursos que en aquests moments hi han interposats per considerar que no s'està respectant l'autonomia municipal. De la lectura..., jo he de reconèixer que tenia coneixement puntual de molts d'ells, lògicament, com a membre de la Federació de Municipis; mai no havia tingut ocasió de sentir-los tots seguits. Si l'expressió de les relacions entre les corporacions locals, els ajuntaments i la Generalitat, d'alguna manera ve expressada per aquesta quantitat de plets i de recursos en l'àmbit jurisdiccional, es posa de manifest que fins ara no hem anat bé. No pot ser. De la mateixa manera que vostès mateixos, en determinats moments, han recordat també a l'Administració central de l'Estat la quantitat de contenciosos que hi havia en el Tribunal Constitucional, i d'alguna manera també la necessitat de reformar aquesta conducta.

Miri, senyor conseller, moltes vegades jo he estat temptat d'una cosa: agafar algun discurs del president de la Generalitat, molts discursos de consellers, i canviar sistemàticament: allà on diu «Madrid», dir «plaça Sant Jaume» o «Palau de la Generalitat», i allà on diu «Catalunya», dir-hi, per exemple, «ajuntaments». Jo li puc assegurar –perquè, com que he estat temptat m'ho he mirat– que hi han molts discursos que, fent aquestes correccions, pràcticament no se'n necessiten d'altres, ni de gramaticals, perquè sobre el tema de contingut són exactament molts dels problemes que el Govern de Catalunya ha presentat a l'Administració central, al Govern de Madrid. Per tant, revisem aquest memorial de greuges; no estem ja, a aquestes alçades històriques, en la necessitat de tenir aquest tipus de relacions; seguem, fem una proposta i a partir d'aquí caminem.

L'únic que li demanaríem, senyor conseller, és que fos amb uns terminis raonables: deixem passar, lògicament, les eleccions i, a continuació, com a feina primera, imposem-nos-ho, fem un calendari, posem-nos unes certes orientacions en el temps perquè tots ens exigim poder fer aportacions serioses i responsables, i a partir d'aquí jo estic segur que aquest serà un tema que pot ajudar també a millorar el tipus de relacions institucionals i, a més a més, també a millorar el clima polític de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació del principi d'autonomia local

El senyor Nadal, per defensar la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'aplicació del principi d'autonomia local.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, i per posicionar-me també en relació amb la moció que acaba de defensar el senyor Antoni Farrés, i per dir, d'entrada, que nosaltres hi votarem favorablement.

En relació amb la nostra Moció... Millor dit, deixin-me fer un comentari primer en relació amb la Moció d'Iniciativa per Catalunya. Són mocions intercanviables; una és de caràcter molt general i ho englobaria tot i ve a dir: «Conseller, Govern, parlem-ne, parlem-ne a fons, revisem la situació, entrem en allò que sovint no hem volgut entrar i intentem crear un clima de comprensió, de relació, de diàleg, que modifiqui el clima polític a Catalunya; pensem-ho.» Doncs, fem-ho ja, fem-ho amb aquest calendari que deia el senyor Farrés, però fem-ho; és convenient que ho fem; per això nosaltres votarem favorablement la Moció que ells han presentat.

I la nostra desgrana aquesta generalitat que expressa la Moció d'Iniciativa per Catalunya, força en relació amb els

punts de la meua exposició en la interpellació que vam substanciar en el Ple passat. I deixin-me dir que per al conjunt dels punts, però molt especialment per al primer punt, és convenient de recordar un fet important. Dilluns que ve tindrem una sessió extraordinària, a la qual ens ha convocat el molt honorable president, per commemorar quinze anys de les primeres eleccions per constituir aquest Parlament des de 1939 o des de les corresponents de l'època de la República. A la tarda el molt honorable president de la Generalitat ens convoca i ens convida també a una recepció per commemorar el mateix al Palau de la Generalitat. És hora potser de fer un cert balanç: què ha estat d'aquests quinze anys d'autogovern?, com ha avançat i ha evolucionat l'autogovern de Catalunya? En quin sentit s'ha aprofundit la personalitat nacional? Com ha evolucionat el conjunt d'allò que eren les expectatives expressades amb tanta unanimitat pel poble de Catalunya en tot el procés de la transició?

I, passats quinze anys, a mi m'agrada ara de recordar aquí que hi ha coses que ens han costat quinze anys. A un govern monocolor continuat li ha costat quinze anys acceptar que hi hagués un fons de cooperació local de Catalunya. Hem trigat quinze anys, però al final l'han dotat, no a satisfacció de tothom; amb matisos i amb graus entre Iniciativa per Catalunya i nosaltres, per exemple; però vostès i nosaltres hem acabat posant-nos d'acord en la dotació del fons no d'una manera simbòlica, no amb la creació d'un fons comarcal, posant diners incondicionats per als ajuntaments. I avui ens han votat que l'any que ve això serà «i amb increments nets».

Han trigat quinze anys, però han fet una passa endavant; han trigat quinze anys —i jo ja no sé quants en fa que ho hem estat demanant— a acceptar-nos que el president de la Generalitat comparegui en aquest Parlament a respondre les preguntes que li puguin formular els il·lustres senyors diputats i les il·lustres senyores diputades. Han passat quinze anys i al final ens ho han acceptat. No ho han fet per iniciativa pròpia; més aviat s'hi han anat resistint, però al final ens ho han acceptat; han passat quinze anys. N'han passat quinze i ens continuaran no acceptant —em temo— el punt primer de la nostra Moció; però en passaran setze, i disset, i divuit, o els que calguin, i arribarà un dia que o perdran les eleccions i s'ho trobaran fet o ens ho acabaran acceptant i ho votaran, perquè el clima polític, perquè l'evolució política, perquè el mateix sentit de l'autogovern ens portarà a tots cap a aquesta lògica que té el sentit de reconèixer que si l'Estatut defineix com defineix la Generalitat i a la Generalitat no li atribueix només una visió parcial i monopolística per part del Govern, sinó que és el Govern i el Parlament i els municipis i les comarques, ens acabaran acceptant un dia, o s'ho trobaran fet —com els deia—, que l'alcalde sigui en l'àmbit del terme municipal el representant ordinari de la Generalitat. I això té un sentit polític molt profund en relació amb el mateix Estatut i a la manera que tenim tots plegats d'entendre l'autogovern de Catalunya, i vostès s'hi resisteixen tossudament, però arribarà un dia que hauran d'entrar en raó, i per les mateixes raons polítiques tots els altres apartats de la

nostra Moció entenem que tenen una lògica municipal i autònica congruent, i que per aquest motiu no em cal explicar-les una a una.

És convenient que els diputats i les diputades de la majoria, que el Govern entengui que allò que ens mou en la proposta d'aquesta Moció és, justament, avançar en el sentit de l'autonomia local, no pas entesa com un contrapoder a l'autonomia del Govern de Catalunya, sinó a l'inrevés, com una aportació complementària, singular i fonamental a la construcció de l'autogovern de Catalunya. I els estalvio la defensa punt per punt perquè em sembla que simplement amb una valoració política de caràcter global n'hi ha prou per entendre quin és el sentit de la nostra Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. El Grup de Convergència i Unió hi ha presentat esmenes: per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Varela.

El Sr. VARELA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo també voldria agrair, com el senyor Francesc Codina, el to tan cordial que hi ha hagut en aquest diàleg sobre temes municipals que a totes les diputades i diputats del nostre Grup, que estimem els ajuntaments, que som tots i totes, doncs, ens plau extraordinàriament, perquè suposa, doncs, un avenç cap a aquesta millora de relacions entre la Generalitat i els ajuntaments que tots volem.

M'agradaria, senyor president, primer posicionar-me sobre la Moció. S'ha anunciat la intenció de vot de nosaltres, del nostre Grup, sobre la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya, dient que..., de fet, les paraules del senyor Farrés en la interpellació de l'altre dia va dir que ells estarien d'acord a iniciar un camí cap a una reflexió conjunta del que vol dir l'aplicació concreta del principi de subsidiarietat. I avui ha dit el mateix, no?, aquest clima que deia abans; és a dir que per què no en parlem, per què no ens asseiem.

Bé, nosaltres evidentment estem d'acord amb aquest clima, amb aquesta intenció, i amb l'ànim de fer un bon pas, amb l'ànim de començar a posar lletra positiva a la bona música que semblava sonar del diàleg de l'altre dia; doncs, el nostre Grup accepta aquesta Moció presentada pel Grup d'Iniciativa; amb el benentès, senyor Farrés, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, que per les converses entre les diverses forces polítiques s'hauran de situar en la perspectiva de la mesa tripartida, integrada pel Govern de la Generalitat, el Govern central i els municipis de Catalunya, municipis catalans, d'acord amb el text d'aquesta resolució 101, a la qual vostè abans feia referència. I això ha de ser d'aquesta manera, ja que qualsevol modificació substantiva de la normativa existent, si es vol efectuar en el si del Parlament de Catalunya, implica la modificació prèvia de la normativa bàsica estatal. A part, però, de tal aclariment, que, per altra banda, és obvi, insisteixo que el nostre Grup votarà a favor de la Moció presentada, amb el desig d'això, d'aquest pas i que el camí que vostè deia sigui un llarg camí,

que ens permeti trobar fórmules de consens que ajudin a una millor atenció als ciutadans.

Respecte als punts de la Moció presentada pel Grup Socialista, nosaltres, efectivament, hem presentat algunes esmenes, concretament al punt 2, al punt 3, al punt 5 i al punt 6. Les esmenes 4 i la 7, les retirem, senyor president, perquè són pràcticament el mateix. O sigui, ho repeteixo, esmenes als punts 2, 3, 5 i 6.

En l'esmena segona substituïm la paraula «analitzar» –la Comissió de Govern Local– per «potenciar»; pràcticament encara es millora, al nostre entendre, el text que proposava el Grup Socialista, i a més a més, correspon a les paraules que va dir el conseller també en la interpellació, que va dir que miraria que s'agiliti el funcionament de la Comissió de Govern Local i ell deia, va dir: «Jo donaré el primer pas», proposo donar el primer pas.» Per tant, en aquesta línia, nosaltres encara fem també un pas més i potenciem el paper de la Comissió de Govern.

Pel que fa a l'esmena 3, també al nostre entendre millora el text que proposava o proposa el Grup Socialista, perquè ells diuen «revisar el conjunt d'actes impugnats»; nosaltres diem «analitzar aquests contenciosos», als quals feia al·lusió el senyor Farrés, i a més a més, acaba el nostre text, acaba dient: «la possibilitat de resoldre els esmentats conflictes». És a dir, hi ha una voluntat explícita en la nostra esmena de voler resoldre els esmentats conflictes.

Pel que fa a l'esmena cinquena, vostès, el Grup Socialista, demanen un llibre blanc anual; nosaltres substituïm la paraula «llibre blanc» per «informe»; el nom potser no fa la cosa, l'informe pot ser molt gruixut i molt blanc. Per tant, em sembla que essencialment és el mateix, i la idea, per tant, esperem que sigui acceptada.

Finalment, l'esmena sisena també és una qüestió de matís i de voluntat, que ens sembla que queda prou clara, que vostès també han copsat el clima, que ens han reconegut la voluntat d'arribar a diàleg i a acords. En el punt 6 vostès demanen d'una «forma immediata» presentar l'estudi; nosaltres diem «tan aviat com sigui possible». Em sembla que són qüestions essencialment iguals i la voluntat ja ha quedat prou explícita.

Finalment, per tant, nosaltres presentem aquestes quatre esmenes; votarem a favor de la 4 i la 7, perquè és la mateixa, retirem la nostra esmena. I, pel que fa al punt 1, potser haurem d'esperar quinze anys, però durant aquest temps, amb aquest nou diàleg que hi haurà, potser avançarem abans o potser haurem d'esperar més; el temps ho dirà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Varela. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Mixt? (Pausa.) Renuncia. El Grup Parlamentari Popular: el senyor Ros, té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Des del mateix escó, si m'ho permet, per anunciar el vot favorable. El nostre Grup sempre s'ha sentit profundament i se sent profundament municipalista, i, en conseqüència, donarem suport a

les dues mocions presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya i pel Grup Socialista.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president; també des de l'escó. Bé, el senyor Nadal ha fet referència als quinze anys d'autogovern de Catalunya, i bé, ni que sigui ràpidament, també jo recordar els ja més de quinze anys d'ajuntaments a Catalunya i que també, si es vol, des d'aquesta perspectiva, dir que s'ha avançat molt poc, s'ha avançat molt poc en el finançament, en què el Govern de l'Estat, el Govern socialista, evidentment, aquí té molta cosa a dir; i s'ha avançat molt poc també en el terreny de les competències. Ara estem en un moment en què s'hauria d'estar debatent el pacte local d'*Estado*, el qual no sabem com acabarà, i estem, en el cas de Catalunya, que una proposta que s'havia presentat aquí, al Parlament, en la qual s'havia de fer un informe per part del Govern de la Generalitat de com estava el marc competencial, doncs resulta que encara no s'ha fet. I precisament aquesta és la situació.

I a tall, precisament, d'aquest estat de coses, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anuncia el seu vot favorable tant a la Moció presentada per Iniciativa per Catalunya com a la presentada pel Grup Socialista, que evidentment podríem tenir-hi alguna objecció, però jo diria que la intencionalitat que mou les dues, Esquerra Republicana les comparteix i, sobretot, l'esperit. És per tot això que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anuncia el vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Ara, el senyor Joaquim Nadal pot pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. JOAQUIM NADAL: Moltes gràcies, senyor president. Per acceptar la totalitat de les esmenes que ha defensat i proposat l'il·lustre diputat senyor Varela, per agrair la voluntat de diàleg i la comprensió que ha manifestat el Grup de la majoria respecte a la nostra Moció i per lamentar que aquest nivell de comprensió no s'hagi fet extensiu al punt primer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

Passem a la votació.

En primer lloc, la Moció proposada pel Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Aquesta Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació el punt primer de la Moció presentada pel Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 33 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

Aquests punts han quedat aprovats per unanimitat.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que é també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament de Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrada amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars i les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

UBSCRIPCIÓ

☐ Edició impresa
☐ Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / xec al portador)

..... de ..... de 19 .....

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

